NO: 25/26 EKİM/KASIM 1985 Bolşevik Parti inşası için

5 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

GÜNEY AFRİKA HALKLARININ EZİLMESİNE SON VERECEK OLAN; "REFORMLAR", "APARTAYD" REJİMİNİN EMPERYALİST EFENDİLERİNİN UYGULAYACAĞI "EKONOMİK BOYKOT", "ŞİDDETSİZ SİVİL DİRENME" vb. DEĞİLDİR...

BİRİCİK GERÇEK KURTULUŞ BÜTÜN IRK VE MİLLİYETLERDEN GÜNEY AFRİKA HALKLARININ HER TÜRLÜ EMPERYALİZME, VE GÜNEY AFRİKA HAKİM SINIFLARINA KARŞI YÖNELEN, SİLAHLI, ŞİDDETE DAYALI DEVRİMİDİR!

Güney Afrika'da halk yığınlarının ırkçı-faşist rejime karşı devrimci mücadelesi yükseliyor. Bu mücadele artık emperyalistleri ve onların Güney Afrika'daki uzantılarını, siyasetlerini yeniden gözden geçirmeye zorlayacak, belirli "reform" vaatleri yapmaya zorlayacak boyutlara ulaştı.

Batı Avrupa'daki emperyalist güçler de, Amerikan emperyalistleri de, şimdi Güney Afrika'da kendilerine "siyah" dostlar aramaya başladılar.

Hareketin yükselmesi karşısında sıkışan ırkçı-faşist rejim bir yandan reform vaatleri ileri sürerken, diğer yandan karşı-devrimci terörü iyice yoğunlaştırdı. Her gün çatışmalarda onlarla ölü ve yaralı, artık Batı ajanslarının "normal" haberleri haline geldi.

Gelişen devrimci hareket bütün siyasi güçleri Güney Afrika konusunda yeniden tavır takınmaya zorladı.

Eylül ayında Batı Almanya'nın birçok kentinde ve Batı Berlin'de bir dizi "dayanışma" yürüyüşü yapıldı. Sosyal-demokrat, revizyonist, ve Yeşil ağırlıklı bu yürüyüşlere yer yer kendiliğindenci, militan Batı Alman grupları da kendi bloklarını kurarak katıldılar. Yürüyüşlerde polis bu güçlerin etrafını yürüyüşçülerin iki-üç misli bir güçle çevirerek, BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN Güney Afrika konusunda nasıl bir siyaset istediğini, bu konuda nasıl bir "dayanışma"ya, nereye kadar izin vereceğini gösterdi. Gerek Bonn'da, gerek Batı Berlin'deki yürüyüşte, polis yürüyüşlerdeki militan kesime saldırdı. Onlarca kişi yaralandı, gözaltına alındı, tutuklandı.

(Devamı s.2'de)

Yürüyüşlerde Bolşevik Partizan adına bir bildiri Almanca olarak dağıtıldı.(*) Ve şu sloganları içeren el ilanları fırlatıldı:

(*) Sözü geçen bildiri,yürüyüşe çağrı bildirisini eleştiren bir başka bildiriyle birlik te Batı Berlin'deki GUAfS sempatizanları tarafından da imzalandı, ve ortak bildiri olarak dağıtıldı.

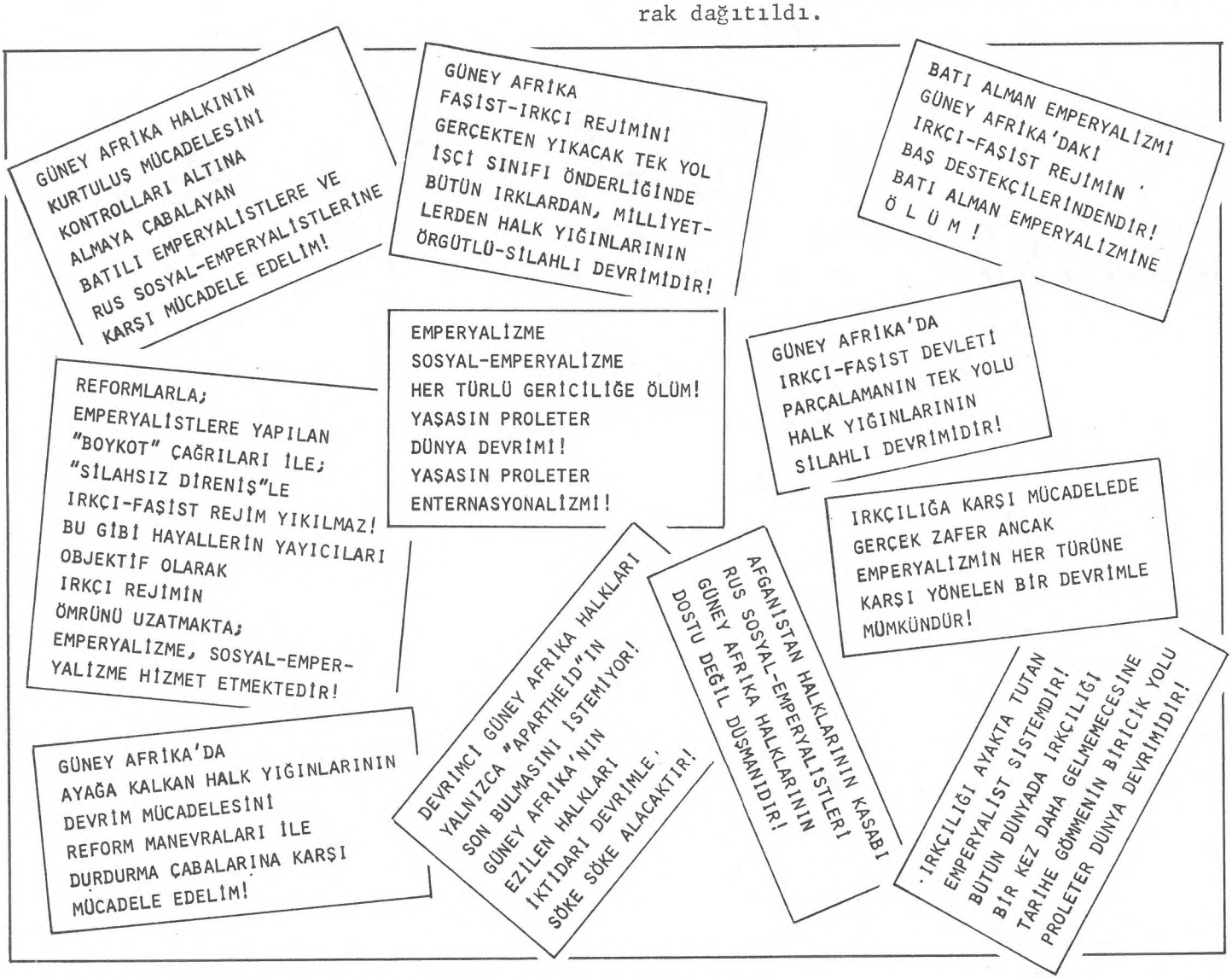

Aşağıda, yürüyüşlerde dağıtılan bildiriyi aynen basıyoruz:

GÜNEY AFRİKA'NIN EZİLEN HALKLARININ TEK KURTULUŞ YOLU IRKÇI REJİMİN DEVLET ARACINI KÖKTEN PARÇALAYACAK OLAN ŞİDDETE DAYALI DEVRİMDİR!

Güney Afrika'daki Apartayd rejimi —ülke nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan siyah ırktan halkın tek "hakkının" ucuz iş kölesi olarak kendini beyaz efendilere satmak olduğu, siyah halkın ülke topraklarının % 15'i üzerinde "yaşamaya" zorlandığı bu **ırkçılığın** en açık ve saldırgan biçimde uygulandığı rejim— sallanıyor. Onu sallayan, Güney Afrika'nın ezilen yığınlarının, herşeyden önce de siyah ırktan halkın ayağa kalkan devrimci hareketidir.

Güney Afrika'nın ezilen halkları, en başta da halkın siyah çoğunluğu, onyıllardır ırkçı-faşist azınlık rejiminin en ağır baskı ve en ağır sömürü şartları altında yaşıyor. Gelinen yerde artık yığınlar, bıçağın kemiğe dayandığı noktaya geldiler. Artık yığınların

"Madem ki, siz
bizleri silahlarla, toplarla tehdit ediyorsunuz...
O halde biz,
artık ölümden çok,
yaşadığımız bu kötü hayattan korkmaya karar verdik" (B. Brecht)

diye haykırdığı, ölüm korkusunun, çekilmez hayattan kurtulma mücadelesini engelleyemediği noktaya gelindi.

Güney Afrika'da halk hareketinin, maden işçilerinin, köleleştirilmiş, her türlü haktan yoksun toprak işçilerinin hareketinin şiddetli patlamalarında, yığınların birikmiş kini, nefreti, baskı ve sömürü sistemini yoketme isteği bütün açıklığı ile dile geliyor.

Her geçen gün daha fazla işçi, köylü, emekçi, uzun sürede tanka karşı molotof kokteyli ile, makineli tüfeğe karşı taşla bu devletin yıkılamayacağını kavrıyor, ve her geçen gün SİLAHLANALIM çağrısı daha geniş kitleler içinde yükseliyor. Güney Afrika'da faşist-ırkçı devlete karşı direniş, geldiği noktada, ekonomik talepleri elde etmek için barışçıl grevlerin; belli reform talepleri için yapılan barışçı gösterilerin sınırlarını; küçük bir aydın grubunun "insan hakları hareketi" boyutlarını çoktan aşmıştır. Bu direniş artık halk yığınlarını, özellikle de nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturan siyah ırktan halk yığınlarını kavrayan, ve her geçen gün daha berrak bir biçimde İKTİDAR sorununu merkeze koyan bir kitle hareketi haline gelmiştir. Nefret edilen rejime karşı mücadelede düşen, şehit olan her savaşçı, yüzlerce yeni savaşçının harekete katılmasına yol açmakta; her düşen savaşçının cenazesi rejime ve onun uşaklarına karşı nefretin daha büyük bir gösterisi haline dönüşmektedir. Irkçı-faşist rejimin silahlı güçlerinin, ordu ve polisin emekçilere, siyahlara hiç direnişle karşılaşmadan saldırdığı, tutukladığı, işkenceden geçirdiği, öldürdüğü, elini kolunu sallayarak siyahların yerleşim bölgelerine girdiği günler geride kaldı.

Şimdi devletin saldıran silahlı güçlerine, bütün araçları kullanarak militan bir direniş cevap veriyor. Egemen olanların silahlı gücü şimdilik hala onların iktidarını ayakta tutmasına yetiyor. Ama siyasi iktidarın namludan çıktığını kavrayanların sayısı her geçen gün artıyor. Güney Afrika'nın ırkçı-faşist hakim sınıfları bu gerçeği, ister istemez, halk yığınlarına her gün yeniden öğretiyorlar. Ve kuşkusuz halk yığınlarının şu sözleri haykıracağı günler mutlak gelecektir:

"Madem ki, biz yönetimin verdiği bütün sözlerin
boş olduğunu gördük;
madem ki, onların verdiği sözler inanılmazdır;
o zaman biz, artık kendi yönetimimizde
daha iyi bir hayat kurmaya karar verdik.

Madem ki sizler yalnızca top seslerine kulak verirsiniz,
madem ki sizler başka dil bilmezsiniz,
o zaman biz -
ki ne güzel olacak -
topları size çevireceğiz! (B. Brecht)

REVİZYONİSTLERDEN, ALTERNATİF-YEŞİL REFORMİSTLERE KADAR BİR DİZİ EMPERYALİST UŞAĞI "ŞİDDETİN KONTROLSUZ GELİŞMESİNİ" ENGELLEMEK İÇİN REÇETELER SUNUYOR

Bütün Marksist-Leninistler ve devrimciler, tam da bu gelişmeyi, yani mücadelenin giderek silahlı boyutlara erişmesini ve giderek daha berrak bir biçimde siyasi iktidar sorusunu merkeze koymasını sevinçle karşılamak ve desteklemek zorundadır. Burada Batı Almanya ve Batı Berlin'de de gösterilmesi gereken, tek gerçek kurtuluş yolunun bu olduğudur.

Biz, Güney Afrika halklarının mücadelesinin bu örnek alınacak, yiğit yanını, burada devrimin engellenmesi ve Güney Afrika'daki sömürü sisteminin —belki reformdan geçirilmiş bir rejim altında— sürdürülebilmesi için getirdikleri bir dizi reform önerileri ile emperyalizme destek veren revizyonist ve reformistlere karşı kararlılıkla savunuyoruz.

Emperyalist yanlısı Yeşiller Pretorya'da Alman Konsolosluğunu "işgal"leri sırasında emperyalistlere karşı ileri sürdükleri reform taleplerini şöyle gerekçelendiriyorlardı:

"Yalnızca bu taleplerin yerine getirilmesi, şiddetin kontrol altından çıkmasını engelleyebilir, ve sorunun çözümü için şartları yaratabilir."

Bu gerekçede onların reformizmi ve pasifizmi bütün çıplaklığı ile ortadadır.

Onlar istediği kadar korksunlar. Güney Afrika'da ezilenlerin şiddeti her geçen gün daha "kontrol edilemez" boyutlara ulaşacaktır. Bu şiddet, uluslararası proletaryanın büyük öğretmenlerinden Engels'in öğrettiği gibi, büyük devrimci bir role sahiptir:

"ŞİDDET TARİHTE BAŞKA BİR ROL DE OYNAR. DEVRİMCİ BİR ROL. O, MARX'IN SÖZLERİYLE, YENİ BİR TOPLUMA GEBE OLAN HER ESKİ TOPLUMUN EBESİDİR. O, TOPLUMSAL HAREKETİN KENDİNİ KABUL ETTİRMESİNİN, ESKİ, MİYADINI DOLDURMUŞ SİYASİ BİÇİMLERİN KIRILMASININ ARACIDIR."

Biz Türkiyeli Marksist-Leninistler, Güney Afrika halk yığınlarının devrimci şiddetinin taraftarıyız, ve bunu bütün gücümüzle destekliyoruz.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ: GÜNEY AFRİKA'DA EZİLEN HALKLARIN KAN EMİCİSİ VE SÖMÜRÜCÜSÜ

Batı Almanya'da yaşayan çeşitli milliyetlerden Marksist-Leninist, devrimci ve demokratlar, eğer Güney Afrika halklarının devrimci mücadelesini gerçekten desteklemek istiyorlarsa, o zaman Batı Alman emperyalizminin Güney Afrika halklarının baş sömürgenlerinden ve ezenlerinden biri olduğunun propagandasını merkeze koymak zorundadırlar. Batı Alman emperyalizmi bugün bir dizi emperyalist tekel aracılığı ile, herşeyden önce esasta köle hayatı yaşayan siyah işçilerin, ve bütün Güney Afrika işçi sınıfının karşı karşıya bulunduğu olağanüstü kötü sömürü şartlarından yararlanarak maksimal ve ekstra karlar elde etmektedir.

Batı Alman emperyalistlerinin CDU'dan SPD'ye çeşitli siyasi temsilcilerinin aldıkları ve önerdikleri bütün tedbirlerin, "boykot" vb. güya "baskı araçları"nın bir tek hedefi vardır: Sömürü ve baskı sistemini sürdürmek. Artık Güney Afrika'da hakim sınıfların "eski biçimde" egemenliklerini sürdürmelerinin uzun sürmeyeceği gerçeğinin ortaya çıktığı şartlarda; emperyalistler ve onların uşakları düzenlerini, dış görünüşünde reformlara uğratılmış bir biçimde sürdürmenin yollarını hummalı bir biçimde arıyorlar.

Biz, bütün oportünist ve revizyonist propaganda karşısında şunu söylüyoruz: Güney Afrika'nın ezilen halkları ancak hakim sınıfların iktidarı kökten yıkıldığında; emperyalizmin iktidarı parçalandığında, köklü bir tarım devrimi gerçekleştirildiğinde, gerçek kurtuluşa varabilirler.

DKP'li, SEW'li revizyonistler, onların yanında her türden ve renkten oportünist ve reformistler, emperyalist yanlısı Yeşiller, ileri sürdükleri taleplerle tam da bu gerçeğin üzerini örtüp, "kendi" emperyalizmlerini koruyorlar.

Batı Berlin'de ve Bonn'da 21 Eylül'de yapılan "Apartayd rejimine karşı mücadeleyi destekleyin" yürüyüşünde bunların çağrısının emperyalistlere yönelttiği temel taleplerden biri, "Tam bir boykot ve ırkçı rejimi ayakta tutan bütün ilişkilerin kesilmesi" idi. Devrimin propagandasını merkeze koymadan, ve devrimin gerekliliğine ve propagandasına bağlı olmadan ileri sürülen bu gibi talepler, emperyalist-kapitalist iktidar ve sömürünün niteliği üzerine hayaller yaymak görevini görmektedir. Bu ve benzeri talepleri ileri süren reformist ve revizyonistler, sanki Batı Alman emperyalizmi ile Güney Afrika ırkçı rejimi arasındaki bağların, yalnızca devletten devlete bağlar olduğu hayalini yayıp; Güney Afrika'nın emperyalist sistemin bir parçası olduğu, ve ancak bir devrimle emperyalist sistemle bağların sökülüp atılabileceği gerçeğinin üzerini örtmektedirler. Onlar, Güney Afrika halklarının alın terinden elde edilen ekstra ve maksimal kârların da, Batı Almanya ve Batı Berlin'de emperyalizmin beslediği bütün bir işçi aristokrasisi tabakasının ödenmesinde kullanılan bir araç olduğu gerçeğinin de üzerini örtmektedirler.

Her kim ki Güney Afrika'da ırkçı-faşist rejime karşı mücadeleyi orada faşist devletin bütünüyle yıkılması için mücadele olarak kavrayıp propaganda edecek yerde, onun desteklenmesini yalnızca belli reform taleplerinin desteklenmesi ile sınırlandırıyorsa, o Güney Afrika için emperyalistlerin istediği "çözüm"lerin sınırları içinde hareket etmektedir.

BATILI EMPERYALİST BÜYÜK GÜÇLERİN TÜM MANEVRALARININ TEK HEDEFİ, YALNIZCA GÜNEY AFRİKA'DA VAR OLAN DÜZENİN SÜRMESİNE HİZMET ETMEKTİR!

Bugün birçok batılı emperyalist güç ve büyük güç, kendi uzun süreli çıkarları açısından, her hangi bir şeyin, silahlı halk devriminin zaferinden daha iyi olacağını görmüş durumda. Onlar bu yüzden yığınların "radikalleşmesini" önleyecek tedbirlerin alınmasını talep ediyorlar. Güney Afrika'daki "iş ortakları"na tam da bu yüzden hiç de "insanca" olmayan!!! "apartayd"e son verilmesi yönünde tavsiyelerde bulunuyorlar. Bugün Fransız emperyalizminin sosyalist!!! hükümeti, Apartayda son verilmesi için Güney Afrika'ya karşı uygulanacak bir "ekonomik" boykotun baş sözcülüğünü yapıyor. Ekonomik boykotu bütün batılı emperyalist ülkelerde "sosyalist" ve sosyal-demokrat partiler büyük gürültü ile propaganda ediyorlar. Buna karşı tutucu "hristiyan" partiler ise genelde "Bu gibi tedbirler fakir halka zarar vereceğinden..." bu gibi tedbirlere karşı olduklarını açıklıyorlar. Ne sahtekarlık!... Ne sahtekarca bir "mücadele"!... Bu çok "insansever" emperyalist sahtekarların, bu meslekten yalancıların gerçekteki tek derdi artık kurtarabildiğini kurtarmaktır.

Bugün çok anti-ırkçı pozlarda ortaya çıkan Fransız emperyalistlerini alalım. Bu sosyalist hükümette oturan baylar ve bayanlar, mesela Cezayir'de Fransız emperyalistlerinin uyguladığı kitle katliamlarının suç ortaklarıdır, daha iki yıl önce Çad'a "indirme" yapan Fransız emperyalist ordusunu Çad'a salanlar bunlardır.

Ya da mesela şimdi Güney Afrika'da insan haklarının yılmaz savunucuları olarak ortaya çıkan Batı Alman sosyal-demokratlarını, bu çok insansever!!! bayları ve bayanları alalım. Bunların kendi ülkelerinde, Batı Almanlara tanınan bir dizi anayasal hakkı yabancılara tanımayan bir Yabancılar Kanununa köklü bir itirazları yoktur. Tersine, bu kanunlar onların iktidarı döneminde daha da sertleştirilmiştir. Onların kontrolunda olan Alman Sendikalar Birliği DGB için yabancı işçiler, en iyi halde, Alman işçilerinin iş şartlarını kötüleştirmek için patronların kullandığı araçlar, Alman işçilerinin rakipleridir. SPD'nin "insan sevgisi" ve "anti-ırkçı"lığı gerçekte budur.

Bütün emperyalist güçlerin bu iğrenç manevralarının teşhiri bütün Marksist-Leninistlerin, devrimcilerin ve gerçek anti-emperyalistlerin görevidir.

RUS SOSYAL EMPERYALİZMİ GÜNEY AFRİKA'NIN EZİLEN HALKLARININ DOSTU DEĞİL, CAN DÜŞMANIDIR!

Bugün nerede bir halk hareketi batılı emperyalistlerin ve uşaklarının iktidarını sarsıyorsa, Rus sosyal-emperyalistleri halk hareketi içine sızmaya, kendini bu hareketin dostu olarak tanıtmaya, bu hareket içinde güç kazanmaya, ve sonuçta halk hareketini kendi uşaklarının iktidara gelmesinde bir araç olarak kullanmaya çalışmaktadır. Güney Afrika'da da durum budur. Rus sosyal-emperyalistleri, ellerinde herşeyden önce Güney Afrika Komünist Partisi adlı revizyonist parti üzerinden Güney Afrika'nın devrim ateşi içinde bir maşa bulundurmaktadır.

Devrimciler, demokratlar, Marksist-Leninistler, Rus sosyal-emperyalistlerinin halk yığınlarının bir müttefiki, dostu olmadığını, tersine can düşmanlarından biri olduğunu yorulmadan açıklamak zorundadır.

Bugün Güney Afrika'da "insan hakları" için mücadelede en ön saflarda en gürültülü propagandayı yapan Rus sosyal-emperyalizmi, proleter enternasyonalizmi adına Afganistan'ı işgal altında tutan ve halk yığınlarına karşı alçakça canice bir savaş yürüten güçtür. Bugün Güney Afrika'da "demokrasi" isteyen Rus sosyal-emperyalizmi, Sovyetler Birliği'nde ve Doğu Avrupa ülkelerinde sosyal-faşist diktatörlüklerin savunucusudur. Apartayd'a karşı mücadele adına Rus sosyal-emperyalizmi ile ittifaka kalkanlar çok ağır hüsrana uğrayacaktır.

Biz bu yüzden bugün Batı Almanya'nın çeşitli kentlerinde ve Batı Berlin'de DKP veya SEW'nin önderliğinde veya onların katılımı ile gerçekleştirilen güya "dayanışma" eylemlerine karşıyız. Ne emperyalizm yanlısı Yeşillerle; ne reformist-emperyalist sosyal-demokratlarla, ne de Rus sosyal-emperyalizminin uşakları ile birlikte Güney Afrika'daki devrim mücadelesi desteklenemez.

GÜNEY AFRİKA'DA EZİLEN HALK YIĞINLARININ MÜCADELESİ IRK MÜCADELESİ DEĞİL IRKÇI-FAŞİST BİR REJİME KARŞI YÜRÜTÜLEN SINIF MÜCADELESİDİR!

Güney Afrika'da halk yığınlarının mücadelesi artık yalnızca çıplak terör yöntemi ile bastırılamayacak boyutlara ulaştı. İşte bu yüzden çıplak terörün yanında, o yetmediğinde bütün dünyada sömürücü hakim sınıfların başvurduğu diğer yöntemler de gündeme getiriliyor. Bir yandan "böl-yönet" yöntemi ile halkın kendi içindeki bir dizi etnik, ırk, milli, dini vb. çelişmeler körükleniyor. Direnişin gücünü azaltabilmek için, siyahlarla hintliler arasında; siyah emekçilerle beyaz emekçiler arasında çatışmalar körükleniyor, kışkırtılıyor. Irkçıların devleti, siyah halk yığınlarını, halkın diğer kesimlerinden izole etmeye çalışıyor. Siyah halkın kendi içinde ise kabileler arası, aşiretler arası vb. çelişmeler alabildiğine körükleniyor, böylece onların ortak mücadelesi engellenmeye çalışılıyor.

Hakim sınıfların bu lanet olası manevralarının teşhir edilmesi ve şunun açıkça ortaya konması görevdir: Bugün Güney Afrika'daki mücadele, siyah halkın, halkın diğer kesimlerine karşı bir mücadelesi değildir. Bu mücadele, hangi renkten, ırktan, milliyetten olursa olsun, ister siyah, ister sarı, ister beyaz; ister Hint, ister Afrikalı, ister Bur, ister İngiliz olsun, bütün Güney Afrikalı emekçilerin, ırkçı faşist devlete ve onun efendileri olan beyaz emperyalist Güney Afrika burjuvazisi ve büyük toprak sahiplerine karşı sınıf mücadelesidir. O

Güney Afrika devleti ki, onlar yalnızca Güney Afrika hakim sınıfları ve emperyalist büyük güçler adına yalnızca Güney Afrika halkını ezip sömürmekle kalmamakta, aynı zamanda bölgedeki bütün devletleri de her an askeri tehdit altında tutmakta, askeri işgal hareketleri, müdahaleler yürütmektedir.

Demokratik bir Güney Afrika devleti, içinde bütün ırk ve milliyetlerden emekçilerin barış içinde birarada yaşayacağı özgür bir Azanya bu mücadelenin hedefidir. Bu hedefe ancak ırkçı devletin enkazı üzerinde varılabilir, ve mutlaka varılacaktır.

GÜNEY AFRİKA'DA HAKİM SINIFLARA VE ONLARIN DEVLETİNE KARŞI GERÇEK ZAFERİN TEK GARANTİSİ, DEVRİME İŞÇİ SINIFININ ÖNDERLİK ETMESİDİR!

Bugün Güney Afrika'da ırkçı-faşist rejime karşı devrimci hareket içinde, değişik sınıf ve tabakaların çıkarlarını savunan değişik siyasi güçler yer almaktadır.

Önce bir sürü reformist ve pasifist grup vardır. Bunlar kendi deyimleri ile "insanlıkdışı Apartayd rejimine karşı"dırlar. Ama nefret edilen Apartayd'dan olduğu kadar, halk yığınlarının silahlı devrimi karşısında da korkuya kapılmaktadırlar. Bunlar "diyalog"dan ve Apartayd'ın reformlarla tedrici olarak kaldırılmasından yanadırlar. Barışçı kitlesel gösteriler, bu reformları elde etmek için kullanılacak araçlardır bu güçlere göre. Batılı emperyalist güçlerin, çelişmeleri yumuşatıcı güçler olarak umudunu bağladığı unsurlardır. Papaz Tutu'ya verilen Nobel barış ödülü, batılı emperyalistlerin (en azından büyük bölümünün) siyasi tercihinin açık bir ifadesidir. Bu güçler şimdi Apartayd rejimine karşı, kendilerinin hareket üzerindeki kontrolunu kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya oldukları tehdidini getiriyorlar. Ve rejimi artık sağduyulu hareket etmeye çağırıyorlar. Hareket içinde bu unsurların hakimiyeti ve zaferi, halk güçlerinin pasifize edilmesi, ve emperyalist burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin iktidarının, reforme edilmiş bir biçimde, —belki siyahların "ünlü" birkaç temsilcisinin de içinde yer aldığı bir hükümet kurulması ile— sürdürülmesi anlamına gelecektir. Böyle bir önderlikle, özgür ve demokratik bir Azanya hedefine varılması kesinlikle mümkün olmayacaktır.

Bugün ANC'nin kişiliğinde görüldüğü gibi, ırkçı-faşist rejime karşı mücadele eden, açıkça iktidar sorununu gündeme koyan ve silahlı mücadelenin de propagandasını yapmaya başlayan burjuva-milliyetçi partiler de vardır. Bu güçlerin önderliğindeki bir zafer Apartayd'a son verebilir. Ama burjuvazi ve emperyalizmin iktidarı kırılamaz. Devrimci halk yığınlarının zorlamasıyla sonucu burjuvazinin —bu kez siyahların çoğunlukta olacağı— iktidarı, bazı demokratik haklar da vermek zorunda kalabilir. Ama bu halde halk yığınlarının zaferi yarım bir zafer olarak kalacak, halk yığınları iktidar içinde yer almayacaktır.

Yalnızca sonuna kadar devrimci sınıfın, tek tutarlı devrimci sınıfın, proletaryanın önderliği, Güney Afrika'da devrimin gerçek zaferinin garantisidir. Yalnızca proletaryanın Marksist-Leninist partisinin önderliği altında Güney Afrika'da ırkçı-faşist devlete karşı gerçek bir zafer kazanılabilir, Güney Afrika emperyalizmi paramparça edilebilir, Apartayd'a gerçekten son verilebilir, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin iktidarı kurulabilir. Burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin bütünü ile iktidarsızlaştırılması, özgür bir Azanya yaratılmasının ilk şartıdır.

Biz, Güney Afrika'daki gelişmelerin, er veya geç kurtuluş için bu biricik alternatifi gündeme getireceğinden eminiz.

Biz eğer bugün Güney Afrika'daki devrimci kitle hareketini, onun içinde proletaryanın önderliğinin gerçekleşmemiş olduğunun bilincinde, buna rağmen bütün gücümüzle destekliyorsak; bizim bu desteğimiz, o hareketin baskıya, ırkçılığa karşı olan derin demokratik özüne, devrimci içeriğine olan bir destektir.

Biz herşeyden önce, akla gelmez teröre rağmen en temel hakları için yiğitçe mücadele eden halk yığınlarını; onların bütün dünya halkları için bir örnek ve çağrı olan mücadelesini destekliyoruz. Bizim desteğimiz, bu hareketin bugünkü siyasi önderlerine bir destek değildir.

Biz bu bilinçle bütün devrimcilere sesleniyoruz:

- APARTAYD'A KARŞI MÜCADELE ADINA KARŞI-DEVRİMCİLERLE EYLEMBİRLİĞİNE HAYIR!
- YAŞASIN GÜNEY AFRİKA HALKLARININ SİLAHLI KURTULUŞ MÜCADELESİ!
- BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİNİZ!
- BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİNİZ!

18 Eylül 1985

Ne Evren'lerin "Susan Türkiye"si ...
Ne Demirel'lerin-Ecevit'lerin "Konuşan Türkiye"si...

Emekçi yığınlar lehine Tek gerçek çözüm Tek gerçek alternatif: Devrim!

Geçen aylar Türkiye'de hakim sınıflar açısından yoğun siyasi gelişmeler yaşandı. Eylül ayı başında cunta şefi Evren, "Yasama yılını açış" konuşması yaptı. Bu konuşma ertesinde ortalığı bir toz-dumandır kapladı.

Evren konuşmasında, son dönemde demokrasi şampiyonu kesilen eski AP'nin doğrudan devamı görünümündeki DYP'yi, ve onun "Bir bilen"i, "antrenörü" vb. olarak artık "siyaset yasağı" fiilen kalkmış olan "lideri" Süleyman Demirel'i doğrudan karşısına alan bir tavır takındı.

"Konuşan Türkiye" — "Susan Türkiye" Tartışması

(Demokrasi adını her gün ağızlarından eksik etmeyenlerin, Türkiye'de demokrasi var mıdır, yok mudur münakasası yapanların, kendilerini demokrasi kahramanı gösterme çabası içinde bulunanların arzuladıkları sistemin bugüne kadar nelere mal olduğunu ve bundan sonra neye mal olacağını, neyi getirip neyi götüreceğini akılcı bir yaklaşımla iyi değerlendirelim.)

Hatırlayacaksınız, yine bu kürsüden, 7 Aralık 1983 günü yeni yasama yılı dolayısıyla yaptığım konuşmamda, sizleri; birbirinize düşürmek ve bölmek isteyenler bulunabileceğine işaret etmiştim. O günden bu yana gelişen olaylar, haklılığımı ispat etti sanıyorum. (Serbest seçimlerle teşekkül eden bu Yüce Meclisi "Gayri Meşru", "Gayri Hukuki" tanımlayabilecek kadar ileri gidenler ve hatta milletimizin ezici çoğunluğuyla onayladığı Anayasamızın gayri hukukiliğini öne sürebilecek kadar gaflet içerisinde olanlar çıktı.)

Konuşmamın burasında konuyu biraz daha açmak ihtiyacını hissediyorum. Gün geçmiyor ki, demokratik parlamenter sistemin işleyiş ve yapısına ilişkin çeşitli görüş ve değerlendirmelere tanık olmayalım. Benim görüşüm odur ki; demokratik parlamenter sistemi katı, bağnaz yaklaşımlarla değerlendirmeye gidersek yanılgıya düşebiliriz. Tarihi süreç, milletlerin, insan onuruna en yaraşır bir sistem olan bu modeli, ülkelerinin siyasal, sosyal ve toplumsal yapılarına uyum sağlayabilecek bir işlerliğe kavuşturma yolunda çaba harcadıklarını göstermektedir.

Bu sistemle yönetilen milletler, sistemin bazı kaidelerini esas almışlar, bunun yanında ülkelerinin özelliklerinden doğan örneğin din, örf ve âdetler ve geçmişten alınan acı dersler gibi ilkeleri de dikkate almak zorunda kalmışlardır.

Kişi ve kuruluşlar, bulundukları konuma, parlamento içinde olup olmadıklarına ya da Türkiye'de komünist bir partinin bulunup bulunmadığına göre, demokratik parlamenter sistemi var veya yok saymaya kalkışırlarsa bu yaklaşım inandırıcılıktan uzak olur.

"Susan Türkiye" yerine, "Konuşan Türkiye" mantığının bu ülkeye nelere mal olduğunu hepimiz biliyoruz. Kaldı ki bugün susması gerekenler bile her gün konuşmaktadırlar.)

(Kendilerinin susmalarına veya konuşmalarına göre, rejimi değerlendirenleri, sokaklarda oluk gibi kan akıtılır ve demokrasi göz göre göre adeta katledilirken, iktidar ve muhalefet olarak sistemi esenliğe kavuşturma yerine, akıl almaz bir tutumla her gün birbirlerini karalayıp inatlaşanları ve dolayısıyla şer güçlere cesaret verenleri, aziz Milletimiz de her halde o eşsiz sağduyusu ile mutlaka gerektiği şekilde değerlendirmektedir.)

Cunta şefi Evren'in bu sözlerinin doğrudan adresi, bu konuşmadan önce çeşitli vesilelerle yaptığı açıklamalarda, kendilerinin "Susan bir Türkiye değil, konuşan bir Türkiye"den yana olduklarını açıklamış bulunan S. Demirel, ve onun şimdiki partisi DYP idi.

Nitekim cevap da önce o adresten geldi. Demirel yazılı yaptığı açıklamada, diğer şeylerin yanında şunları söylemekte idi:

Sayın Evren'in "susan Türkiye yerine, konuşan Türkiye" istenmesine adetâ karşı çıkmış olmasını ve bunun neticesi olarak, "bugün susması gerekenler bile her gün konuşmaktadırlar" şeklindeki ifadesini basın, şahsımın hedef alındığı şeklinde değerlendirmiştir.

Bu ifadeden anlaşıldığına göre Türkiye'de, "susması lâzım gelenler" vardır, "konuşması lâzım gelenler" vardır.

Halbuki, Türkiye Cumhuriyeti'nin kanunları, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarını, "susması lâzım gelenler" ve "konuşması lâzım gelenler" diye bir bölmeye tâbi tutmuyor. Yani, Türkiye Cumhuriyeti'nin kanunlarına göre, bazı kişiler her şeyi söylemek ve yapmakta serbest, bazı kişiler ise hiçbir şey yapamaz veya söyleyemez durumda değildir.

Bugünkü rejim içerisinde dahi, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları, birinci sınıf, esirler, efendiler veya imtiyazlılar, imtiyazsızlar veya dilliler, dilsizler diye bir ayırma tâbi tutulmuş değildir. Aksine, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 10'uncu maddesine göre, kanun önünde herkes eşittir."

Şayet Sayın Evren, bir kısım vatandaşların haklarını lütuf haline getirmek gibi bir tavrın içinde ise, o zaman Anayasa'nın dibacesine, 10 ve 11. maddelerine ters düşmektedir.

Öfke ve hiddetin yakışmadığı yerler vardır. Sayın Evren'in makamı o yerlerin başında gelir.

Hem, "Susan Türkiye yerine, konuşan Türkiye istiyoruz" sözünün, öfke ve hiddete sebep olmasına anlam vermek de mümkün değildir. Bu sözün rahatsızlık yaratması, "Konuşan Türkiye'ye" karşı çıkmak, "Susan Türkiye'ye" sahip çıkmak anlamına gelir."

'Demokrasinin ve konuşan Türkiye'nin anarşi ve terörün sebebi bulunduğunu ve bu durumun ülkeye ağıra malolduğunu" hiçbir şekilde kabullenmiyorum. Zira bu doğru olsa Türkiye "Susan Türkiye" olarak hep demokrasi dışında kalmaya mahkûm olur.

12 Eylül 1980 öncesinde, anarşi ve terörün sebebi olarak gösterilmemizi kabullenmiyorum.

Anarşi ve terörü yapanlar ve yaptıranlar belli ve bu hususta ne yapılması gerektiği ortada

iken, âdeta suç işleyenlere hak verir gibi, kusuru demokrasinin üstüne ve birtakım yerlere atmanın büyük zararı vardır.

Hep beraber yaşanılmış, hep beraber görev yapılmış bir dönemin şartları herkesçe malûmken, suç ve suçluları bir kenara bırakıp, tartışılmasını kendilerinin yasakladığı bir konuyu ortaya atmanın anlamını bulmakta güçlük çekiyorum."

Emperyalizme uşaklık eden Türk hakim sınıflarının faşist devletinin yıllarca başbakanlığını yapmış; faşist MC hükümetlerinin ünlü mimarı, gedikli faşist S. Demirel'in şimdi cunta şefi Evren'e karşı "Susan Türkiye yerine, konuşan Türkiye"yi, "rejimin tartışılır olduğunu", "Susan Türkiye'nin demokrasi dışı olduğu ve hep demokrasi dışı kalmaya mahkum olduğunu" savunması, büyük bir sahtekarlıktır. Esasında S. Demirel gibi tescilli bir karşı-devrimci, ve faşizm uygulayıcısının **bile** bugün "demokrat" bir maske takabilmesi; ve dahası, bu maskenin bir zamanların hızlı devrimcilerinin bir bölümü için inanılırlığının **bile** olabilmesi ("sivil toplum" teorilerinin, hem de Marksizm adına, tabii gerçek Marksizmin doğrudan legal propagandasının bütün imkanlarının tıkandığı bir ortamda, alabildiğince yaygınlaştırılıp, çok "aydın" olmak, dogmatik olmamakla övünen yarı-aydınlarımız arasında büyük sükse yaptığı bu lanetli ortamda) varolan rejimin gerçek niteliğine iyi bir işarettir.

12 Eylül 1980 tarihi, Türkiye'nin **son onyıllardaki** en karanlık, en koyu, berrak, **açık, çıplak,** demokratik parlamento maskesiyle bile örtülme ihtiyacı duyulmayan bir faşizme geçişinin habercisidir. Hakim sınıflar açısından zorunluluk haline gelen **böyle** bir faşizm, ilk anda parlamenter maskeli faşizm döneminin çok tanınmış, ipliği pazara çıkmış bazı siyasi kadrolarına doğrudan ihtiyaç duymuyordu. Tersine, onların bir süre devre dışında tutulması, hakim sınıfların, onların efendisi emperyalistlerin Türkiye'deki iktidarını sağlamlaştırabilmek için bir gereklilik haline almıştı. Cunta "gereğini yerine getirdi."

Ama hakim sınıflar açısından bu durum geçici bir durumdu. Cunta asli görevini (sarsılan devlet iktidarını sağlamlaştırma; devlet iktidarı için önemli bir tehlike olan devrimci durumu bastırma; parlamenter demokratik maskeli rejimde gerçekleştirilmesi oldukça güç olan bir dizi düzenlemeyi "olağanüstü durum" içinde gerçekleştirerek, faşist düzeni sağlamlaştırma, hakim sınıfların sarsılan ekonomik düzenlerini, sömürüyü en uç boyutlarına çıkararak belirli ölçülerde düzeltme, vb.) gerçekleştirdikten sonra **yerini** yine parlamenter demokratik maskeli bir faşizme bırakmalı, Türkiye "demokrasiye geçmeli" idi.

Bu amaç açıklaması daha cunta işbaşına geldiği gün, hakim sınıflar adına Cunta şefi Evren tarafından yapılmıştı.

Şimdi bu planın uygulanmasında önemli mesafeler katedildiği bir ortamda; ilkede (emperyalizmin ve onun yerli uşaklarının iktidarlarını sürdürme) aralarında fark olmayan **hakim sınıfların değişik siyasi sözcülerinin "geçilen" "demokrasi"de yerinin ne olacağı kavgası** verilmektedir. Cunta döneminde bir kenara itilen eski "değerli"!!! siyasi kadrolar!, kurulan "yeni demokrasi"de, yine siyasi köşetaşlarını tutacak mıdır, yoksa Cunta döneminde, özellikle teknokrat-bürokrat kesimden gelen yeni türeme siyasetçiler, cunta markalı ve destekli iktidarını sürdürecek midir? Demirel'ler, Ecevit'ler, Zincirbozan gazisi eski "siyasetçiler", hakim sınıflar açısından, ancak cuntaya karşı halk muhalefetini kendi kuyruklarına takabildikleri ölçüde bir değere sahiptir. Bu yüzden de onların cuntaya karşı "sert çıkmaya" eli mahkumdur! 6 Kasım 1983 seçimlerinde halk yığınları **cuntaya en uzak görünümlü cunta partisini** iktidara getiren bir tavırla, bir anlamda cuntaya, cuntanın uygulamalarına sessiz bir protestoyu da dile getirmiştir. Bu sinyal hem cunta hem de cunta karşıtı hakim sınıf siyasetçileri tarafından da çözülmüş; cunta iplerin tümden elden kaçmasını engelleme yönünde tedbirler almış, diğer yan ise "muhalefeti sertleştirme", böylece cuntadan hoşnutsuzluğu kendi siyasi iktidar dalaşmalarına alet etme yönünde bir siyaset geliştirmiştir. İşte şimdi koparılan "fırtına"nın siyasi anlamı budur.

Evren'in savunduğu "Susan Türkiye" ile Demirel'in savunduğu "Konuşan Türkiye" arasında, işçi sınıfı ve halk yığınları açısından **özde** bir farklılık yoktur. Evren'in savunduğu "Susan Türkiye", hakim sınıfların bazı siyasi temsilcilerinin **de** —geçmişte hakim sınıfların iktidarını sürdürme, koruma konusundaki becerisizlikleri yüzünden ve bunun sonucu bir süre **susmak zorunda bırakıldığı bir Türkiye'dir.** Onların da cuntaya ve cunta yanlılarına göre —hakim sınıfların çıkarları açısından— bir süre konuşmaya hakkı yoktur! Demirel'in "Konuşan Türkiyesi" ise, hakim sınıfların tüm siyasi sözcülerinin, bütün faşist rejim savunucularının, ve faşist rejime karşı kökten bir karşılığı olmayanların konuşma hakkı olduğu bir Türkiye'dir!

Evren'in "Susan Türkiye"si de, Demirel'in "Konuşan Türkiye"si de:

* Dışta saldırgan-şövenist, emperyalist bir siyaset izleyen; emperyalizmin çıkarlarını; en başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere ön celikle batılı emperyalist büyük güçlerin Ortadoğu'daki "istikrarlı" savunucusu olan, Ortadoğu'da emperyalizmin ileri kalesi, bekçisi olma rolüne talip, bu rolü bugünden oynamaya başlayan, giderek bu rolden —şimdilik— bölgesel bir büyük güç olma rolüne geçmeye hazırlanan, bunun planlarını yapan; emperyalistler/sosyal-emperyalistler arası dalaşmadan böyle bir role geçişte kendi lehine yararlan

maya çalışan bir Türkiye'dir.

* İçte, işçi sınıfının ve emekçi yığınların elinden her türlü legal "hak-savunma" imkanlarının alınmış olduğu; emperyalist sermaye açısından "kâr cenneti" olan, siyasi haklar açısından, yalnızca hakim sınıfların düzenini savunanların örgütlenme hakkı olduğu bir Türkiye'dir.

Nüfusun önemli bir bölümünün Türk milliyetinden olmadığı halde zorla Türkleştirilmeye çalışıldığı; "Vatanın, milleti ve toprağı ile bölünmezliği" şöven, ırkçı, faşist ilkesinin en adi milli baskı yöntemleri ile; geçmişte Ermenilere uygulanmış olan soykırım ile; bugün Kürt milletine uygulanan soykırım yöntemleri ile, bütün Türk-olmayan milliyetlere uygulanan en ağır milli zulüm yöntemleriyle uygulandığı; Kıbrıs'ın yarısını işgal altında, diğer yarısını işgal tehdidi altında tutan bir Türkiye'dir.

Biz, ilkede bir olan Demirel'in "Konuşan", Evren'in "Susan" Türkiyesinin bugünkü durumunun ne olduğu konusunda iki gazete haberini— Türkiye'de hakim sınıfların boyalı basınında — "Susan Türkiye/Konuşan Türkiye" tartışmasınının en yüksek boyutlarda sürdüğü bir dönemde çıkan iki haberi, noktası-virgülüne dokunmadan aynen koyalım:

Birinci haber, Milliyet'ten İstanbul'da yapılan "Ekonomik Kalkınmada İnsan Boyutu" başlıklı bir toplantı ile ilgili. Orada şunlar söyleniyor:

● İstanbul'da "ekonomik kalkınmada insan boyutu" incelenecek ama..

"İnsan" perişan

● İhracat artışı, döviz bolluğu, büyüme hızının yükselmesi, süslü ithalat Türkiye'de "insanı kurtarmaya" yetmedi. Son dört yılda intiharlar yüzde 60 arttı, eğitim düzeyi düştü, kültür rafa kalktı, işsizler "Allah'a emanet" oldu

• Murat KÖPRÜ

EKONOMİ gelişirken, insan neden yoksullaşıyor? Ekonomik kalkınmayla insanın maddi ve kültürel zenginliği neden atbaşı gitmiyor? Kalkınmada insan araç mı, amaç mı?

Bütün bu sorular, bugün İstanbul'da başlayacak olan uluslararası nitelikteki "**Yuvarlak Masa**" Toplantısı'nda tartışılacak. Toplantının "**insan için kalkınma**" olarak belirlenen gündemi Türk insanı açısından da büyük önem taşıyor. Son yıllarda Türkiye'de ekonomik "**gelişme**", kalkınmayı "**ihracat patlaması, dış kredi itibarının yükselmesi, GSMH oranının artması ve döviz bolluğu**" gibi insansız rakamlara indirgedi. Zam üstüne zam yapıldı. Devlet harcamaları tırpanlandı. "**Enflasyon artıyor**" diye ücretlerle maaşlar ve taban fiyatları düşük tutuldu ve sonuçta ortaya şu insan manzaraları çıktı:

● **İNTİHARLAR ARTTI:** İntihar edenlerin sayısı 1974 yılında 618 iken, geçen yıl 1200'e ulaştı. İntihar olayları 1974-1980 döneminde yalnızca yüzde 21.4 oranında artarken, 1980-1984 yılları arasında yüzde 60 çoğaldı. İntihar, "**geleceğin büyükleri**" olan gençlerde daha fazla itibar görür oldu. İntiharların gerekçesi "**ekonomik**"leşti.

● **EĞİTİM DÜZEYİ DÜŞTÜ:** Her şeyi serbest piyasa ekonomisine bırakan hükümet, eğitime ayırdığı harcamaları kısınca, eğitim ve öğrenim "**üvet evlat**" oldu. Bütçede Milli Eğitim'e ayrılan pay 1979 yılında yüzde 11'den, 1985 yılında yüzde 9'a indi. Aynı şekilde, kamu yatırımları programlarında eğitime ayrılan pay 1979 yılında yüzde 6 iken, 1985'te yüzde 4.3'e indi. Böylece, eğitim giderek kalitesizleşti. Lise düzeyinde okullaşma oranı 1984'te yüzde 25 düzeyinde kaldı. Yani, 15-17 yaş grubut milyon 230 bin çocuk varken, bunun yalnızca 828 bini okula gitti. Yükseköğretim ise daha içler acısı bir görünümde. YÖK Yasası'yla birçok öğretim üyesi kendini iş arar buldu. 1981-1982 öğrenim yılında 21 bini aşan öğretim üyesi sayısı 1983-1984 döneminde 20 bine indi. Böylece, 3 yıl önce her öğretim elemanına 11 öğrenci düşürken, geçen yıl bu rakam 17'ye çıktı. Üniversitelerin sayısı çoğaldı ama, her yıl yüzbinlerce öğrenci sınavlarda eleniyor. Üniversiteye girenlerin büyük bölümü ise öylesine diploma alıyor.

● **KÜLTÜR UNUTULDU:** IMF'nin "**sakın destekleme**" politikasına uyan hükümet, kâğıda zammı alışkanlık haline getirince, gazete ve dergi okuyanların sayısı hızla düştü. 50 milyonluk nüfuslu Türkiye'de, gazete okuyanların sayısı 2.5 milyonda kitap okumak ise mazide kaldı.

● **İŞSİZLİK ARTTI:** Sıkı para politikası yatırımlara set çekince, işsiz ordusu kabardı. 1980 öncesinde yüzde 14 olan işsizlik oranı 1984 sonunda yüzde 19'a çıktı. Resmi kayıtlara göre 3 milyon kişi işsiz. Batı ülkelerinde işsizlere yönelik türlü geliştirme programları uygulanırken, Türkiye'de henüz "**işsizlik sigortası**" bile uygulanmıyor. Türk insanının tevekkülü sayesinde işsizlik henüz toplumsal çalkantılara yol açmıyor ancak, işsiz kalıp da "**çocuklarını kuyulara atanlar**" giderek fazlalaşıyor.

● **SAĞLIKTAN NE HABER?:** Devletin sosyal harcamaları kısma politikasından en çok zararı sağlık gördü. Bütçe içinde sağlığa ayrılan pay son 5 yılda yüzde 4'ten yüzde 2.5'e indi. Kamu yatırımları programlarında sağlığa ayrılan pay da aynı dönemde yüzde 2.2'den, yüzde 1.8'e indi. Yani, hastalara "**Başınızın çaresine bakın**", sağlıklılara ise "**Sakın hastalanmayın**" tavsiyesinde bulunuyor. Geçim zorluğu nedeniyle sağlığı bozulanlar ise artıyor. İlaçlara bile, tüketim azalsın diye zam yapıldığı savunuluyor.

● **BAŞINI NEREYE SOKARSAN SOK:** Özellikle büyük şehirlerdeki konut sorunu artık tam bir çıkmaz oldu. Yüksek faiz ve tüketimi kısma politikası inşaatı vurdu ve yeni konut yapımı son yıllarda iyice azaldı. Kiralar da astronomik rakamlara ulaştı ve kiracı-kiralı davaları çoğaldı.

● **ÖMÜR BOYU SPORSUZ:** Sağlıklı insanlar yetiştirmek için sporun önemi bir türlü kavranamadı. Ünlü şarkıcı **Shirley Bassey**'e iki gece için ödenen 50 milyon lira, bütçede futbol, güreş ve basketbol dışındaki 21 spor dalı için konulması öngörülen fondan daha fazla oldu.

● **ESRAR VE TELE-KIZ:** Toplumda uyuşturucu kullanma alışkanlığı son yıllarda iyice arttı. Resmi ağızlarca da doğrulanan bir başka gerçek de "**tele-kız**" sayısındaki olağanüstü çoğalmaydı.

● **AÇLIK VE BAKIMSIZLIK ÖLÜMLERİ:** Türkiye'de de Afrika'daki gibi açlıktan ölenler var. Yılda 360 kişinin, yani günde 1 kişinin açlıktan öldüğü biliniyor. Türkiye, küçük çocuklardaki ölüm oranı bakımından ön sıraları paylaşıyor. 5 yaşından önce ölen çocuk oranı yüzde 20'yi buluyor.

İkinci haber yine Milliyet'ten, İstanbul Sanayi Odası'nın hazırladığı, 500 büyük firmanın 1984 durumu ile ilgili açıklama üzerine. Orada da aynen şunlar söyleniyor (bkz. s. 10.)

Bu haberlerden birincisi, Evren'in "Susan Türkiyesi"nin (ki Demirel'in "Konuşan Türkiye"sinin bu sonuçlara hiçbir itirazı yoktur) ... emekçi sınıflar açısından yalnızca **bazı görünür, çıplak sonuçları** ile ilgilidir. Özellikle şehirlerde çıplak gözle görülür, hakim sınıfların boyalı basınının bile "kılıfa" sokamadığı bazı minareler sayılmaktadır. Bu sonuçlar içinde mesela Kürdistan bölgesinde uygulanan katmerli; soykırıma kadar varan, milli zulmün sonuçlarının ne olduğu konusunda birşey yoktur; hakim sınıfların ve efendilerin emperyalistlerin kârlarını sağlama almak için zindanlara atılan yüzbinlerce Türk, Kürt, Ermeni, Çerkez, Arap bütün milliyetlerden devrimci, yurtsever, komünistin durumunun ne olduğu konusunda birşey yoktur. İşkenceler, bunların sonuçları; insanı insan olmaktan çıkarmaya, kendine saygınlığı ortadan kaldırmaya yönelik "pişmanlık yasası" vs. gibi yasaların sonuçları vb. konusunda birşey yoktur. Vs. Vs. Yine de bir şey açıktır: O kadar açıktır ki, hakim sınıfların boyalı basını bile "İn-

İstanbul Sanayi Odası, 500 büyük firmanın 1984 durumunu açıkladı

Ne mutlu sanayiciyim diyene

1. Kârlar yüzde 107 artıp,enflasyonu bir tur geçti
2. Satış gelirleri yüzde 75 oranında çoğaldı
3. Ücret yükündeki artış yüzde 35'te kaldı
4. Çalışanların sayısı yüzde 5 oranında azaltıldı
5. Borçlanmanın ve faizin yükü hafifledi
6. Üretimden kâra giden pay, iki katına çıktı

BÜYÜK firmalar açısından 1984 yılı çok verimli bir yıl oldu.

İstanbul Sanayi Odası İSO'nun hazırladığı **"Türkiye'nin 500 Büyük Sanayi Kuruluşu"** raporuna göre, bu firmaların satış geliri ve kârı, geçen yıl dikkat çekici bir artış gösterdi. Kârlar parasal olarak yüzde 107 artarken, satış gelirindeki parasal artış yüzde 75'i, reel artış yüzde 23'ü, kârdaki reel artış da yüzde 55'i buldu. Buna karşılık, büyük firmalarda istihdam azaldı ve çalışanların ortalama gelirleri enflasyonun çok altında kaldı. İSO'nun tahminlerine göre, çalışanlara ödenen ücret ve maaşlar bir yılda reel olarak 80 milyar lira azaldı.

Raporun sonuçlarını değerlendiren İSO Yönetim Kurulu Başkanı **Nurullah Gezgin, "Büyük firmalarımız 1980 sonrası uygulanan ekonomik politikaya önemli ölçüde uyum sağladı"** dedi.

Rapor, kamu sektörünün ekonomi içindeki ağırlığının arttığını da ortaya koydu. 500 büyük firma sıralamasında ilk 13 sırayı kamu kuruluşları kaptı. Türkiye'nin en büyük şirketi unvanını geçen yıl 1 trilyon 632 milyar lira ciro yapan Tüpraş, yine kaptırmazken, 1983 yılının ikincisi Türkiye Petrolleri A.Ş., geçen yıl yerini Tekel'e bıraktı. Kamu kuruluşlarının kârlarında da özel şirketlere göre daha hızlı bir artış oldu. Bu artış daha çok **"kâr için zam"** sloganının sonucuydu.

500 büyük firmanın anatomisi

●SATIŞ GELİRİ ARTTI: **1983 yılında 5.6 trilyon lira olan satış hasılatı (ciro), 1984 yılında 9.8 trilyon liraya çıktı. Yani, ciroda yüzde 75 oranında artış oldu. 1984 yılında enflasyonun yüzde 52.0 olduğu dikkate alınırsa cirodaki reel artış yüzde 23'ü buldu.**

●**KÂRLAR TIRMANDI:** Bilanço kârı yüzde 107.3 gibi rekor bir artış kaydetti. Böylece reel kâr artışı yüzde 55'i aştı. Firmalar geçen yıl 655 milyar lira kâr gösterdiler. Kârlı şirket sayısında da artış oldu. 1983'te 431 şirket kâr göstermişken bu rakam 1984'te 460'a yükseldi. Kârlılık kamu kesiminde daha dikkat çekici oldu.

●ÖZ SERMAYEYE YÖNELİŞ: **Firmaların öz sermayeleri 1.5 kat artıı ve 1983 yılının 2.5 katına ulaştı. Böylece firmalar artan finansman ihtiyaçları için daha çok öz kaynağa başvurdular.**

●**BORÇLANMA YAVAŞLADI:** Firmaların toplam borçları yüzde 19 oranında arttı. Satış hasılatının yüzde 75 oranında arttığı bir ortamda borçlanmanın önemi düşük kaldı.

●FAİZ YÜKÜ HAFİFLEDİ: **500 büyük firmanın faiz ödemeleri 343 milyar lirayı buldu. 1983'te 276 milyar liraya göre yüzde 25 oranında bir artışı ifade ediyor. Ancak faizin ağırlığı biraz azaldı.**

●**İSTİHDAM DÜŞTÜ:** 1983 yılında 500 büyük firmada 626 bin 556 kişi çalışırken bu sayı geçen yıl 597 bin 707'ye indi. İstihdamda yüzde 5 düşüş oldu.

●ÜCRETLER TÖRPÜLENDİ: **Çalışanlara ödenen maaş ve ücretlerde artış yüzde 35.7'de kaldı. Yani ücretler reel olarak yüzde 16.3 oranında geriledi.**

●**GELİR DAĞILIMI BOZULDU:** Yaratılan katma değerin paylaşımında sermaye sahibinin lehine bir durum ortaya çıktı. Net katma değer içinde ücretin payı yüzde 55.5'ten yüzde 46.4'e, faiz ve kiranın payı yüzde 29.3'ten yüzde 22.6'ya indi. Buna karşılık kârın payı yüzde 15.2'den yüzde 31.0'a yükseldi. Bu yükseliş kamu kuruluşlarında daha da belirgin oldu.

●İHRACAT DA İYİ: **İhracat dolar olarak yüzde 24.2 oranında arttı. 1984 yılında 500 büyük firmanın ihracatı 3 milyar 74 milyon doları buldu. Böylece sanayi malları ihracatının büyükler yüzde 51.23 oranında pay aldılar. TL olarak ihracat ise yüzde 95 arttı.**

●**KAMUNUN AĞIRLIĞI ARTTI:** 1983 yılında 500 büyük firmanın 69'u kamu kuruluşuyken bu rakam 1984'te 84'e çıktı. Kamunun satışlardaki payı da aynı dönemde yüzde 42'den yüzde 53.6'ya yükseldi.

Sanayinin 50 büyüğü

1984 sonuçları ve 1983'e göre artış
(Her rakamın sonuna 000 eklenecek)

	Üretimden Satış	Artış %	Bilanço Kârı	%	İhracat ($)
1. TÜPRAŞ	1.629.691.050	57.0	43.464.338	473.0	387.020
2. Tekel	435.018.000	59.8	—		88.744
3. Ereğli Demir-Çelik	182.169.275	95.8	15.320.004	154.3	42.372
4. Türkiye Şeker Fabrikaları	154.365.268	73.9	20.018.592	791.6	91.915
5. İskenderun Demir-Çelik	89.719.930	—	2.793.136	—	—
6. Çay İşletmeleri	**83.350.700**	**50.3**	**11.413.500**	**130.0**	—
7. — (Kamu)		—	—	—	—
8. Petkim	**78.020.263**	**2.8**	**1.956.694**	**-41.2**	**9.886**
9. T.Gübre Sanayii	**72.602.685**	—	**5.964.683**	—	**1.551**
10. Karabük Demir-Çelik	**71.342.840**	—	**9.967.811**	—	—
11. TPAO	61.065.556	-82.0	58.605.250	-13.1	—
12. Zonguldak Taşkömürü	59.564.655	—	6.424.371	—	—
13. Ünilever	55.286.999	125.0	1.442.904	-63.0	16.268
14. ARÇELİK	53.941.150	88.0	4.440.319	459.8	6.025
15. AKSA	52.208.986	61.8	1.294.286	-800.9	23.530
16. TOFAŞ	**50.252.042**	**74.4**	**6.312.644**	**135.7**	**2.247**
17. Türk Traktör	**48.779.596**	**32.9**	**1.042.233**	**278.5**	**1.761**
18. SASA	**47.989.531**	**62.3**	**1.922.111**	**73.3**	**48.463**
19. OYAK - RENALUT	**46.400.000**	**46.6**	**2.900.000**	**-26.0**	**10.000**
20. BAGFAŞ	**46.181.737**	**102.2**	**3.505.464**	**33.6**	**18.663**
21. RABAK	45.944.979	64.2	1.115.000	5.2	35.400
22. LASSA	45.942.686	81.7	4.495.987	183.0	33.037
23. Et ve Balık Kurumu	45.502.980	38.5	-285.624	—	17.901
24. UZEL	44.520.217	—	5.361.748	—	41.885
25. METAŞ	42.247.711	93.0	1.219.113	224	27.175
26. AYGAZ	**40.839.001**	—	**1.112.632**	—	**1.273**
27. Çukurova Elektrik	**39.352.751**	**106.0**	**5.442.017**	**44.7**	—
28. BEKO	**39.131.277**	**158.0**	**5.861.061**	**243.3**	**575**
29. OTOSAN	**38.705.914**	**22.6**	**-2.142.461**	—	**588**
30. Gübre Fab	**38.280.452**	**45.2**	**1.960.989**	**11.1**	**12.900**
31. TELRA	36.120.565	150.0	2.005.242	127.5	228
32. Petrol Ofisi	36.084.715	—	22.701.098	—	—
33. TKİ Garp Linyitleri	35.583.478	—	12.900.000	—	—
34. Çukurova Çelik Endüst	35.149.467	89.9	791.132	333.9	24.312
35. MAN	34.169.484	52.8	975.377	-58.3	18.800
36. İgsaş	**32.720.183**	**45.5**	**-2.412.744**	—	—
37. Otomarsan	**32.276.675**	**48.6**	**2.784.042**	**-30.0**	**26.938**
38. Çolakoğlu	**31.669.752**	—	**2.347.691**	—	**16.299**
39. Güney Sanayii	**31.637.420**	—	**282.430**	—	**47.096**
40. KORDSA	**31.300.413**	**82.6**	**4.340.680**	**39.4**	**24.254**
41. ALARKO	30.784.333	67.4	3.572.981	118.6	14.573
42. ETİBANK Seydişehir	30.446.689	59.8	4.566.089	420.7	2.591
43. CHRYSLER	30.325.364	69.5	1.916.770	181.3	12
44. BMC	30.295.424	106.4	369.503	133.5	1.750
45. SEKA-İzmit	28.374.482	33.3	6.055.013	—	—
46.		—	—	—	—
47. Türk Pirelli	**27.156.000**	**63.0**	**4.816.400**	**52.0**	**8.767**
48. MARSA	**26.613.231**	—	**5.189.106**	—	**7.097**
49. UNİROYAL	**26.143.497**	**49.7**	**-1.841.823**	—	**7.600**
50. T. Çimento ve Toprak	**25.262.435**	**101.0**	**-240.742**	—	**174**

SÜRECEK

san perişan" demek zorunda kalmaktadır.

Haberlerden ikincisi, "insan perişan" iken, o insanı sömüren firmaların durumunu gösteriyor. Milliyet, "Ne mutlu sanayiciyim diyene" başlığı altında aktarıyor durumu. Gerçekten de durum öyledir. Sömürülen insan, alınteri ile geçinmeye çalışan insan perişan; alınteri, el emeği sömürüsü ile göbeklerini şişiren bir avuç kan emici parazit ise "mutlu"dur.

Durum şimdinin "Susan Türkiye"sinde budur. Dünden tanıdığımız Demirel'in "Konuşan Türkiye"sinde de böyle idi. Ve bunun böyle olması konusunda Evren de, Demirel de hemfikirdir.

Bir yanda artan dizboyu mutlak ve görece yoksulluk; diğer yanda artan kârlar, artan zenginlik. Hakim sınıfların en sağcısından, en "sol"cusuna, hiç bir siyasi temsilcisi, bu durumun sürmesinden rahatsız değildir. Rahatsızlıkları, bizzat kendilerinin oynadığı rol ile, hakim sınıfların siyasi iktidarı elinde tutan an'daki siyasi temsilcileri ile bu **temel nokta dışındaki konulardaki ayrılıklarından** kaynaklanmaktadır.

Evren'in "Susan Türkiye"sinde de, Demirel'in "Konuşan Türkiye"sinde de bu göçer Kürt kadını için "kader" aynıdır! Yoksulluk - zulüm - süngü! "Kahraman Türk askeri" "Terörist" peşinde!

Gün gelecek, bunların hesabı bir bir sorulacaktır!

Kavga bu noktalardadır.

Yukarda Demirel'in bu kavgadaki tavrını koyduk. Şimdi bir de şu anda hakim sınıfların siyasi temsilcileri içinde en "sol"cusunun, Evren'in konuşması ertesinde verdiği demeci, boyalı basından haber olarak aktararak onun kavgasının ne temelde olduğuna bakalım:

ANKARA, (Hürriyet) - Kapatılan Cumhuriyet Halk Partisi Eski Genel Başkanı Bülent Ecevit, Cumhurbaşkanı Kenan Evren'in TBMM konuşması üzerine düşüncelerini yazılı bir demeçle açıkladı. Ecevit, demecinde, **"Demokratik toplumun özgürce konuşan bir toplum olduğunu"** ifade ederek, **"Bu toplum çok sesli konuşan bir toplumdur"** dedi. Demecinde **"Milletvekillerinin, Cumhurbaşkanı'nın her yıl Meclis'i bizzat açıp kendilerini yönlendirmesini beklemek durumunda olmadıklarını"** kaydeden **Ecevit, "Milletvekilleri, adı üstünde, 'millet vekili' olduklarına göre, yönlendirmeyi milletten beklemek durumundadırlar"** dedi.

Ecevit, demecinde şu görüşlere yer verdi:

"Kendi haklarım ve özgürlüklerim konusunda da ben Cumhurbaşkanlığı'nı değil, Millet Meclisi'ni yetkili ve sorumlu sayarım. Ancak bu konuda Millet Meclisi'nden herhangi bir hak ve özgürlük isteminde bulunuyor değilim. Bir insan bedelini ödemeyi göze almak koşuluyla en azından konuşup yazma konusunda kendi özgürlüğünü kendisi belirler. Ben de kesin yasakların uygulandığı dönemde bedelini ödeyerek bu özgürlüğümü olabildiğince kullandım.

Benim durumumdaki kimselerin hak ve özgürlüklerine gelinceye kadar, geniş toplum kesimlerinin hakları ve özgürlükleri üzerinde ağır sınırlamalar vardır. Öncelikle o sınırlamaların kaldırılması ve demokrasiyle bağdaşabilir ölçülere indirilmesi gerekir."

Ecevit, "TBMM çoğunluğunun bu konularda isteksiz olduğunu, ya da Cumhurbaşkanı'ndan yeşil ışık beklediğini" öne sürdüğü demecinde, **"Eğer kamuoyunda TBMM ile ilgili bazı olumsuz izlenimler varsa, bunun nedeni Meclis'in kendi yetkilerini kullanmadaki ve demokratik haklarla özgürlükleri genişletmedeki isteksizliği veya çekingenliğidir"** görüşünü savundu.

Cumhurbaşkanı'nın TBMM'de "üzerinde durması değil, durmaması gereken konulara ağırlık verdiğini" de öne süren **Ecevit,** cumhurbaşkanlarının bu tür konuşmalarında devletin uluslararası sorunlarına değinmeleri gerektiğini kaydetti. **Ecevit, Evren'in "Ege'deki kıta sahanlığı ve hava sahası"** konularına değinmediğini belirterek, **"Yabancı gözlemciler, Ege sorunlarının Türk ulusu ve devletini ilgilendirmediğini sanabilirler"** dedi.

Ecevit, NATO konusunda da şöyle dedi:

"Brüksel'deki NATO Komutanı'nın kendi açıklamalarından öğrendiğimize göre bu komutan geçmiş yıllarda Sayın Evren'le de anlaşarak Ege'deki NATO düzenlemelerine ilişkin bir uzlaşma için Türkiye'nin rızasını almıştır; fakat uzlaşmanın Yunanistan'a düşen gereklerinin yerine getirilmeyişine seyirci kalmıştır. Böylece Türkiye aldatılmış, bir oyuna getirilmiş olmaktadır. Bu konuya özellikle Sayın Evren'in Cumhurbaşkanı sıfatıyla yaptığı Meclis'i açış konuşmasında değinmesi gerekirdi, fakat değinmemiştir."

Ecevit daha sonra, **"Suudi Arabistan'ın aylardır Hatay doğumlu Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlarına vize vermediğini, böylece Hatay'ı Türk saymadığını gösterdiğini"** ileri sürdü ve **"Cumhuriyet dönemi boyunca Türkiye dışarıdan böylesine ağır bir muameleye uğramamıştı"** görüşüne yer verdi. **Ecevit, "Şimdiye kadar bu konuya Başbakan ve Hatay doğumlu Dışişleri Bakanı değinmedikleri gibi, Cumhurbaşkanı da değinmek gereğini duymamıştır"** dedi.

Ecevit, demecinin sonunda, **Türkiye'de "laiklikten kaygı verici sapmalar olduğunu"** ve **"TRT'nin, Osmanlı'nın sesi durumuna getirildiğini"** ileri sürdü. **"Gerçi bir Cumhurbaşkanı'nın iç siyasette tartışma konusu olan sorunlara değinmekten kaçınması parlamenter sistemin gereklerine uygundur"** diyen **Ecevit;** laikliğin Cumhuriyet'in, **Atatürk** devrimlerinin ve Türk milliyetçiliği anlayışının temeli olduğuna işaret ederek. **"Laiklikten sapmalar karşısında duyarlı olmak, bir Cumhurbaşkanı için devletin temeline sahip çıkmanın gereğidir"** dedi.

Ecevit demecini şöyle bitirdi:

"Sayın Cumhurbaşkanı'nın Meclis'i açış konuşmasını izleyenler, bu konuda, milli eğitimi Cumhuriyet'in temel ilkelerinden de, çağdaşlıktan da uzaklaştıran ve TRT'yi 'Osmanlı'nın sesi' durumuna getiren bir kültür politikası konusunda hiçbir tedirginlik duymadığı kanısına varmış olsalar gerektir."

Ecevit görüldüğü gibi burada "geniş toplum kesimlerinin hakları ve özgürlükleri üzerindeki ağır sınırlamaların kaldırılmasından" yana tavır takınır görünmektedir. Ama o bu sınırlamaların kaldırılması lafının hemen ertesinde, "demokrasiyle bağdaşabilir ölçülere indirilmesi gerekir" diyerek gerçek düşüncesini açıklamaktadır. **Ecevit'in savunduğu demokrasi** (bugün bunun çok açık, berrak, çıplak, en koyu biçimlerinden biri ile faşizme karşı savunulduğu; böyle bir durumda "demokrasi" savunucusu kesilmenin hiç de zor olmadığı kaydı hiç unutulmamalı) **en iyi halde, Türkiye şartlarında, ancak şekilsel kurumları içeriği boşaltılarak alınmış bir burjuva demokrasisi olabilir.** Onunla "bağdaşabilir" sınırlamalar ise, olsa olsa —en iyi halde— burjuvazinin iktidarının **ciddi bir şekilde tehdit edilmesi imkanı vermeyecek** sınırlamalardır. Bu sınırlamalar, işçi sınıfı ve halk hareketinin boyutlarına göre daralıp genişleyebilir, ama hiçbir zaman bizzat burjuvazinin iktidarını soru işareti haline getirecek imkanları veren bir demokrasi olamaz. Ecevit'in başbakan olduğu her iki dönemde de, uygulamanın Demirel döneminden değişik olmadığı, ve evet dışta şöven-saldırgan emperyalist siyaset konusunda; "milli çıkarlar"ın savunulması konusunda, onun hakim sınıfların "sağ" siyasi temsilcilerinden daha da "kartal" olduğu, tecrübe ile sabittir. Sıkıyönetimin Ecevit'in başbakanlığı döneminde ilan edildiği; "Muhbirlik yasası" gibi yasaların ilk taslaklarının Ecevit döneminde hazırlandığı vb. olgular, onun "demokrasi"sinin ne olduğunu açıkça göstermektedir.

Bizzat Ecevit'in yukarıda gazete haberinden olduğu gibi aktardığımız demecinde, onun nasıl bir şövenist olduğu ortadadır. Ecevit, Evren'in konuşmasını, "milli çıkarları" —siz gerçek anlamda, "**emperyalizmin uşağı Türk hakim sınıflarının çıkarlarını**" okuyun— yeterince savunmadığı noktasından eleştirmektedir. Onun dünyaya bakışı Türk şövenist gözlüğünden bakıştır.

Laiklikten kaygı verici sapmalar vb. konusunda söylenenlere gelince: Açıktır ki bugün Türkiye'de de —müslümanlığın dini inanç olarak ağırlıkta bulunduğu bütün ülkelerde olduğu gibi— dinci-gerici akımların belirli bir gelişmesi, yer yer açıkça şeriat propagandası yapılması sözkonusudur. Bu olgudur. İran devriminde Mollaların iktidar olması bu akımın gelişmesinde önemli bir rol oynamıştır. Yine açıktır ki bu akım ideolojik-siyasi görüşleri itibarı ile, toplumu sahte burjuva demokrasisi sınırlarından da daha geriye çekme yönünde, gerici bir akımdır. Biz komünistler açıktır ki, bu akımı ciddiye almak zorundayız. Ama Ecevit gibilerinin bu —kendilerinden de gerici— akıma işaret ederek, kendilerini ilerici göstermek çabaları, özellikle ilerici insanları kendi peşlerine takmak için, hedef saptırmak için kullandıkları bir numaradan başka birşey değildir. Nitekim Evren de "Yasama yılını açış konuşmasından" kısa bir süre sonra yaptığı Üniversite ders yılını açış konuşmasında aynı telden çalmış, "irtica" ya dikkat çekerek, ilerici işçi, emekçi kitlelerin dikkatlerini doğrudan bugünkü iktidardan değişik yönlere çekmeye çalışmıştır.

İşte hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcileri arasında yürütülen "Susan Türkiye" "Konuşan Türkiye" tartışması böyle bir tartışmadır. Bu anlamda bu konuda koparılan fırtına, "Bir avuç sudaki fırtına"dır.

BİZ NE EVREN'İN "SUSAN TÜRKİYE"Sİ-Nİ — YANİ AÇIK, PARLAMENTER DEMOKRATİK MASKEYE İHTİYAÇ DUYMAYAN ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ; NE DE DEMİREL'İN - ECEVİT'İN "KONUŞAN TÜRKİYE"Sİ-Nİ — YANİ PARLAMENTER DEMOKRATİK MASKELİ, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜN ŞU VEYA BU TONDAKİ BİÇİMİNİ İSTEMİYORUZ.

BİZİM İSTEDİĞİMİZ, BATI AVRUPA ÜLKELERİNDEKİ GİBİ "KONUŞAN" İYİCE GERİLEŞMİŞ BURJUVA DEMOKRASİLERİ DE DEĞİL!

BİZİM İSTEDİĞİMİZ, DOĞU AVRUPA ÜLKELERİNDEKİ; BU ÜLKELERİN BAZILARINDA UTANMAZCA PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ İSMİ ALTINDA SÜRDÜRÜLEN SOSYAL - FAŞİST DİKTATÖRLÜKLER DE DEĞİL!

BİZİM İSTEDİĞİMİZ, DİNCİLERİN ÖNÜMÜZE SÜRDÜĞÜ, "HEM KAPİTALİZME - HEM KOMÜNİZME KARŞI" 'ŞERİAT' TİPİ, TARİHİN ÇARKINI GERİYE DÖNDÜRMEYE ÇALIŞAN, DİNCİ BİR FAŞİZM DE DEĞİL!

BÜTÜN BUNLAR, İŞÇİ SINIFINI, EMEKÇİ HALKI GERÇEKTE "DEMOKRASİ" DIŞINDA TUTAN SÖMÜRÜCÜ SINIF VE ZÜMRELERİN, **ÖZÜ AYNI, BİÇİMİ DEĞİŞİK** DİKTATÖRLÜKLERİDİR.

BİZİM İSTEDİĞİMİZ, **BÜTÜN BUNLARA KARŞI**, İŞÇİ SINIFININ, EMEKÇİ KİTLELERİN, BÜTÜN EZİLENLERİN, SÖMÜRÜLENLERİN KENDİ İKTİDARIDIR.

Bizim istediğimiz Türkiye, emperyalizme bağımlılık zincirinin kırılmış olduğu, feodal kalıntıların toplumun bağrından devrimlerle sökülüp atıldığı; Türk olmayan milliyetler üzerinde milli zulmün kalktığı, ulusların ayrılma hakkını tanıyan, zoraki birliğe son vermiş olan, tüm milliyetlere tam hak eşitliği ilkesi temelinde emekçilerin gönüllü birliğinden oluşan; konuşmaya gerçekten hakkı olan sınıf ve tabakaların, işçi sınıfının, emekçi kitlelerin konuşma-örgütlenme hakkına hiçbir sınır konmadığı, ve fakat karşı-devrimci sınıf ve tabakalara karşı en ağır diktatörlüğün uygulandığı bir Türkiye'dir. Evren'in savunduğu "Susan Türkiye"de de, Demirel'in, Ecevit'in savunduğu "Konuşan Türkiye"de de ilke olarak gerçekten nüfusun hemen hemen % 90 'ı için gerçek anlamda konuşma, toplumu değiş -

tirme "hakkı" yoktur! Bizim istediğimiz işte bu "hak"tır. Ve bu "hak"kı bize bir hakim sınıf partisi vermez, veremez. Bu "hak" işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından söke söke alınmak zorundadır ve er geç alınacaktır.

İşçi sınıfı önderliğinde, işçilerin-köylülerin, emperyalizme bağımlı burjuvazi, toprak ağaları, büyük toprak beyleri, vurguncular, spekülatörler, bütün halk düşmanları üzerinde diktatörlüğü. İşte emekçi yığınlar için gerçek "Konuşan Türkiye" hedefine varmada ilk atılacak adım budur. Durmaksızın, işçi sınıfının yoksul köylülükle en sağlam ittifakını gerçekleştirerek, proletarya diktatörlüğünü kurmak, proletarya diktatörlüğü şartlarında, kapitalizme topyekûn saldırıyı başlatmak, sınıfsız toplum, dünya çapında Komünizm yönünde ilerlemek. İşte gerçek anlamda konuşan, emekçiler açısından "konuşma"nın en iyi halde 4-5 yılda bir yapılacak seçimlerde, kendilerini hangi hakim sınıf partisinin ezeceği, sömüreceği yönünde tercih yapma anlamına gelmediği; konuşma'nın, kendi kaderini eline alma, kendi kendini yönetme, topluma Komünizm yönünde yön verme anlamına geldiği "Konuşan Türkiye" böyle bir Türkiye'dir.

Bizim hedefimiz, uğrunda mücadele edilmesi gereken tek gerçek çözüm, tek gerçek alternatif budur.

Revizyonist-oportünist grupların hemen hemen tümü bugün ince taktikler adına, objektif olarak işçi sınıfını, emekçileri hakim sınıfların çözüm sınırları içinde tutan bir siyaset izliyor. İşçi sınıfına gerçek alternatifin gösterilmesi, bunun merkeze konması yerine, —en iyi halde, en iyimser yorumla— hakim sınıf iktidarlarının hangi biçiminin, örgütlenme ve mücadele şartlarını iyileştirmek için daha iyi olduğu tartışmasını, yaptıkları çalışmanın merkezine koyuyorlar. Bunlar bu tavırları ile, hakim sınıfların "daha demokratik" görünümlü kesimlerinin yedek güçleri fonksiyonunu görmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin gerçek kurtuluşu önünde bu gibi güçler de engeldir. Bunların da yoldan temizlenmesi, yolun açılması gereklidir.

Biz Komünistler, bu yolu açma çalışmasını sürdürüyoruz, sürdüreceğiz. Ve kuşkusuz bu yolu er geç açacağız. Bütün Marksist-Leninistler, ve Marksizm-Leninizme sempati duyanlar bu uğurda mücadelede bizi desteklemelidir, bizimle birleşmelidir. Bu mücadelede kenarda durmak sorumsuzluktur.

18.10.1985

Mao Zedung'u gerçekten savunmak; onun eserinde Marksist-Leninist olan herşeyi savunmak; onun hatalarına karşı amansız bir mücadele yürütmek; "Maoizme" karşı mücadele adına, Marksizm-Leninizme karşı yönelen revizyonist saldırılara karşı mücadele etmek; "Maoizmi", "Mao Zedung Düşüncesi"ni savunma adına Marksizm-Leninizme karşı yönelen saldırılara karşı mücadele etmek ile mümkündür!

Mao Zedung öleli dokuz yıl oldu. Onun eserinin değerlendirilmesi, sağlığında olduğu gibi bugün de Marksist-Leninistler ile, revizyonistler, her türden oportünistler arasında en ateşli kavga alanlarından, ayrım noktalarından biri.

Onun eserinin değerlendirilmesinde; onun eserine karşı takınılması gereken tavırda, bütün revizyonist ve oportünistler, onu savunma veya kökten reddetme konusunda birbirine zıt sonuçlar savundukları noktalarda ayrılsalar da; bir noktada birleşmektedirler. Onların tümünü birleştiren nokta şudur:

İster Mao Zedung'un devrimci, Marksist-Leninist mirasını en tutarlı şekilde savunma, ona en ateşli sahip çıkma adına ortaya çıkan DEH (Devrimci Enternasyonal Hareket) içinde birleşen Peru KP gibi açık, Partizan-TKP / ML Menşevikleri gibi şimdilik utangaç "Maoist", "Maocu" ya da "Mao Zedung Düşüncesi savunucuları" olsun;

ister Mao Zedung'un hiçbir dönem Marksist-Leninist olmadığını; Mao Zedung'un bir köylü devrimcisi ve milliyetçi olduğunu iddia eden, onu kökten reddeden Kruşçev tipi modern revizyonizm, bu konuda açıkça onun takipçisi AEP revizyonizmi ve onun ülkemizdeki HK gibi kör izleyicileri olsun;

bütün oportünist-revizyonistler, Mao Zedung'un görüşlerinin, onun düşünce sisteminin Marksizm-Leninizmden ayrı bir şey olduğu (modern revizyonistlere ve bu noktada onların

dümensuyundakilere göre, Marksizm-Leninizmle ilgisi olmayan, milliyetçi, köylü devrimcisi bir çizgi; Marksizm-Leninizmin çarpıtılması) ("Maocu" olmakla övünecek kadar aptallaşan bir takım oportünistlere göre ise Marksizm - Leninizmin "yeni çağa uygun, bir üst aşaması") noktasında birleşmektedirler. Bir bölümü "Maoculuğu" küfür olarak kullanırken; diğer bölümü "Maocu"luk olgusunu kabul edip, Maocu luğun övünülecek birşey olduğunu (DEH içinde en azından bir bölümü; mesela Peru KP bunu açıkça yapıyor) savunmaktadırlar. Birbirine görünürde zıt uçlar böylece bir noktada birleşmektedir.

Bizi bu iki uçtan da ayıran değerlendirme şudur: Biz Mao Zedung'un eserini, teori ve pratiğini Marksizm-Leninizmin kantarına vurduğumuzda, onun eserinin ne Marksizm - Leninizmden bütünüyle ayrı, Marksizm - Leninizme zıt birşey olduğu; ne de Mao Zedung'un görüşlerinin Marksizm-Leninizmin "en yüksek aşaması", "zirvesi", "yeni çağın, yeni Marksizmi"ol duğu iddialarının ayakta tutulacak iddialar olmadığı tespitini yapıyoruz. Mao Zedung'un eseri hakkında bu gibi değerlendirmeleri yapanların çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi değil, revizyonizmin türleridir. İnceleme yöntemleri diyalektik ve materyalist değil, metafizik ve idealisttir.

Mao Zedung'un ölümünün 9. yıldönümü döneminde Mao Zedung konusunda yukarda sözünü ettiğimiz birbirine zıt görünümlü iki revizyonist-oportünist akımın ülkemizdeki temsilcileri de klasik tavırlarını takındılar. Bunlara örnek olması açısından Halkın Kurtuluşu nun ve menşevik Partizan'ın tavırlarına bir göz atalım:

HK'NIN "MAOİZME KARŞI" MÜCADELESİ İDEOLOJİK GIDASINI KRUŞÇEV MODERN REVİZYONİZMİNDEN ALMAKTADIR!

Şimdi ülkemizde, başlangıçta modern revizyonist, karşı-devrimci T"K"P'nin elinde bulunan "Maoizme karşı mücadele" bayrağını —sonradan çıkan boynuzun kulağı geçmesi misali— hızlı "AEP"ciler, en başta da HK devralmış görünüyor. Halkın Kurtuluşu, Çin'de Mao'nun ölümünden sonraki gelişmelerin bütün sorumluluğunu Mao'ya yükleyen bir "ideolojik mücadele" yürütüyor. Devrimin Sesi'nin Ağustos 1985 tarihli 48. sayısında bunlar, "Deng Mao'nun çömezidir" başlıklı bir yazı yayınladılar. Bu yazıda HK, bir yandan Mao'nun gerçek hatalarına dikkat çekerken (mesela Mao Zedung'un, "Çin'in şartlarında burjuvazinin de sosyalizmin inşasına katılabileceği" konusundaki revizyonist görüşü), diğer yandan onun daha sonraki bu görüşleri ile çelişen görüş ve pratiğini hiçe sayan bir tavır içine giriyor ve bugün Çin'de açıkça kapitalizme geri dönüşü, Mao Zedung'un görüş ve uygulamalarının basit bir devamı olarak değerlendiriyor.

HK revizyonistleri yazılarının sonunu şöyle bağlıyorlar:

MAOCU REVİZYONİZMİN ULUSLARARASI ALANDA NEDEN OLDUĞU ZARARLAR

Maocu revizyonizmin neden olduğu zararları uluslararası alanda da görebiliriz. Üç Dünya teorisinin mimarı bizzat Mao'dur. Amerikan emperyalizmini şirin gösteren, Amerikan yanlısı faşist rejimlere "ulusal, anti-emperyalist" gibi sıfatlar yakıştıran Üç Dünya teorisi, Marksist-Leninist hareketlere ve halklara burjuvazinin sinsi saldırı silahıydı.

Mao, "kır köyü kuşatır" tezini dayatıp bu yönde hareketę geçen Hindistan KP-ML gibi partileri önce destekledi, sonra yarı yolda bıraktı.

Mao, anti-emperyalist halk hareketlerini önceleri desteklerken Amerikan emperyalizmine yanaştıkça onları da yüzüstü bıraktı. Hani nerede Güney Asya'da onlarca yıldır süren silahlı kurtuluş savaşının meyveleri? Nerede geleceklerini Mao'ya bağlamış büyük, güçlü Asya kıtası komünist partileri?

Bizzat Mao'nun desteklediği Pol Pot Maocu revizyonizmin en parlak örneğidir. İşçi sınıfını hiçe sayan, küçük köylü mülkiyetiyle sosyalizme gidebileceğini sanan Maocu anlayış, Pol Pot'un önderliğinde Kamboçya'da dizboyu kan akıtmış, milyona yakın insanı katletmiştir. İşte Maoculuğun uluslararası alanda ürünü Pol Pot!

* * *

Nereden alırsak alalım Mao bir proleter devrimci değildir. Yalnız bu da değil: Mao, proletaryanın düşmanıdır. Şu sıralarda Mao'ya sahip çıkıp Enver Hoca'ya küfreden revizyonistler, örneğin Partizan revizyonistleri tıpkı Mao gibi kapitalizmden yana güçlerdir. Partizan gibi Maocu revizyonistler Enver Hoca'ya küfrediyorlar, çünkü Mao'nun bir proleter devrimci değil de küçük-burjuva, köylü devrimci olduğunu dünyaya anlatan Enver Hoca'dır. Enver Hoca "Emperyalizm ve Devrim" adlı kitabında bu konuda şöyle diyor:

"Mao Zedung düşüncesinin devrim hakkında anti-Marksist anlayışları devrimin itici gücü sorununu Mao'nun ele alışında daha açıkça belirir. Mao Zedung proletaryanın rolünün ağırlık taşımasını kabul etmiyordu. Lenin emperyalizm çağında bütün devrimlerde, dolayısıyla demokratik devrimde, anti-emperyalist kurtuluş devriminde ve sosyalist devrimde önderliğin proletaryaya ait olması gerektiğini söylemiştir. Mao Zedung ise tersine proletaryanın rolünden söz etmesine karşın, pratikte devrimde proletaryanın hegemonyasını küçümsüyor, köylülüğün rolünü yüceltiyordu... Mao Zedung'un bu küçük-burjuva teorisi 'şehirleri kırdan kuşatma' biçimindeki genel tezinde dile geliyordu... Mao'ya göre devrimci hegemonya işçi sınıfına değil köylülüğe ait olacaktır."

Deng Siao Ping, işte bu Mao'nun çömeziydi. Çin'de sosyalizmi değil, kapitalizmi kurmaya çalışan Maoist Ulusal burjuvaziyi mülksüzleştirmeyen, zengin köylülere toprak dağıtan, burjuvaziyle birlikte sözümona sosyalizmi korumayı iddia eden Mao'dan başkası değildi. Mao, ağır sanayiyi arka plana itti. Tarımda kapitalist yolun neden olduğu korkunç çöküş üzerine bu kez de eşitlikçiliğe sarıldı. Yabancı sermayeye kapıları açmakta çekingen davranıyordu. Deng Mao'nun yolunun varacağı yeri hızla katetti. Mao'nun çekingenliğini, eşitçiliğini bir yana attı. Bugün Çin'in vardığı yer Mao'nun izleyegeldiği kapitalizmin doğal sonucudur.

Çin bugün Deng'e dek düştü. Bu, Mao'nun kazdığı kuyudur; çizdiği yolun sonudur. Ülkemizde de Maocu revizyonistlerin yolu burjuvazinin yoludur.

Şimdi burada söylenenleri paragraf paragraf ele alalım:

1. "Üç Dünya Teorisinin mimarı bizzat Mao dur" tezi, ispatlanmamış bir iddiadır. Eldeki verilerle bu sorunda söylenebilecek ve **ispat lanabilecek** tek şey şudur: Üç Dünya Teorisi bizzat Mao Zedung'un ÇKP'nin başkanı olduğu dönemde, ÇKP adına ortaya konulmuş, savunulmuş ve ÇKP ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin uygu-

lamasında buna uygun davranılmıştır. Bu anlam da ÇKP'nin başkanı olarak **Mao Zedung'un bu revizyonist teorinin yaratılması, yaygınlaştırılması ve uygulamaya konmasında önemli bir sorumluluğu vardır.** Ancak, doğrudan Mao Zedung'a ait olan bildiğimiz hiçbir yazıda, Üç Dünya Teorisini doğrudan savunan görüşler yoktur. Bu yüzden "Üç Dünya Teorisinin mimarı - nın Mao Zedung" olduğu iddiası boş, önyargılı, bilimsel olmayan bir iddiadır.

2. "Kır köyü kuşatır" (Bu HK'nın aptallığıdır. Herhalde demek istedikleri "Kır şehiri kuşatır" olsa gerekir) Mao'nun dayattığı, buna bağlı olarak önce Hindistan KP/ML gibi partileri destekleyip, sonra yüzüstü bırak - tığı vb.ne gelince: Önce "Kır'ın şehiri kuşatması" askeri stratejisi, Çin gibi yarı-sömürge, yarı-feodal; köylü hareketinin olağan üstü boyutlarda geliştiği, geniş kırlık alanlarda devrim güçleri/karşı-devrim güçleri dengesinin açıkça devrim güçleri lehinde olduğu vb. bir ülkede, yanlış değil, **doğru bir askeri stratejidir. Bu askeri stratejinin kendisinin tek başına "işçi sınıfının önderliğini" reddetmek anlamına geldiği tezi safsatadır.** İkincisi, Mao Zedung'un değil ama, "Mao Zedung Düşüncesi" adına bu stratejinin uluslararası planda geliştirildiği; bir dönem bu politikanın ÇKP'nin genel politikası olduğu, bu politikaya uygun olarak bir dizi partinin, bu arada HKP/ML'in desteklendiği, bu siyasetin 1970'lerin başlarından itibaren süreç içinde terkedildiği, giderek, revizyonistlerin ÇKP içinde ağırlıklarının artmasına bağlı olarak, Üç Dünya Teorisinin savunulması ve ÇKP'nin resmi siyaseti haline gelmesi süreci içinde, önemli "sol" hatalara da sahip bir dizi devrimci, Marksist-Leninist partinin, bu arada HKP/ML'in desteklenmesine son verildiği olgudur. Bu konuda Mao, gerek kırdan şehiri kuşatma biçimindeki askeri stratejiyi dünya çapında bir stratejiye dönüştüren "Mao Zedung Düşüncesi" akımına karşı, gerekse Üç Dünya Teorisine karşı **mücadele etmediği ölçüde sorumludur.** Bütün sorumluluğu, "Mao yaptı"... "Mao yapmadı" vb. gibi bir tek şahsa yüklemek, idealizmin ürünüdür.

3. Mao'nun değil, ama ÇKP'nin, içinde önemli "sol" hataları ve revizyonist sapmaları da barındıran, buna rağmen anti-emperyalist halk hareketlerini destekleyen çizgisinin süreç içinde, Üç Dünya Teorisinin savunulmasına paralel olarak değiştiği olgudur. Bu hareketlerin desteklenmesinin giderek terk edildiği olgudur. Ama bunun bütün sorumluluğunu Mao'ya yüklemek, kesinlikle doğru tavır değildir.

4. "Maoculuğun uluslararası alanda ürünü Pol Pot" değerlendirmesi, "Kamboçya'da dizboyu kan akıtıldığı" değerlendirmesi ile birleştiğinde, bu değerlendirmenin kaynağının Marksizm-Leninizm olmadığı açıkça ortaya çıkmaktadır. Pol Pot hareketinde eleştirilecek en son şeydir onun "Kamboçya'da dizboyu kan akıtmış" olması. Bu değerlendirmede pasifist hümanist bir revizyonizm; "sol" revizyonizme saldırmaktadır.

5. İlginç ki ilginç: Mao proleter devrimci değil. O "kapitalizmden yana". Ama... o proletaryanın düşmanı da değil!!! Kapitalizmden yana, ama proletaryanın düşmanı değil!!! Bunu çok "devrimci" ve "Komünist" ve de "anti-Maoist" ve de "anti-revizyonist"... HK söylüyor. Biz, burjuvazi ile proletarya arasındaki uzlaşmazlığın Marksizmin alfabesi olduğunu sanıyorduk. Burjuvaziyi savunanın, kapitalizmi savunanın; proletaryanın düşmanı olduğunun açık olduğunu sanıyorduk. Demokratik devrim aşamasında, demokratik devrimci burjuvazi ile proletarya arasındaki; proletarya ile **köylülük** arasındaki **geçici irade birliğinin,** demokratik burjuvazinin proletaryaya düşmanlığını ortadan kaldırmadığını düşünüyorduk. Yanılmışız... Öyle değilmiş meğer... Öyle ya, çok "devrimci" ve "komünist" ve de "anti-revizyonist", "anti-Maoist" HK öyle diyorsa, öyledir!!! Marksizm-Leninizmin ırzına mı geçiliyormuş??? Boşverin Marksizm-Leninizmi, HK-ya bakın! Onun "ustası" AEP'e bakın!!!

Partizan revizyonistlerinin "kapitalizmden yana" olduklarını tespit eden HK'ya, kendilerinin savundukları bu görüşler ile neden yana olduklarını sormak biraz ayıp mı kaçar acaba???

6. Enver Hoca'nın "Emperyalizm ve Devrim" kitabından yapılan alıntıya gelince:

Bu alıntıda: a) Mao Zedung Düşüncesi ile, Mao Zedung bir ve aynı şeymiş gibi gösterilerek siyasi sahtekarlık yapılmaktadır. Mao Zedung Düşüncesi, açıktır ki, Mao Zedung'un da sorumluluğu olan bir düşünce sistemidir. Ve fakat Mao ile, Mao Zedung düşüncesi eşitlenemez.

b) Mao Zedung'un proletaryanın rolünün ağırlık taşımasını kabul etmediği iddiası, hiç bir alıntı ile kanıtlanamayacak, ve kanıtlanmamış, içi boş bir iddia, açıkça bir yalandır.

c) "Devrimci hegemonyanın işçi sınıfına değil, köylülüğe ait olacağı" tezinin Mao'ya ait bir tez olduğu, ispatlanmayan, ispatlanma ihtiyacı duyulmayan, içi boş bir iddia, evet kocaman bir yalandır.

Enver Hoca'nın, Arnavutluk devrimine önderlik eden, ÇKP ile birlikte modern revizyonizme karşı direnmeye çalışan az sayıda partiden birinin başını çeken bu Marksist-Leninist devrimcinin her lafında keramet arayanlar, onun özellikle Mao Zedung'un ölümünden sonra AEP'de geliştirilen —kökleri kuşkusuz geçmişte de olan— revizyonist bir çizginin baş mimarlarından biri haline geldiği olgusuna gözünü kapamayanlar; her Marksizm-Leninizm adına konuşanın dediklerini Marksizm-Leninizm kantarında tartanlar, bu olguları tespit etmek zorundadırlar.

Sorun ne Mao Zedung'u körcesine savunmak, Enver Hoca'ya "küfretmek", ne de tersidir. Sorun gerek Enver Hoca'nın, gerekse Mao Zedung'un söylediklerini ve yaptıklarını Marksizm - Leninizmin kantarında tartmaktır.

7. Deng Siao-ping'in "Mao'nun çömezi" olduğunu söylemek, Mao'nun ölümünden önceki en son mücadelesinin Deng Siao-ping'e karşı olduğunu gözlerden gizlemeye çalışmak bir utanmazlık; bunun Marksizm-Leninizm adına yapılması, büyük bir siyasi sahtekarlıktır. Deng takımının şimdi tek başına iktidarda olduğu, yıllardır Mao'nun eserlerinde kendilerine ya rayacak şeyleri arama-tarama fırsatına sahip olduğu, ve fakat görülen o ki bulamadığı ortadadır.

Şimdi Deng takımı için, Mao Zedung, hayatının son yıllarında çok büyük hatalar yapmış bir devrimcidir. En büyük hatası da kuşkusuz "Büyük Proleter Kültür Devrimi"dir. Mao nun yaşasa idi varacağı yerin şimdi Deng'in vardığı yer olacağını söylemek, kuşkusuz kötü bir falcılıktır. Marksizm-Leninizm ise falcılıkla uyuşmaz bir bilimdir. HK, "Maoculuğa karşı mücadele" ateşi içinde, bilimi bırakıp falcılık yolunu seçmiştir.

HK'nın bir zamanlar "Yolundan dönersek la net olsun" dediği "Maoculuğa" karşı mücadele sinin dayanağı, AEP'nin bu konudaki anti-bilimsel, hem yöntemde hem içerikte Marksizm - Leninizme ters "mücadele"sidir.

O, Mao hakkında getirdiği tezlerini ispat lamak için, AEP'nin yazılarını, Enver Hoca'nın yazılarını —hiçbir sınırlama ve kayıt koymaksızın— referans vermektedir. Ama verilen referansların birçoğunun bizzat kendisi ispata muhtaç iddialar, spekülasyonlar, dedikodulardır. AEP'nin yıllarca ÇKP konusunda neden sustuğu; neden kamuoyunda hiçbir açık eleştiri getirmediği haklı sorusu karşısında HK'nın tavrı da ilginçtir. Yöntem açısından HK'nın neyi nasıl savunduğunu gösteren iyi bir örnek olduğundan, Devrimin Sesi'nin 48. sayısından, "Çin'in çıkmazını Enver Hoca 20 yıl önce görmüştü" başlıklı yazıyı aynen alıyoruz. Okuyucu bunca saçmalıkla uğraştığımız, yer verdiğimiz için bağışlasın. Ama ne yazık ki, bugünkü düzey bizi bunlarla da uğraşmaya zorluyor.

HK sözü geçen yazısında **aynen** şunları söylüyor:

Çin'in çıkmazını Enver Hoca 20 yıl önce görmüştü

Sosyalist Arnavutluk'un somut gerçeği karşısında bütün revizyonistler gibi Maocular da pek bir şey diyemiyorlar. Tek dedikleri şu: "İyi güzel de niçin Enver Hoca bunları zamanında söylemedi, Mao'ya tutum almadı." Enver Hoca bunları zamanında söylememiş mi, Çin revizyonizmine karşı tavır almamış mı, aşağıdaki alıntılarda bunu açıkça görebiliriz.

"Moskova'da dün ve bugün Kruşçev'in uşakları, yaş günü nedeniyle ona 'Altın Yıldız'dan, 'Aslan Nişanı'na kadar uzanan nişanlar taktılar... Kruşçev'e her yerden sevinç çığlıkları dolu telgraflar geliyor; ama bunlar arasında en yersizi ve tümüyle yanlış olanı Çinli yoldaşlarınki. Girişimleri sınıfsal, siyasal ve ideolojik bir yanlışlıktır... Hemen bugün Kruşçev'in, onun gibi bir hainin hak ettiği gerekçeleri de açıklayarak Tiran'ken ti 'onur hemşerisi' ünvanını yitirdiğini bildireceğiz." (Çin Üzerine Düşünceler, 17 Nisan 1964)

"1957 Moskova toplantısı günleri anımsanmalıdır. Mao yoldaş Kruşçev'i açıkça övmüş ve desteklemişti; onun Stalin'i mahkum etme eylemini onaylamış, 'Molotov'un anti-parti' parti gurubunun mahkum edilmesini onaylamış ve Kruşçev gurubuyla tam bir birliği savunmuştu. Kuşkusuz Çinli yoldaşların, Stalin'in ölümünden sonra ve 1957'den önceki eyleminde, Kruşçev'le kaba hatlarıyla anlaşmış olmaları gerekir... Eğer Çinli yoldaşlar Bolşevik Stalin'in yapıtına güven duysalardı Kruşçev'e olan güvenleri ve sevgileri daha ihtiyatlı, daha ılımlı olurdu." (age, 15 Eylül 1964)

Maocu revizyonistler diyorlar ki Mao yanılmamıştır, yanılan Enver Hoca'dır. Daha da ileri gidip Enver Hoca'ya "döneklik" atfediyorlar. Kimdir "dönek", bunu da aşağıdaki alıntıda görebiliriz:

"Çinli yoldaşlar, yanılmıyorsam özellikle de Liu Şao-şi Pekin'e giden bir heyetimizle görüşmesinde, emperyalizmle, özellikle de Amerikan emperyalizmiyle savaşmak üzere modern revizyonistleri de içeren geniş bir anti-emperyalist cephe oluşturmak için çalışmamız gerektiği düşüncesini öne sürdü. Bir yıl kadar önce buradayken Çu En-lay da laf arasında böyle bir düşünceden söz etmişti. Modern revizyonistlerle böyle bir şey için işbirliği düşüncesine karşı çıktık... Kendileriyle, önerilenler gibi 'ittifaklar' ve 'cepheler' oluşturmamız istenen modern revizyonistler, Kruşçev, Tito vb. ne için mücadele ediyorlar? Sosyalizm, devrim, Marksizm-Leninizm için mi mücadele ediyorlar? Evet demek için revizyonist olmak gerek. Marksistler, revizyonistlerin devrim düşmanı, anti-Marksist olduklarını ve her zaman öyle olacaklarını söylüyorlar." (age, 15 Ekim 1964)

Partizan gibileri, Enver Hoca'nın söylediklerini hep Mao'nun ölümünden sonra söyledi diyorlar. Öyle mi? Deng Siao Ping'in ne menem bir revizyonist olduğunu Enver Hoca söylemiş mi söylememiş mi, aşağıdaki alıntılar açıkça belirtiyor:

"Deng Siao Ping başkanlığındaki Çin Komünist Partisi heyeti Moskova'ya vardı Pekin'den düğüne gidermiş gibi debdebeyle uğurlanan heyet, Moskova'da bir cenaze gibi soğuk karşılandı. Bu değersiz, resmi toplantının ne getireceğini göreceğiz. Eminim ki hiçbir sonuç vermeyecek; tersine açık konuşmakta ne denli haklı olduğumuzu gösterecek." (age, 5 Temmuz 1963)

"Sonunda dün Deng Siao Ping Moskova'dan Pekin'e hareket etti ve Pekin havaalanında bizzat Mao tarafından karşılandı. Kuşkusuz Çinliler hiçbir şey başaramamış olduklarını açıklamak için bir bildiri yayınlarlar. Marksizm-Leninizme ihanet edenlerle tartışmak yararsızdır." (age, 22 Temmuz 1963)

Maocu revizyonistler, Amerikan emperyalizmine iyice sarılan, kapıları ardına dek emperyalist sermayeye açan Deng Siao Ping'i görmezden gelemiyorlar. Ama bir yandan da Enver Hoca'ya küfrediyorlar. Deng'in bugün vardığı noktaya Romanya çok öncelerden varmıştı; aynı yolu çok önceden tutmuştu. Peki o yıllarda Mao, Çin Komünist Partisi'nin başındayken Romanya'ya nasıl tavır alıyordu; Enver Hoca buna ne diyordu, aşağıdaki alıntılardan çıkarabiliriz:

"Çinliler bize, yönetimlerinin, Romanya'nın emperyalistlerden kredi almasını ve Titocularla uzlaşma siyasetini sürdürmesini anlayışla karşıladığını; çünkü başka alternatifleri olmadığını, aksi takdirde Romanya'nın yıkıma gideceğini söylüyorlar. Çinli yoldaşların bu bakış açısı tümüyle revizyonisttir. Başka bir deyişle Çinliler ABD'den kredi alınmasında ve sosyalizme emperyalizm tarafından yardım edilmesinde hiçbir kötülük görmüyorlar Çinliler yolunu şaşırmış!... Onlara göre Amerika Birleşik Devletleri'nden bile kredi alınabiliyorsa eğer 'sosyalizmi kendi gücüne dayanarak inşa etmenin gerekliliği' tezi nerde kaldı?" (age, 18 Ağustos 1964)

"Li Sien-nien, Bükreş'te 'Romenlere yakınlaşmalıyız, çünkü onlar Kruşçev'e karşı çok kararlılar; Kruşçev büyük şeytandır oysa Tito küçük şeytandır' tezini geliştirdi... Deng Siao Ping bu sorun üzerinde daha açık davrandı; açıkça şunları da söyledi: 'Romenler kararlı anti-Kruşçevcidir; bu nedenle biz Çinliler de onlarla sıkı işbirliği yapmaya karar verdik... Romenlerle ideolojik sorunları bir tarafa bırakacağız'. Ortayolcu Romenlere karşı, bundan daha ilkelere açıkça zıt bir çizgi olamaz... Tüm revizyonist gruplara karşı mücadelemizi yavaşlatmak bir yana, tersine yoğunlaştırmalıyız." (age, 6 Ekim 1964)

Enver Hoca'nın adını ettiği Li Sien-nien, Deng Siao Ping, şimdilerde Çin'de parti ve devletin dizgilerini elde tutuyorlar.

Enver Hoca onların tutumunu daha 20 yıl önce eleştirmişti. Çin yönetimi, bu eleştirileri bir bir biliyordu. Enver Hoca, eleştirilerini Mao, Deng gibilerine sıcağı sıcağına iletmişti. Partiler arasındaki kurallara uygun davranarak bunu dünyaya açıklamadı demek Çin revizyonistleri bunları bilmiyordu demek değildir.

Dahası Çin yönetimi bunu hiçbir zaman inkâr etti mi? Yalnızca bugün Deng değil, dün Mao da bunun tersini belirtmedi. Mao, "polemiğe girmeyiz" diyerek aslında Enver Hoca'nın eleştirilerine cevap vermeye tenezzül etmiyordu. Nikson Çin'e gittiğinde Arnavutluk Emek Partisi Çin Komünist Partisi'ne bu tutumu eleştiren mektup yollamadı mı? İlkeye ilişkin pek çok sorunda Enver Hoca'nın önderliğindeki komünistlerle Mao'nun başkanlığındaki Çinli revizyonistler arasında farklı tutumlar olduğunu o gün bu partilerle ilişkisi olanlar pek iyi biliyorlardı.

Dönek kimmiş, Çin'in Mao ile başlayıp bugün geldiği yer buna en iyi kanıttır.

Önce, HK'cıların bu yazılarının girişinde söyledikleri:

"Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği karşısında bütün revizyonistler gibi Maocular da pek bir şey diyemiyorlar. Tek dedikleri şu: "İyi güzel de niçin Enver Hoca bunları zamanında söylemedi. Mao'ya tutum almadı." Enver Hoca bunları zamanında söylememiş mi, Çin revizyonizmine karşı tavır almamış mı, aşağıdaki alıntılarda bunu açıkça görebiliriz" sözlerinin Don Kişot'ça sözler olduğunu, burada yapılan tespitlerin HK'nın hayalinin ürünü olduğunu tespit etmek zorundayız. Şöyle ki:

Önce: "Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği karşısında bütün revizyonistler gibi Maocular da pek bir şey diyemiyorlar" tespiti, — en azından HK'nın Maocular içinde bizi de saydığı bilindiğinde— gerçekler karşısında ayakta tutulamayacak bir iddiadır. Biz Bolşevikler daha 1981 sonu, 1982 başında, AEP'nin 8. Parti Kongre raporu yabancı dillerde yayınlandıktan hemen sonra, Bolşevik Partizan sayı 15/5, Ocak 1982'de yayınladığımız "AEP'nin VIII. Kongresi: Revizyonist Yozlaşma Yönünde Yeni Bir Adım" başlıklı yazımızda, AEP'nin revizyonizm batağında yüzdüğünü, bizzat kongre raporunun en göze batan hatalarını eleştirerek ortaya koyduk. Taştan ses çıktı, DHB, HK gibi "Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği" savunucularından bu eleştirimize ses çıkmadı nedense!

Ondan önce de, sonra da hemen bütün Bolşevik Partizan'larda da, "Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği"ne, o gerçekte aksayan yanlara bir dizi eleştiri getirdik. En son Mart Nisan 1984'te, yani HK bu yazıyı yazmadan 1,5 yıl önce, Bolşevik Partizan'ın 14/15. sayısında, Enver Hoca'nın "Titocular - Tarihi Notlar" adlı "tarihi dedikodu" kitabından alıntılarla, "Enver Hoca'nın Büyüklere Yeni Masalları" adlı geniş yazıda, onun yöntemi, ve savunduğu içerik hakkında somut tavırlar takındık. Bu somut eleştiriler karşısında da HK, DHB gibileri bir duvar sessizliği içinde kaldılar.

Kaldı ki, biz Partizan'dan ayrılmadan önce de gerek AEP'nin çizgisi gerekse "Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği" karşısında "pek bir şey" değil, ama çok şeyler söyledik, yazdık. Düzenlediğimiz "Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ni savunma" eylemlerinde açıkça eleştirilerimizi de getirdik, AEP'de olumsuz yönlere, olumsuz gelişmelere de dikkat çektik. Biz Partizan'dan ayrıldıktan sonra da Partizan menşevikleri de AEP'ne ve ASHC'ne birçoğu doğru somut eleştiri getirdiler. Bütün bunlar karşısında DHB, HK gibileri, getirilen somut eleştirilere karşı sustular. Gerçek, "Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği"ni savunduğu iddiasında olanların, getirilen eleştiriler karşısında söyleyecek "pek bir şey" bulamadıklarıdır. Tersi değil!

Buna bağlı olarak, "Sosyalist Arnavutluğun somut gerçeği karşısında" eleştirisi olanların "tek dediği"nin, "İyi güzel de, Enver Hoca bunları zamanında niye söylemedi, Mao'ya tutum almadı?" olduğu tespiti de büyük bir palavra, siyasi hasmına, ona ait olmayan bir tavrın maledilmesidir.

En azından biz kendimiz adına, böyle aptalca bir suçlamanın belgeler karşısında, sahibinin siyasi yalancılığından başka birşeyi belgeleyemeyeceğini kanıtlarız. Yukarıda değişik tarihlere ait iki geniş yazının adını, nerede yayınlandığını ortaya koyduk. Bütün devrimciler, bu yazılardan HK'nın iddiasının doğruluk derecesini denetleyecek durumdadır.

Biz AEP'e, ÇKP konusunda son dönemde takındığı tavrın içeriği konusunda getirdiğimiz eleştiri yanında, yöntem konusunda da eleştiri getirdik. Getirdiğimiz eleştiri, Enver Hoca'nın bunları "niye zamanında söylemediği"ne değil, —eğer söyledi ise, eğer "Çin Üzerine Düşünceler" gerçekten söylenildiği zamanda yazılmış, değerlendirmeler yazıldığı söylenen tarihe ait ise— neden bu değerlendirmelerin **kamuoyuna o dönemde açılmamış olduğu; neden bu değerlendirmelerin tam tersinin kamuoyu önünde savunulmuş olduğu, devrimci kamuoyunun aptal yerine konduğu, evet kandırıldığı**'na vb. yöneliyordu.

Enver Hoca güya daha 1964'te Çin'de revizyonizmi tespit etmiş. Hatıra defterinde!!! Ama aynı dönemin AEP ve Enver Hoca'sı kamuoyu önünde yaptığı değerlendirmelerde, Mao'nun büyük Marksist-Leninist olduğu, ÇKP'nin büyük bir Marksist-Leninist parti olduğu tespitlerini yapıyor. AEP'nin 4. Parti Kongresi raporu, 5. Parti Kongresi raporu, 6. Parti Kong-

resi raporu; Enver Hoca'nın 1978'e kadar olan **seçim konuşmaları**, 1978 öncesi çıkmış olan AEP Tarihi; bir dizi AEP önderinin 1978 ön - cesi Mao, ÇKP değerlendirmeleri belge olarak ortadadır. İsteyen her devrimci bunlarda yapılan değerlendirmeleri, Mao'ya, ÇKP'ye dizilen —yer yer kulak tırmalayıcı— **övgüleri** denetleyebilecek durumdadır. Enver Hoca'nın "siyasi günlüğü" eğer söylenilen tarihte yazıldı ise, o zaman Enver Hoca ikiyüzlü bir burjuva politikacısı gibi davranmış, içte (hatıra defterinde) başka; dışta (devrimci kamu oyuna; hatta **kendi partisine** karşı bile) başka tavır takınmıştır. Siyasi sahtekarlık yapmıştır. Biz olgunun hangisi olduğunu — yani günlüğün **sonradan**, gelişmelere göre mi "tutulduğu"; yoksa içte başka - dışta başka tavır mı takınıldığı— bilmiyoruz. Ama her ikisinin de savunulacak yanı olmadığını —tabii Marksizm-Leninizm açısından— düşünüyoruz.

HK'cılar, yaptıkları alıntılarla yer yer Enver Hoca'ya da "ayı dostluğu" yaptıkları - nın bile farkında değiller. Okuyucu yukarıda alıntı yaptığımız HK yazısında, Enver Hoca'- dan yapılan ilk iki alıntıya ve ardından gelen "Maocu revizyonistler diyorlar ki, Mao yanılmamıştır, yanılan Enver Hoca'dır" yorumuna bir kez daha bakmalıdır. Orada Enver Hocanın "Çinli yoldaşlar"da eleştirdiğinin ne olduğu açıktır. Enver Hoca, "Çinli yoldaşlar"- da —en azından yapılan alıntıda— "Kruşçev'e sevgi ve güven duydukları" olgusunu eleş - tirmiyor. Hayır, eleştirdiği tek şey bu sevgi ve güvenin "daha ihtiyatlı ve ılımlı" olmaması olgusu. Yani Enver Hoca, hatıra defterinde bile!!! 15 Eylül 1964'te!!! 20. Parti Kongresinin mimarı Kruşçev revizyonistine karşı "**ihtiyatlı ve ılımlı** bir sevgi ve güven" duyulmamasını eleştirmektedir! İşte Enver Hoca'nın eleştirisi budur. Ve Enver Hoca'yı savunmaya çalışan HK, "Mao değil, Enver haklıdır" diyor. Biz Marksist-Leninistler ise bu konuda ne Mao, ne de Enver haklıdır; onların ikisinin de 20. Parti Kongresine, ve Kruşçeve karşı başlangıçtaki tavrı revizyonizmle uzlaşma tavrıdır diyoruz!

HK, Enver Hoca'dan "Çin Üzerine Düşünce - ler"den yaptığı, yukarda aktardığımız alıntıları, Enver Hoca'nın nasıl "kararlı" "tutarlı" anti-revizyonist bir mücadele yürüttüğünü göstermek için belge olarak kullanıyor.

Biz burada, "Çin Üzerine Düşünceler" adlı "yapıt"ın önsözünde söylenen şunları aktarmakla yetinelim:

> "Çinli yöneticilerin çeşitli tavır ve eylemleri hakkındaki düşünceler, gün be gün, bunlar gerçekleştiği zamanda, ya da biz bunları öğrendiğimiz zamanda, bir günlük (hatıra defteri!!! -BN) biçiminde yazıldı." ("Çin Üzerine Düşünceler", Almanca, s.3)

Aynı "eserin!" kapak kuşağında şunlar söyleniyor:

> " "Çin Üzerine Düşünceler" yoldaş Enver Hoca'nın siyasi günlüğünden (hatıra defte - rinden) alınmıştır. Bu ciltte yayınlanan notlar 1962-1972 arasındaki dönemi kapsamaktadır. BU VE 1977'ye kadar olan dönemi kapsayan bir ikinci cilt **İLK DEFA 1978 OCAĞINDA YAYINLANMIŞ** VE **PARTİ İÇİNDE** DAĞITILMIŞTIR. ŞİMDİ BU İKİ CİLT ARNAVUTÇA VE YABANCI DİLLERDE YAYINLANARAK KAMUYA AÇILMAKTADIR."

İşte Enver Hoca'nın çok "ilkeli" ve de "tutarlı" ideolojik mücadelesi!!! Enver Hoca, başında bulunduğu **partinin bile** ancak 1978 Ocağında haberi olduğu "hatıra defteri" sayfalarında, daha 20 yıl önce Çin revizyonizmini görmüş!!! Ve de eleştirmiş! Biz böyle bir "tutarlı" ve "ilkeli" ideolojik mücadelenin, ML siyasetçilere değil, olsa olsa dedikoducu, üç kağıtçı, arkadan konuşan burjuva siyasetçilerine yakıştığını söylemekle yetinelim. Ola ki şimdi de HK'nın, Enver Hoca'dan öğrenen önderleri, hatıra defterlerinde bilmediğimiz bir sürü ideolojik mücadele yürütüyordur!!! Biz onlara bu olası mücadelelerinde çok çok başarılar dileriz!!!

PARTİZAN REVİZYONİSTLERİNİN UTANGAÇ "MAO"CULUĞU

Menşevikler İKK'nın Eylül 1985 tarihli 68. sayısında, Mao Zedung'un ölümünün 9. yıldönümü dolayısı ile yazdıkları yazıda "bir kez daha haykırıyor":

> "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz!"

Ve hemen yazılarının birinci cümlesinde bu düşünceyi şu sözlerle yeniden ifade ediyorlar: "Günümüzde Marksizm-Leninizmi savunup savunmamanın **mihenk taşı** Mao Zedung'u savunup savunmamaktır."

Biz sorunun böyle konmasının **kesinlikle**, Mao'nun Marksizm-Leninizmden sapmalarının üzerini örten, onunla Marksizm-Leninizmi eşitleyen bir koyuş olduğunu, **yanlış** olduğunu, bu şiar daha biz Partizan içinde iken, Partizan tarafından ilk defa atıldığında söylemiştik, yine söylüyoruz.

> PARTİZAN REVİZYONİSTLERİ BU ŞİARI MAO ZEDUNG'UN BİR DİZİ HATASI TARAFIMIZDAN BELGELİ OLARAK ORTAYA KONMUŞ OLDUĞU ŞARTLARDA **HALA** BİLİNÇLİ OLARAK KULLANARAK, REVİZYONİZMİN BATAĞINDA KENDİLERİNİ RAHAT HİSSETTİKLERİNİ BELGELİYORLAR.

Yazının devamında Partizan menşevikleri — aynı HK gibi, ama HK'nın tersi bir dizi sonucu, ispatı kendinden menkul bir şekilde tekrarlıyorlar.

Şunları diyorlar:

"Özellikle bugünkü dünya ve ülkemiz koşullarında Mao Zedung'u adına layık bir şekilde savunup, savunmama meselesi, hayati derecede daha da özel bir anlam taşımaktadır. Mao'ya dayanılmadan, onun ML hazinesine yaptığı tayin edici düzeydeki katkıları savunulmadan ve hayatın her kesitinde azimle takip edilerek uygulanmadan, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelede sağlıklı bir zeminde yürümek mümkün değildir. Mao Zedung'un şanlı öğretisine kararlıca sarılınmadan Komünist olunamaz. Nihai amaç sınıfsız toplum için mücadelede, emin yürüyebilmenin, her türden karşı-devrim karşısında secde etmemenin, çürümemenin, ayakta kalmanın, ML düşmanlarının her alandaki saldırılarına dizlerimiz titremeden göğüs gerebilmenin garantisi; yoldaş Mao Zedung un ölümsüz fikirleriyle donanmaktan geçer.

Marksizm-Leninizmin ustalarından biri olan Mao Zedung yoldaşın yaşamı ve mücadelesi proleter dünya devrim kavgasının yolunu aydınlattı, aydınlatıyor. O tüm yaşamı boyunca karşı-devrime ve her türden ML düşmanlarına karşı durdu. Proleter dünya devriminin zaferi için mücadele eden dünya proletaryası ve ezilen halklara yenilmez güçlü silahlar verdi. Marksizm-Leninizmi her alanda geliştirdi, zenginleştirdi. Büyük bir öğretmen olarak Uluslararası Komünist Hareket'e her alanda önderlik etti, yol gösterdi, gösteriyor."

Sorunun burada konduğu gibi konması, çok açık bir biçimde, hiçbir sınırlama yapılmadan Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm ile eşitlenmesi, onun Marksizm-Leninizme saldırı anlamına gelen bir dizi önemli sapmasını **da** savunmayı Marksizm-Leninizmin kıstası haline getirmek demektir. Mesela Mao Zedung'un "Çin'in şartlarında burjuvazinin sosyalizmin inşasına katılabileceği" biçimindeki tezi, derin revizyonist bir tezdir. Bu tezin savunulması, Marksizm-Leninizmin değil, ona saldırının savunulması anlamına gelir.

Mao Zedung'un "Marksizm-Leninizmi her alanda geliştirdiği", —bu nitel bir geliştirme anlamında söyleniyorsa, ki öyle söyleniyor— yalnızca bir efsanedir.

Yine Mao Zedung'un "büyük bir öğretmen olarak uluslararası komünist harekete her alanda önderlik ettiği, yol gösterdiği" tespiti de, gerçekler karşısında ayakta tutulamayacak boş bir iddiadır. Mao Zedung'un önderlik ettiği **Kruşçev modern revizyonizmine karşı mücadele** —niyetinden bağımsız olarak— hem yöntem hem içerik olarak büyük hata ve sapmaları içinde barındıran bir mücadele olmuştur. Bu alanda Mao'nun önderliği **yetersiz, başarısız** bir önderliktir. Yine Mao Zedung'un sağlığında, onun en güçlü olduğu dönemde ÇKP ve Mao Zedung Düşüncesi adına dünya Marksist-Leninist hareketi içinde yaygınlaştırılan, "**Çağımız emperyalizmin toptan çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağdır. Mao Zedung Düşüncesi bu çağın Marksizm-Leninizmidir**" şeklindeki — TKP/ML'in 1978 Birinci Konferansında reddedilen — **revizyonist tez konusunda,** Mao Zedung'un dünya Marksist-Leninist hareketine doğru bir önderlik verdiğini söylemek en hafif deyimle aptallıktır. Yine Mao Zedung'un sağlığında onun başında bulunduğu ÇKP adına dünya komünist hareketine dayatılmaya çalışılan karşı-devrimci **Üç Dünya Teorisine karşı mücadelede** Mao Zedung'un "önderliği" sözkonusu değildir!

Menşevik revizyonistler, dahil oldukları "DEH" içinde "Maoizm" kavramının ve Mao Zedung Düşüncesi **kavramının** kullanılmasını — şimdilik— reddeden bir konumdalar. Ama savundukları görüşler içerik olarak "Maocu"luğu savunanların bu kavrama yükledikleri içerikle aynı. Onlar sözü geçen yazılarında şöyle diyorlar:

" Sadece bu ülkelerdeki komünistlere değil, aynı zamanda Marksizmin 3 temel bileşenin de de, bilime yaptığı tayinedici katkılarla, sürdürdüğü yüce ve ölümsüz bir mücadele ile tüm dünya komünistlerini silahlandırdı.

...

Mao Zedung yoldaş, Leninizmin öğretisini elden düşürmeyerek yükseltti, her türden revizyonizmle ML arasındaki berrak ayrım çizgilerini daha da derinleştirerek keskinleştirdi. Proletaryanın büyük öğretmeni ve bilimsel sosyalizm öğretisinin babası Marks yoldaşın kapitalist üretim ilişkilerinin bilimsel tahlilinin zorunlu bir sonucu olarak çıkardığı proletarya diktatörlüğü fikri, Lenin tarafından daha da zenginleştirildi. Stalin yoldaş tarafından kararlıca savunulan, uygulanan ve bu anlam da derinleştirilen proletarya diktatörlüğü konusunda Mao Zedung yoldaş Büyük Ekim Devriminden bu yana UKH'nın olumlu ve olumsuz mirasını ortaya koydu. Tecrübeleri özetledi. Çıkarılan canalıcı derslerle Marksizm-Leninizm ustalarının dahiyane fikirleri daha da derinleştirildi. Yapılan katkılarla doruğa ulaştırıldı.

Mao Zedung; Marksizm-Leninizmin sosyalizm öğretisini, Ekim Devriminden sonra Sovyetler Birliği, Çin ve diğer alanlardaki pratik deneyimlerin bilimsel özeti ve olumlu, olumsuz tecrübelerden çıkarılan hayati önemdeki derslerden de yararlanarak zenginleştirdi. Mao Zedung; aynı şekilde Leninist proletarya partisi öğretisini, diyalektik materyalist dünya görüşü olan Marksist-Leninist felsefeyi, ML ekonomi politiği, kısacası her başlıca unsurunda ML bilime yaptığı tayinedici seviyedeki katkılarla daha da geliştirdi." (ABÇ)

Burada söylenenler açık tır.Mao Zedung "proletarya partisi öğretisini, ML felsefeyi, ML ekonomi politiği, kısacası Marksizm-Leninizmi onun her üç bileşe -ninde de" "tayinedici katkılarla geliştirmiştir"... Proletarya diktatörlüğü konusunda "Marksizm-Leninizmi doruğa ulaştırmıştır"... **Yani her alanda Marksizm - Leninizmin doruğu Mao Zedung'un eseridir!** Eğer durum böyle ise, gerçekten katkılar **"tayinedici"** (belirleyici) **ise** (Bu, eğer bu katkılar olmaz ise, Mark - sizm-Leninizm olamaz anlamına gelir... "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz"da ifade edilen de budur), o zaman "Maoizm"-"Maoculuk" demenin hiçbir sakıncası yoktur. O zaman tersine bu söylenmelidir!

İşte geldikleri yerde Partizan menşevikleri böyle tutarsız, korkak "mao - cu" bir konumdadırlar. Bu konum, Partizan'ın bir bölümünü, Mao Zedung'un hatalarına karşı amansız bir mücadele ile, onun ML bir usta olmadığı sonucuna götürecektir; bir bölümünü ise korkak Maoculuktan, açık Maoculuğa, yani revizyoniz - min bir türüne götürecek - tir.

*

Aşağıda, Paris'te yapılan bir tartışma toplantısı için hazırlanan, ve Parti - zan'ın bu konumuna işaret eden bir bildiriyi ve yapılan toplantı hakkında bilgiyi aynen yayınlıyoruz.

HENÜZ PARTİZAN MENŞEVİKLERİ AÇIKÇA "MAOİZM" DİYEMİYOR AMA...

DEH içindeki kardeşleri "onlar adına" "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm", "Yaşasın silahlı mücadele!" şiarının yanı başına

"Yaşasın TKP/ML" diye yazarak; gelişmenin o yönde olması için yardımcı oluyorlar!
Yukarıdaki resimler, Paris'te Partizan derneğine giden yol'da! çekilmiştir!

Bu bildiriyi yayınlarken, okuyucunun dikkatini şu noktaya çekmeyi de önemli görüyo - ruz:

Bildiride 1978 Şubat Konferansımızda alınan karara atıfta bulunulmakta, ve bu kararın nasıl alındığı konusunda bilgi verilmektedir. Ancak **bu karar hakkında bugün geldiğimiz yer de değerlendirmemizin** ne olduğu konmamakta, sanki bu karardaki tüm görüşleri bugün de doğ ru görüyormuşuz gibi bir durum çıkmaktadır.

Bu karar hakkında geldiğimiz yerde düşündüğümüz şudur:

Bu karar, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşların 1978 Şubat'ında Mao Zedung konusundaki görüşlerini yansıtan bir karardır. Bu karar metni, Mao Zedung'un kazanımları ve hataları konusunda bugünkü açıklığa sahip olmadığımızı açıkça göstermekte; özellikle Mao'nun hatalarının derinliğini tam olarak kavrama - mış olduğumuzu göstermektedir. Mao Zedung'un

emperyalizm ve proleter devrimleri çağının en büyük Marksist-Leninistlerinden biri olduğu tespiti doğrudur. Ancak bu tespit ardından gelen, onun Marksizm-Leninizme, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi, sosyalizmin inşası ve diyalektik materyalizm alanında **büyük katkılarda** bulunduğu tespiti, bu gerçekle yanlış, Mao'nun hatalarının üzerini örten, katkılarını abartan bir tespittir. Bütün karar metninde Mao Zedung'un hatalarından somut tek söz olmaması, hatayı daha da ağırlaştırmaktadır. Kararın dördüncü maddesinde, Mao Zedung'un "en büyük Marksist-Leninist **ustalardan** biri olduğunu vurgulamak" partinin önüne görev olarak konmaktadır. Marksist-Leninist usta kavramının içeriğinin doğru bir biçimde doldurulmadığı bir kararda bu tespit, yine Mao'nun kazanımlarını abartan, hatalarını azaltan bir rol oynamaktadır.

Kararın birinci maddesindeki anlayış Marx ile Lenin'i bir yana; (aynı seviyeye) Engels, Stalin, Dimitrov, Enver Hoca ve Mao Zedung'u ise bir başka yana (yine aynı seviyeye) koyan bir anlayıştır. Bu anlayış da bizim daha sonra —1979 sonunda— içeriğini doldurduğumuz biçimi ile Marksist-Leninist usta/Marksist-Leninist klasik kavramı ile çelişen bir anlayıştır, yanlıştır.

Karar bu hali ile, "Mao Zedung Düşüncesi" **kavramının** belli doğru gerekçelerle de reddedildiği noktada doğru olan, bu noktada olumlu olan; ve fakat yukardaki önemli yanlışları içinde barındıran; çelişmeleri bilince çıkarmaktan çok, onları uzlaştıran bir rol oynayan bir karardır.

"MAOİZM" BAYRAĞI YENİLGİYE; MARKSİZM-LENİNİZM BAYRAĞI ZAFERE GÖTÜRÜR!

Değişik milliyetlerden devrimciler, yoldaşlar!

Günümüzde hala Mao Zedung üzerine tartışmalar önemini koruyor. Çünkü Mao Zedung üzerine tartışma, "bir kişi" üzerine tartışmanın ötesinde bir tartışmadır. Onun teori ve eylemlerinin değerlendirilmesi, geçmiş uluslararası (enternasyonal çizginin) komünist hareketin genel çizgisinin değerlendirilmesinden ayrı ele alınamaz. Mao Zedung konusu, bugün uluslararası komünist hareket içinde henüz tam olarak çözümlenmemiş olan "geriye dönüş", "bürokratizm", proletarya diktatörlüğü koşullarında sınıf mücadelesinin biçimleri gibi, bugünkü ilerleyişimizin önünde engel olan sorunların tartışmasından bağımsız değildir. Mao Zedung tartışması, bizzat bizim "kendi" geçmişimizin değerlendirilmesi çalışmasından bağımsız değildir.

Biz, böyle önemli bir konunun, son derece yüzeysel (AEP ve takipçilerinin yaptığı gibi) değerlendirilmesi yöntemine ve eleştirisiz övgücülükle ("DEH"çilerin ve onun parçası durumunda olan Partizan'ın yaptığı gibi) "savunma" yöntemine **ilkesel** olarak karşı duruyoruz.

Burada bir kez daha, bizim geniş ve varolan koşullarda ayrıntılı olan iki ayrı belgemizin YAZILI bir biçimde değerlendirilmesi talebini, bu eserleri yanlış bulanlara yeniden götürüyoruz.

Mao Zedung'la ilgili olarak, böyle geniş kapsamlı belgelerin sahibi olarak biz burada kendimizi daha çok "MAOİZM" konusu ile sınırlamak istiyoruz.

*

* "RED"CİLERİ DE, "ELEŞTİRİSİZ SAVUNUCULARI DA BİRLEŞTİREN NOKTA: " M A O İ Z M " !

Bilindiği gibi, Kruşçev revizyonistleri öteden beri, Mao Zedung ve ÇKP saflarında yer alanlara "Maoculuk" suçlaması getirmiş; onların Marksist-Leninist oldukları gerçeğini karartmak istemiştir. Kruşçevciler için, dünya komünist hareketini oluşturan bu güçlerin çizgilerinin ismi de "Maoizm" idi.

Onlar, güya Mao Zedung'u "eleştirdikleri" bir "eser"de "Maoizm"i şöyle tanımlıyorlar:

> " Maoizm, Marksizme, Leninizme karşı olan bir akımdır, günümüzün tüm devrimci hareketlerine düşmandır." (Rus sosyal emperyalizminin uşakları tarafından yayınlanan "Marksizm-Leninizmin ideolojik ve politik düşmanı: MAOİZM" isimli kitap, S.11, Giriş bölümü)

Yine bilindiği gibi, Rus sosyal-emperyalizminin Türkiye'deki uşakları, devrimcileri ve komünistleri "Maocu goşist", "Maocu faşist" olarak değerlendirmektedirler. Bu devrimci ve komünist güçlerin çizgilerinin "Maoizm" olduğunu söylemektedirler.

Sonraki gelişmeler içinde, Mao Zedung'u, ÇKP ve Çin Devrimini tümüyle reddeden Enver Hoca da, "Maoculuk", "Maoistlik" ve "Maoizm" kelimelerine el atmakta gecikmedi. Türkiye'deki gözü kapalı AEP savunucuları da benzer deyimlere dayalı (ve kendi "geçmişleri"nin üzerini kara kalemle çizerek) "hızlı" bir mücadeleye giriştiler. Elbette "yer kapma" uğruna olan hızlılık, beraberinde Marksist-Leninist yöntem ve içerikten o denli uzaklaşmayı getirdi.

Biz Bolşevikler ise, Partizan içerisinde birlikte olduğumuz dönemde 1978 Şubat Konferansımızda, "Üç Dünya Teorisi" tartışmalarıyla bağ içinde "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı (bizim açımızdan o zaman sorun kesinlikle bir "kavram" sorunundan öte değildi!) üzerine bir karar alınmasına öncülük etmiştik. Bu karar metni şöyledir:

" 7. KAVRAMLAR ÜZERİNE

a) "Süper güç" terimi kullanılmamalıdır...
b) (...)
c) Mao Zedung, emperyalizm ve proleter devrimleri çağının büyük Marksist-Leninistlerinden biridir. O, Marksizm-Leninizme; proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi ve sosyalizmin inşası ve diyalektik materyalizm alanlarında büyük katkılarda bulunmuştur.

Ancak bu gerçek, "Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi" şeklinde bir formülasyona haklılık kazandıramaz. Çünkü:

1) İşçi sınıfı bilimi için, değişen çağın niteliğini özümleyip kuramsallaştıran ustaların adı kullanılmalıdır. Marx kapitalizmin serbest rekabetçi döneminin, Lenin ise emperyalizm ve proleter devrimleri çağının özelliklerini özümleyip devrimci teoriyi kurmuşlardır. Engels, Stalin, Dimitrov, Enver Hoca, Mao Zedung büyük ustalar olmakla birlikte, teoriye YENİ BİR TEMELDE katkıda bulunmamışlardır. ÇÜNKÜ DEĞİŞİK BİR ÇAĞDA YAŞAMAMIŞLARDIR.

2) Bildiğimiz gibi Lin Biao, dünyada çağın niteliklerinin değiştiğini iddia edip BU YENİ ÇAĞIN BİLİMİ olarak "Mao Zedung Düşüncesi"ni ileri sürmüştü. "Mao Zedung Düşüncesi" terimi, Marksizm-Leninizmin revizyonist ve troçkistlerce tahrifinin kılıfıdır.

3) Bu nedenlerle "Marksizm-Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi" ifadesini kullanmamak, Marksizm-Leninizm demek gerekir.

4) Fakat ayrıca Mao Zedung'un en büyük Marksist-Leninist ustalardan biri olduğunu vurgulamak ve onun ML teoriye yaptığı katkıları somut olarak ortaya koymak ve savunmak doğrudur.
..." (1978 Şubat Konferansı Kararları, K. 1, s.17/18) (BHBY)

Görüldüğü gibi, 1978 Konferansı **çoğunluk** oyu ile "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını kullanmayı reddetmiştir.

Bugünkü Partizan'ın geldiği yer ise, DEH belgelerinde kendisini "Maocu", "Maoist" olarak gösteren belgelere imza atma; MAOİZMİ — şimdilik şu ya da bu şekilde— SAVUNMA noktasıdır.

*

* GİDİŞ, "MAOİZM" YÖNÜNDEDİR!
BUNA "DUR" DEMEK,
DEVRİMCİ ÖGELERİN GÖREVİDİR!

\+ 1. AŞAMA: 1980 Sonbaharindaki DEH'in ilk belgesi

Sözkonusu belgede, konuyla ilgili olarak oldukça lastikli bir çelişki sunuluyordu:

"Biz hala Leninizm çağında, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşamaktayız; aynı zamanda şunu vurguluyoruz ki, Mao Zedung'un düşüncesi Marksizm-Leninizmin gelişmesinde YENİ BİR AŞAMADIR." (Aktaran Menşevik "Komünist", S.10, s.34) (BHBY)

Gerçekte, "Mao Zedung Düşüncesi" denen şeyin "yeni bir aşama" olmasının tek gerçek anlamı, Leninizmin eskidiğini, yetersizliğini ilan etmektir. Bunu zamanında Lin Biao açıkça yapmıştı. Bunlar, aynı özü kıvırta kıvırta aktarmaya çalışıyorlar. Ve ortaya, görünüşte birbirini dışlayan; reddeden bir hilkat garibesi sürülüyor.

Hem Leninizm geçerli ve fakat hem de "YENİ BİR AŞAMA"!

Menşevik MK temsilcileri, söz olarak 1978 Konferansının kararlarına "uymakta" ve "Ortak Açıklama"ya şerh düşmektedirler. Ne var ki, sorun öyle bir belgeye imza atmayı engelleyecek bir sorun olarak görülmemekte; içeriksel önemi gözardı edilmektedir. Menşevik MK bu noktayla ilgili olarak, bizim yukarda aktardığımız sözleri aktardıktan sonra şöyle demektedir:

" Partimiz 1978 Şubat'ında yaptığı I. Konferansında "Mao Zedung Düşüncesi" formülasyonuna karşı çıkmıştır. Şunu belirttik ki, bu formülasyon birçok Marksizm-Leninizm düşmanı tarafından Mao Zedung yoldaşın katkılarını "yeni bir çağın Marksizm-Leninizmi" şeklinde iğdiş etmek ve böylece çağın değiştiğini sinsice yaymak için kullanılmıştır. Bu formülasyon aynı zamanda Mao Zedung'un öğretisini —Kruşçev'in ve şimdi de Enver Hoca'nın "Maoizm" umacısını yaratarak yaptıkları gibi— Marksizm Leninizmden koparma işinde, onun kızıl kitabını ellerinde sallayan revizyonist ve troçkistlere alet de olmuştur. Biz bu nedenle, bu formülasyonun kullanılmasına karşı çıktık ve onun yerine, Mao Zedung'un "beş büyük öğretmen"den birisi olarak ve onun Marksizm-Leninizme katkılarının somut olarak savunulmasının doğru olacağını savunduk.

Ortak Açıklamadaki formülasyon bizi tatmin etmemekte ve böyle zararlı eğilimlerin mevcut olabileceği ve uzlaşma ile böyle bir formülasyona varıldığı izlenimi vermektedir." (Aktaran Menşevik "Komünist", S.10, s.48)

+ 2. AŞAMA: DEH'in 1984 Konferans Belgeleri

Şimdiki durumda, DEH içindeki asıl "Mao - ist" güçler, eski eklektik sözlerden kurtulma yönünde, GERÇEK MAOCULUKLARINI tamamen açıklayabilme yönünde adım atmış durumdadır - lar.

Örneğin onlar şimdi DEH'i şöyle değerlendiriyorlar:

" Uluslararası komünist hareket daha da pekiştirilmiş birlik ve Marksizm-Leninizm - **Mao Zedung Düşüncesi**nin bilimsel ilkeleri doğrultusunda ilerleyen bir süreç içinde gelişmektedir." (DEH'in Deklarasyonu, s.2)

Örneğin, onlar şimdi kendilerini açıkça "Maoist güçler" olarak değerlendiriyor; bir dizi diğer Marksizm-Leninizm düşmanı ile aynı sözleri kullanmaya başlıyorlar. Şöyle diyorlar:

"Bugün DEH, diğer MAOİST GÜÇLERLE BİRLİK - TE, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'- nun mirasçılarıdır..." (agb, s.10)(BHBY)

Biraz daha ilerde de onlar: "Mao Zedung'- un Marksizm-Leninizm bilimini NİTEL OLARAK GE LİŞTİRMİŞ olduğunu savunmak"tadırlar.(agb, s. 12) (BHBY)

*

* "MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ", "MAOİST GÜÇ LER", "MAOİZM"...

B Ü T Ü N B U N L A R Y A L N I Z C A B İ R K A V R A M M I D I R ?

DEH'in yukardaki sözlerinin ötesinde, biz, DEH içindeki bir dizi gücün bugün "Yaşasın MAO- İZM!" şiarını attığını biliyoruz. Örneğin Peru KP, örneğin Hindistan grupları bu şiarları kullanmaktadırlar.

Bütün bunlar olgu iken, Menşevik MK, DEH' in ikinci belgesinin sonuna düştüğü bir dipnotla, taraftarları hala, "kavram sorunu" diye uyutmaya, gerçekleri gizlemeye çalışmaktadır.

"TKP/ML Delegasyonu" adına, Deklarasyonun sonunda yapılan açıklama şöyledir:

" AÇIKLAMA

Uluslararası Marksist-Leninist hareketin 2. Konferansının Ortak Açıklamasında yer alan "Mao Zedung Düşüncesi" kavramı, bilindiği gibi, 1. Enternasyonal Konferan - sında da yer almış ve o zamanlar bu belgeyi imzalayan Parti Merkez Komitemiz, bu konudaki farklı görüşlerini açıklamıştı. Aynı görüşlerimizi bugün halen korumakta ve doğruluğuna inanmaktayız.

2. Enternasyonal Konferansta, bu konudaki tek itiraz sahibi biz, Mao Zedung Düşüncesi kavramı ile Mao Zedung'un katkılarının savunulması arasındaki farklılık üzerine görüşlerimizi açıkladık ve bunun üzerine kapsamlı ve uzun tartışmalar oldu. Ortak bir sonuçta birleşememize rağmen, hazırlanan belgeyi imzalamaktan da çekinmedik. Bu konudaki ayrılığımıza rağmen Mao Zedung'un ML'e katkıları ve kazanımları konusunda aramızda esasta görüş ayrılığı yoktur. Mao Zedung Düşüncesi kavramıyla kastedilen, bizim karşı çıktığımız anlayış - lar, yani çağımızın değiştiğini ve Leni - nizmin taktik öğretilerinin geçerli olmadığı şeklindeki Lin Biao'cu revizyonist anlayışlar değildir; bu anlayış, bütün Parti ve Örgütlerce mahkum edilmiştir. Kominike'de bu oldukça açık şekilde işlenmiştir.

Mao Zedung Düşüncesi kavramı, burada olduğu gibi, Mao'nun Marksizm-Leninizm bilimine katkılarının bir ifadesi olarak kullanılmış olsa dahi, doğru görmüyoruz. Bu kavramın kullanılmasıyla, katkı sorunu arasındaki ilişki doğru kavranmalıdır. ML' in ustaları dışında bazı komünist önderler, ML biliminin gelişmesine kendi ülkelerinin tecrübeleriyle sınırlı da olsa küçümsenemeyecek katkılarda bulunmuşlardır. ML bilimin klasiklerinden Engels, Stalin ve Mao'nun katkıları bu bilimin gelişmesinin düğüm noktalarıdır. Bilimin nasıl ya da hangi isimle adlandırılacağı sorununa gelince, bunun oluşumunda, tayin edici rolü neyin ya da kimin oynadığı önemlidir. Bir bütün olarak, işçi sınıfı bilimine Marksizm denir. Bu ifade ne eksiktir, ne yanlış; aynı zamanda Leninizmi ve diğer ustaların katkılarını da içermektedir.Diğer yandan bu bilimin tarihi toplumsal evre - lerde aldığı biçim, gösterdiği gelişmeler dikkate alındığında, farklı tarihsel dönemlerin strateji ve taktiklerinin ifadesi olarak değişik bir adlandırmaya gidile bilir ve nitekim öyle de yapılmıştır. Leninizmin Marksizmden ayrılığını belirle - yen şey, bu farklı dönemlerde, ya da çağa özgü strateji ve taktikler hazinesindeki köklü değişikliklerdir.

Soruna bir örnekle yaklaşırsak, Engels'- in katkıları, Marksizm için önemi Mao'dan geri değildir ve sayılamaz da. Ama bu bilimin Marksizm adıyla anılmasının sebebi, tayin edici katkıların Marks tarafından yapılmış olmasından gelir. Mao'nun katkılarının önemi ve ileri doğru atılmış bir adım olduğu sorunu, tartışmayı gerektirmeyecek derecede açıktır. Fakat, çağımızın strateji ve taktiklerinde, yorumlanıp teorileştirilmesinde, tayin edici katkı Lenin'indir. Mao'nun katkıları Lenin'in öğretileriyle birlikte anlam kazanır. Lenin

olmadan Mao'dan söz edilemez.

Biz: "Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi" şeklindeki formülasyonu doğru görmüyoruz, çünkü; Mao Zedung Düşüncesi kavramı ile Mao Zedung'un katkılarını savunmak birbirinden ayrıdır. Biz, Mao'nun katkılarını savunur ve bütün gücümüzle yücelitiriz.

TKP/ML Delegasyonu"

Burada "Delegasyon" birçok konuda söz olarak doğru şeyler söylemektedir. Ama tartışma konusunun en özsel noktası olan "Maocu güçler", "Mao Zedung Düşüncesi'nin Leninizmin NİTEL geliştirilmesi" olduğu, "Maoizm" gibi ANLAYIŞLARI, kavram sorunu olarak göstermektedir. Çelişmeyi gizlemekte; açıkça ortaya koymamaktadır.

Önce, Deklarasyonda yalnızca "Mao Zedung Düşüncesi kavramı" YOKTUR! Onun ötesinde "Mao ist güçler", "Mao Zedung Düşüncesi'nin Leninizmi NİTEL olarak geliştirmesi" vb. vardır. Bunun ötesinde, DEH içinde ve ne yazık ki Partizan'ın içinde "Yaşasın MAOİZM!" diye haykıran çok kaba aşırı revizyonistlerin varlığı olgudur.

Bu ve benzeri sebeplerle, sorunu "Mao Zedung Düşüncesi kavramı" ile boğmak, çok kötü bir metotla durumu idare etmekten başka birşey değildir.

Sorun tam da anlayış sorunudur. Yukardaki kavramlar, Mao'nun Leninizmi Maoizm aşamasına geliştirdiğini varsayan revizyonist ANLAYIŞIN ifade edildiği kavramlardır.

Sorun gayet açık olarak böyledir. Ve biz, böyle konulacağı günlerin uzak olmadığını düşünüyoruz.

*

* PARTİZAN YENİ BİR YOL AYRIMINDA: MAOİZM Mİ? DEĞİL Mİ?

Bugün Partizan yeni bir yol ayrımındadır. Ne yazık ki, çok "ilkeli" açık olmayan "mücadele" yürütüldüğü için, devrimci kamuoyu bu gelişmeleri izleyememektedir. Bunların politikası, "Kol kırılır, yen içinde" politikası - dır. Ama ayrılık gerçekleştikten sonra, birbirlerinin "dönekliği" üzerine sayısız bildiri vb. çıkaracakları açıktır.

Bugünkü Partizan yönetimi **resmi olarak** yayınlarda, "Maoculuğu", "Maoizmi" ve hatta "Mao Zedung Düşüncesi" kavramını, en azından kavram olarak KULLANMAMAKTADIR.

Menşevik MK, bu anlayış ve kavramları kullanan DEH'in belgelerini tam da bu noktalarda eleştirmekte; örneğin "Türkiye'de Durum ve Görevlerimiz" isimli yazıda, "Partimizin de yer aldığı DEH'in yayınladığı Deklarasyon'da bazı ciddi hatalı görüşler yer almak"ta olduğu tespit edilmektedir. (Bkz. Menşevik İKK Özel Sayı, Mayıs 1985, "Türkiye'de Durum ve Görevlerimiz", s.16)

Yine Menşevik MK, adı geçen yayının Eylül 1985'deki (sayı: 68) sayısında, özel bir yazı ile "Mao Zedung Savunması" yapmaktadır. Burada alışılageldiği üzere, bir dizi noktada gerçekdışı dalkavukça övgüler olmakla birlikte, "Maoizm", "Maoculuk", "Mao Zedung Düşüncesi" gibi **kavramlar** (en azından kavram olarak!) yer ALMAMAKTADIR.

Öte yandan, 1978 Konferansının "Mao Zedung Düşüncesi" üzerine kararına KARŞI olan aşırı revizyonist unsurlar o zamandan bu yana Partizan içinde varlığını sürdürmektedirler. Bu aşırı revizyonist unsurlar, Partizan'ın DEH içinde "kardeşlik ilişkisi" geliştirdiği ve kendilerini "Maoist", "Maocu" olarak değerlendiren, "Maoizm" bayrağı taşıdıklarını söyleyen açık revizyonistler, Partizan içindeki hemcinslerine ideolojik ve moral destek vermekte; açık "Maoizm" savunuculuğu biçimindeki revizyonizm Partizan içinde meyvelerini vermeye hazırlanmaktadır.

Tüm bunlar, şimdiki durumda, bizim izlediğimiz yayınlar ve sahip olduğumuz bilgilerin yanyana gelmesinden oluşan değerlendirmelerdir. Önümüzdeki dönemde, bu değerlendirmelerin hangi ölçüde ve nasıl yaşanacağını birlikte izleyeceğiz.

Fakat şu kesindir: DEH içinde aşırı revizyonistler, ideolojik platformu "Maoizm" anlayışıyla temellendirmiş durumdadırlar. Ve böylece "MAOİZM" kavram ve anlayışı, temelde Kruşçev revizyonistleriyle ve AEP yanlılarıyla DEH'çi revizyonistleri bu noktada BİRLEŞTİRMİŞTİR.

Kruşçevciler, modern revizyonistlerle parçalanma döneminde Marksizm-Leninizmi **temsil eden** Mao Zedung'un görüşlerini, Marksizm-Leninizmden AYRI, BAĞIMSIZ göstermek için MAOİZM kavramını ileri sürmüşlerdi.

Mao Zedung'u savunma adına yola çıkan DEH çi revizyonistler de, bir başka noktadan (savunma noktası) yola çıkarak aynı kavram ve anlayışlara ulaşıyorlar. Kendilerini yalnızca Leninist olarak değil, Leninist olmaktah AYRI olarak bir de "MAOİST güç" olarak değerlendiriyorlar. "Yaşasın Maoizm" diyerek, Leninizmin geçerliliğini şu ya da bu tarzda red ediyorlar. Bir başka türlü zaten "Maoist" olmanın, "Maoizmi" savunmanın herhangi bir anlamı yoktur. Mao Zedung'un Marksist-Leninist olan görüşlerini savunmak için "Maoist" olmak da gerekmez; "Maoizmi" savunmak da gerekmez.

Mao Zedung'un Marksist-Leninist görüşlerini somut olarak savunalım! Hatalarını, Marksizm-Leninizme dayanarak eleştirelim!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

"Maoizm" bayrağı yenilgiye; Marksizm-Leninizm bayrağı zafere götürür!

*

TARTIŞMA İÇİNDE SORULAR (ya da tek tek konular) ÜZERİNE

* Mao Zedung, 1935'lerden itibaren, ölünceye kadar (1976) ÇKP'nin ve ÇHC'nin en sorumlu mevkisinde bulunmuştur.

a) Bütün bu tarihi dönem içinde, ÇKP ve ÇHC'de hatalar-yanlışlar olmuş mudur?

b) Eğer var ise, bu hatalarda Mao'nun sorumluluğu yok mudur?

c) Eğer Mao'nun sorumluluğu yoksa, onun mücadele ettiğini gösterir belgeler nelerdir?

Örneğin: Mao Zedung Düşüncesi kavramına karşı

Örneğin: Üç Dünya Teorisine karşı

mücadele belgeleri nelerdir?

* Eğer bir kişiye belirli eleştiriler getirmek, onu reddetmekse, DEH'in Stalin'e getirdiği "eleştirilerin" anlamı nedir? (Deklarasyon, s.15)

Mao, Stalin'i hem savunur hem eleştirirken red mi etmiştir?

Stalin'e getirilen eleştirilerin temelleri nerede ortaya konulmuştur?

Stalin'in ölümünün öncesinde açık eleştirisi olmayan Mao'nun, Stalin'in ölümünden sonra getirdiği eleştirilerin, Kruşçevcilerin eleştirileriyle bağı var mıdır? Ne ölçüde bir bağdır? (Mao'nun eleştirileri de, Kruşçev'inkiler de 1956 tarihine denk düşer!!)

Mao'nun Stalin'e getirdiği bir dizi önemli noktadaki ispatsız eleştiri, eğer doğruysa, (bkz. bizim araştırma yazısı, s.148) ondan sonra kalkıp, "Stalin, mükemmel bir Marksist-Leninist idi" (s.150) demek ne anlama geliyor?

Bu denli ağır "hatalar" yapan birisini siz nasıl "dördüncü usta" olarak savunabiliyorsunuz? Sizin kitabınızda ustalar bu kadar ağır hatalar yapabiliyorsa, diğer bir dizi ML yi neden usta diye değerlendirmiyorsunuz?

* Maoizm nedir? Maoist kime denir?

Sizin "Maoizm" konusunda içerik bakımından, diğer aşırı revizyonist-"Maocu"lardan herhangi bir ayrılığınız var mı? (Yazıları - nızda "yok" diyorsunuz.) Eğer yok ise, belirli bir ANLAYIŞI ifadeye yarayan kavram üzerine bir ayrılık, **tali bir ayrılık** değil midir? **Anlayış birliği** olduğu halde, bu kavramların kullanılmasına neden itiraz ediyorsunuz?

Eğer Lin Biaocu "Mao Zedung Düşüncesi" ifadesi-anlayışı yanlış ise, sizin Lin Biaocu anlayışa karşı eleştirileriniz nedir? (Üstelik siz Lin Biao'nun ruhuna fatiha okutturdunuz. O hiç olmazsa "Maoizm" lafını ASLA kullanmamıştı. Siz ustayı geçen çırak gibi davrandınız, DEH belgelerinde "Maoist", "Maocu" vb. dediniz. Maoizmi savununlarınız da çıktı.)

"Leninizmin NİTEL OLARAK GELİŞTİRİLMESİ" ne anlama geliyor? Bu yeni bir "izm" demek değil midir? Neden bu lafın söylenmesinden çekiniyorsunuz?

"Mao'nun ML bilimine yaptığı TAYİN EDİCİ DÜZEYDEKİ KATKILARI" (İKK 68, s.28) veya Mao'nun "ML bilime yaptığı TAYİN EDİCİ SEVİYEDEKİ KATKILARI" (agb, s.24) (BHBY) şeklindeki DEĞERLENDİRMELER ile "NİTEL OLARAK GELİŞTİRİLME" arasındaki F A R K (veya farklar) NEDİR?

Eğer TEMELDE bir fark YOK ise, "Maoizm" demekten niye geri duruyorsunuz? Sorun "zamanlama" veya "mevzuat"a uyduramama mı? Yoksa içerik farklılığı mı?

* "Mao Zedung savunulmadan Marksizm-Leninizm savunulamaz" şiarı, Mao'nun hatalarını gizlemenin bir şiarı mıdır? Neden Mao'nun hataları ortaya konulmaya çalışılmadan, Marksizm-Leninizm savunulamaz da demiyorsunuz?

Bunların ne menem Mao savunucusu olduklarına çok basit iki örnek:

1- Mao Zedung, 1957 tarihinde yazdığı "Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine" adlı yazıda, diğer şeylerin yanında "sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmuş" olduğu tespitini yapar. Aynı dönemde (12 Mart 1957) yazdığı yazıda, Çin'deki halk diktatörlüğünü "proletarya diktatörlüğü devleti" olarak değerlendirir.

Bu koşullarda, Çin **milli burjuvazisi** (kulak'lar da milli burjuvazinin bir bölümüdür) sosyalist inşanın unsuru; milli burjuvaziyle işçi sınıfı arasındaki çelişme (sosyalist devrim aşamasında!!!) HALK İÇİNDEKİ ÇELİŞMELER sınıflamasına dahil edilmiştir. (Bkz. agy, 27 Şubat 1957)

Öte taraftan, Sovyetler Birliği'nde Buharin, kulak'ların (bunlar da Sovyetler Birliği'nde kırın "milli burjuvazisi" denilebilecek kesimidir) tasfiyesi görevine gelindiği sırada, "kulakların sosyalist ekonomi ile bütünleştiği" teorisini ileri sürmüştü. Dolayısıyla da, kulakların tasfiyesine gerek yoktu.

Mao Zedung'u bu noktada eleştirenler (örneğin biz), eleştirimizi BU İKİ TEZ arasında paralellik kurarak getiriyoruz.

Menşevik İKK'nın, ayağı bir türlü yere basmayan (ya da kendi deyimiyle, ayağı "yerin göğe uzaklığı kadar" yerden uzak olan) yazarı, bu noktadaki eleştiriyi şöyle cevaplıyor:

> " Pişkin bir ikiyüzlülükle yoldaş Mao Zedung'u Buharin gibileriyle aynı gösterenlere, Mao Zedung yoldaşın saldırıya uğradığı konuya ilişkin net olarak ifade ettiği fikirlerle cevap vermek gerçeği daha berrak gösterecektir.
>
> "... Önce birşeyin gelişme sürecindeki her çelişkinin iki yönünün her biri, varlığını öteki yönde bulur ve her iki yön aynı varlıkta birlikte bulunur. Sonra, çe -

lişik iki yönün her biri, belli koşullar altında birbirlerine dönüşmeye eğilimli - dir. Özdeşlik terimi ile işte bunu demek istiyoruz." (Mao, Teori ve Pratik, s.59)

Ve aynı yerde Lenin'den şu aktarmayı yapar:

"Diyalektik, karşıtların nasıl özdeş olabileceğini; özdeş duruma gelebileceğini (değişip özdeş duruma gelebileceğini), hangi koşullar altında birbirine dönüşüp özdeş olabileceğini, insan aklının bu karşıtlara, niçin ölü, katı şeyler olarak bakmayıp, bunları yaşayan, koşullara bağlı, değişebilir ve birbirlerine dönüşebilir şeyler olarak görmesi gerektiğini anlatan teoridir." (Lenin'den aktaran Mao, Teori ve Pratik, s.60)

Ve bunu yorumlayan yoldaş Mao,

"Her süreçte çelişik yönler, birbirlerini dıştalar, savaşır ve birbirine karşıdır..."

sözleriyle mücadele ve dönüşüm sorununu uzun uzadıya, berrak bir şekilde izah eder." (İKK 68, s.26)

Gördüğünüz gibi, Mao Zedung yoldaşın "saldırıya" uğradığı konuya İKK yazarı nasıl da "ikiyüzlülükle" ve pişkince BİR BAŞKA KONUYU TARTIŞMAYA sokarak "cevap veriyor"! Ne diyelim? Böyle derin "felsefi" tartışmalar, GERÇEK sorundan kaçmak gündeme geldiğinde, bulunmaz bir "imkan" oluyor. Ne var ki, durumu kurtarmaya yetmiyor!

2- Bilindiği gibi, "Maoist" güçler, sözlerine bakılırsa, Büyük Proleter Kültür Devrimine büyük önem verdiklerini söylerler. BPKD'nin en önemli işlevlerinden birisi, milyonlarca kitleyi SİYASİ BİR TEMELDE harekete geçirmesi; çok geniş ve yaygın bir AÇIK İDEOLOJİK MÜCADELE KAMPANYASININ örgütlenmesi idi. Kitlelerin siyasal bakımdan bilinçlendirilmesi idi.

Bizim DEH'çilere bakılırsa, "açık ideolojik mücadele" bir veba hastalığıdır. Ve asla bulaşılmamalıdır.

İşte onların "Mao savunması"nın bazı kesitlerden görünümü böyledir!

*

15 Eylül 1985'te Paris'te Menşeviklerle Mao üzerine tartışma

Paris'te, Mao Zedung üzerine menşeviklerle aramızda bir tartışma gerçekleşti. Tartışma, menşeviklerin "Maoizm" yönündeki gelişmelerini açık bir şekilde gözler önüne serdi.

Biz daha önce, menşeviklerin boş "hodri meydan" çağrılarına karşı bir özel mektup yazarak, bu toplantıyı birlikte gerçekleştirmeyi teklif ettik. Çünkü böylece gerçek bir ideolojik mücadele bakımından koşullar daha uygun olacaktı. Menşevik ileri gelenler mektubumuza cevap vermediler. Onun yerine çeşitli siyasetlere bir davetiye gönderdiler.

Biz toplantıya katıldık. Bizim dışımızda, toplantının başında siyasi grup olarak söz hakkı isteyen çıkmadı. Böylece menşeveklerin başlangıçta kendi uzunca konuşmalarından sonra, arta kalan zamanı gelenlere paylaştırarak gerçek bir ideolojik mücadeleden kaçma planları büyük ölçüde boşa çıktı.

Biz, toplantının başında, kimin ne kadar ve hangi sırayla konuşacağının berraklığa kavuşturulmasını talep ettik. Talebimiz üzerine sorun berraklığa kavuşturuldu.

(Bu arada biz hazırladığımız bildiriyi toplantı başlamadan önce dernek içinde bulunanlara dağıtmıştık. Saat 14'te başlayacağı ilan edilen toplantı, biz bildiriyi dağıttıktan sonra, 14.30'da başladı. Bu gecikmeyi menşevik temsilci "bazı zorunlu nedenlerden dolayı" diyerek açıkladı. Bu arada bildiriyi okuma zamanı elde ettiler.)

Partizan adına konuşan kişi, yaklaşık iki saat kadar, Mao üzerine konuşma yaptı. Tüm konuşmaları önümüzdeki dönemde yayınlayacağımız için, bu "konuşma"nın nasıl bir konuşma olduğunu devrimci kitleler izleme imkanı elde edeceklerdir. Şimdilik, bu konuşmanın düşük değerli ve siyasi yanlışların savunulmasıyla belirlenen bir konuşma olduğunu söyleyelim.

Daha sonra BP adına söz alan yoldaş konuştu.

Biz, Mao Zedung üzerine geniş kapsamlı yazılı belgelerin sahibi olarak konuştuğumuzu açıkladık. Bunun açıklanması tayin edici önemdedir. Çünkü menşevikler bu belgelerimizi yok göstererek, hem kendi cevap görevlerini gözlerden gizliyorlar. Ve hem de tek tek sözlü tartışmaları, bu tartışma "ilk kez" oluyormuş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Yoldaş, konuşmasını belirli bir sistem içerisinde, yöntem ve içeriksel konuların bazıları üzerinde durarak gerçekleştirdi.

Toplantı ilgiyle izlendi. Konuşmacılara herhangi bir sözlü sataşma vb. olmadı.

Toplantı sonrasında, kasetlerin çözümüne geçtiğimizde, Partizan adına konuşan kişinin konuşmasının 10-15 dakikalık bölümünün yanlışlık sonucu alınamadığını tespit ettik. Bu eksikliği gidermek için, toplantıyı banta alan menşeviklerden bu kaseti bize vermelerini talep ettik. Önce evet diyen menşevikler, sonra "parti kararı" ile, bizim kırtasiyecilik faaliyetlerimize ortak olmayacakları, alet olmayacakları gerekçesiyle bunu reddettiler. Biz, bu aptalca çocuklukların her hangi birşeye "merhem olmayacağını"; ihtiyaç olanın devrimci komünist sorumluluk ile sorunlara yaklaşma olduğunu bir kez daha belirtiyoruz. Önümüzdeki dönemde ek belgeleriyle birlikte tüm tartışmayı yayınlamaya çalışacağız.

12 Eylül'ün 5. yıldönümünde yurtdışındaki eylemler üzerine

12 Eylül'ün 5. yıldönümünde, Bolşevik Partizan olarak, proleter enternasyonalisti, devrimci bir platform temelinde, devrimci örgütlerin eylembirliğini sağlama çabalarımız Batı Almanya'da geçen yıllarda olduğu gibi bu yıl da olumlu sonuç vermedi.

Batı Almanya'da Bolşevik Partizan taraftarları bu durumda 12 Eylül'ün 5. yıldönümünde, kendini oportünist-revizyonist cephenin değişik eylemlerinden bütünü ile ayıran, ayrı bir yürüyüş yaptılar. (Batı Almanya'da eylembirliği konusunda Bolşevik Partizan'ın çabaları, oportünistlerin tavırları vb. hakkında bkz. 12 Eylül 1985 Özel Sayısı)

Fransa'da ise, oportünist örgütler açısından bilinçli çabalar sonucu olmasa bile, sonuçta yalnızca devrimci olarak değerlendirdiğimiz bazı grupların yaptığı bir yürüyüş eylemi de ortaya çıktı. BP taraftarları kendi bloklarını kurarak bu yürüyüşe katıldılar.

Aşağıda sözü geçen eylemler hakkında bilgi veren ve değerlendirme yapan bir yazı yayınlıyoruz.

Batı Almanya'da 12 Eylül 1985'de eylemler

12 Eylül öncesinde Batı Almanya'da Bolşevik Partizan'ın tek başına ayrı bir yürüyüş yapma durumu belli olduktan sonra, bu yürüyüşe çağrı yapan merkezi bir bildiri çıkartılarak dağıtıldı. Bildirinin çıkışının —eylembirliği görüşmelerinin sonucu beklendiği için— gecikmesi, ve bazı bölgelerin eline geç geçmesi, 12 Eylül eylemi öncesi yazılı propaganda ve ajitasyon çalışmasının yer yer istenilen yoğunlukta olmamasında rol oynamıştır. Proleter enternasyonalisti, devrimci içeriği ile, oportünist-revizyonist cephenin bildirilerinden kendini kesin hatlarla ayıran bu bildiri, 12 Eylül yürüyüşü öncesi, sırası ve sonrasında geniş bir şekilde dağıtılmış olduğundan, bu bildiriyi yeniden burada basmayı gereksiz görüyoruz.

Yine 12 Eylül öncesinde, öncelikle yürüyüşlerde dağıtılmak üzere, PKK'nın Türkiye'deki eylemlerini değerlendiren genişçe bir bildiri çıkartıldı.

Bu bildiriler dışında, Batı Almanya'da eylembirliği görüşmeleri üzerine bilgi veren; eylembirliği toplantılarını ve bu toplantılar sonucu ortaya çıkan eylemleri değerlendiren bir Özel Sayı Bolşevik Partizan çıkartıldı. Bu Özel Sayı gerek yürüyüşlerde, gerekse daha sonra yoğun bir şekilde satıldı ve büyük ilgi gördü.

Oportünist revizyonist cephenin, içlerinde bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz kesiminin sayıca ağırlıkta olduğu bir bölümünün yürüyüşü 7 Eylül'de Köln'de yapıldı.

Biz, devrimci yürüyüş alternatifini pratik olarak da özellikle bu yürüyüşe katılan devrimcilere göstermek amacında olduğumuz için, kendi yürüyüşümüzü aynı gün, aynı şehir de, yani 7 Eylül'de Köln'de düzenledik.

Kendi yürüyüşümüzden önce, —geçen yıllar da olduğu gibi— oportünist-revizyonistlerin yürüyüşünün başlayacağı alanda toplandık. Yayın masamızı açtık. Bildirilerimizi dağıttık. Sloganlarımızı içeren pulları attık. Almanca ve Türkçe olarak, devrimci yürüyüşe çağrı yapan konuşmalar yaptık. Bu konuşmalarda şöyle deniyordu:

"Devrimciler, yoldaşlar...

Bu yıl, ülkemizde emperyalizmin uşağı komprador ların ve toprak ağalarının hizmetindeki 12 Eylül askeri faşist cuntasının iktidara bütünüyle el koymasının 5. yıldönümü nedeniyle yurtdışında çeşitli eylemler yapılıyor.

Karşı-devrimci, sosyal-faşistlerden "Sol Birlik" içinde birleşmiş olanları, bu yıl bölgesel eylemler düzenliyorlar.

PKK bir dahaki hafta yine bu meydanda ken di yürüyüşünü yapacak.

Bugün ise Köln'de iki ayrı yürüyüş var...

Bunlardan birinde, Rus sosyal-emperyalizmine de karşı olduklarını söyleyen HK, Partizan gibi gruplar; Dev-Sol, Dev-Yol, Dev-Kurtuluş, Proleter Dayanışma gibi bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz orta yolcu gruplarla; ve Roja Welat, İşçi Gerçeği gibi Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığına talip gruplarla birlikte yürüyor.

Bu yürüyüş, bu yürüyüşü düzenleyen Partizan dışındaki devrimci grupların tümü açısından, bizim eylembirliği görüşmelerinde getirdiğimiz, Partizan'ın en azından lafta desteklediği "Karşı-devrimci güçlerle eylembirliğinin reddedilmesi", "devrimci güçlerin, devrimci bir platform temelindeki eylembirliği" önerimize karşı mücadele temelinde; bu doğru önerinin reddi temelinde yükselen bir yürüyüştür. Bu yürüyüşü bu biçimi ile ortaya çıkartan anlayış, "Cuntaya karşı olsun da, kim olursa olsun" anlayışıdır. Bu yürüyüşün üzerinde yükseldiği anlayış, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini—cuntaya karşı mücadele adına—ortadan kaldıran bir anlayıştır. Anlayış bu olduğu için, bu yürüyüşü düzenleyen güçler ortak bir platform bile çıkarmaktan vazgeçmişlerdir. Bu eylem, ilkesiz, faydacı, kokuşmuş oportünist uzlaşmalar üzerine kurulu bir eylemdir.

Biz böyle bir eylem birliğini red ettik, red ediyoruz.

Biz, geçen yıllarda oportünist - revizyonist cephenin düzenlediği, devrimci olmayan, devrime hizmet etmeyen, devrimle karşı - devrim arasında en kaba ayrım çizgilerini bile silen eylembirliklerinin karşısına, devrimci yürüyüş alternatifi ile çıktık. Bu yıl da, bütün çabalarımıza rağmen, dışımızdaki devrimci güçler, geçen yıllardaki yanlış eylembirliği anlayışlarını terketmediler. Bütün çabalarımıza rağmen dışımızdaki devrimci grupları devrimci platform temelinde devrimci bir eylembirliğinde birleştirmek mümkün olmadı. Ama bu bizim açımızdan ilkesiz, oportünist eylembirliklerinin karşısına, devrimci alternatifin yürüyüş olarak konmasının engeli değil. Biz geçen yıllarda da olduğu gibi, 12 Eylül'ün 5. yıldönümünde devrimci yürüyüş düzenliyor, ve bütün devrimcileri bu yürüyüşe katılmaya, ne idüğü belirsiz, devrim/karşı-devrim arasındaki en kaba sınır çizgilerini bile silen eylembirliğini reddetmeye, devrimci bir tavır takınmaya çağırıyoruz.

Devrimci 12 Eylül yürüyüşü:

* Türkiye devrimini, proleter dünya devriminin bir parçası olarak gören; dar milliyetçi ufku parçalayan, proleter enternasyonalisti bir ruhla, 11 Eylül Şili - 12 Eylül Türkiye'yi bağıntısı içinde ele alan yürüyüştür.

* Devrim ile karşı-devrim arasına kesin çizgileri çeken, birlik adına emperyalizmin propagandacıları ile uzlaşmayan yürüyüştür.

* Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizminin intikamcılığını, militarizmini ve iç faşistleşmeyi teşhiri merkezi görevlerden biri olarak kavrayan, "Batı Alman emperyalizmine ölüm!" diye haykıran yürüyüştür.

* Türkiye'de faşizme karşı mücadeleyi "cuntaya karşı mücadele" ile eşitleyen anlayışlara karşı mücadele eden, Türkiye'de faşizmin işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yıkılması gerektiğinin propagandasını, devrimin propagandasını merkeze koyan yürüyüştür.

* Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı açık tavır takınan yürüyüştür.

* Bu yürüyüş, bütün ülkelerin işçilerinin birliğini, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkların birliğini; Türkiye'de Kürt ulusunun ayrılma hakkını, tüm milliyetlere tam hak eşitliğini savunan bir yürüyüştür.

İşte Bolşevik Partizan'ın düzenlediği yürüyüş böyle bir yürüyüştür.

Biz bütün devrimcileri devrimci 12 Eylül yürüyüşüne katılmaya, ne idüğü belirsiz eylembirliklerini terketmeye çağırıyoruz.

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE ADINA KARŞI-DEVRİMCİLERLE EYLEMBİRLİĞİNİ REDDEDİN!

KARŞI-DEVRİMCİLERLE DEVRİM YAPILMAZ!

KARŞI-DEVRİMCİLERLE ELELE FAŞİZM YIKILMAZ!

KARŞI-DEVRİMCİLERLE DEVLET YIKILMAZ!

11 Eylül Şili - 12 Eylül Türkiye...

Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist diktatörlükleri işçi sınıfı önderliğinde halkların devrimi ile yıkılacaktır!

Faşist devleti yıkacağız...

İşçi-köylü iktidarını kuracağız!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!

Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!

Yaşasın devrimci güçlerin eylembirliği!

Yaşasın devrimci 12 Eylül yürüyüşü!"

Temel sloganlarımızı hep bir ağızdan attık. Temel sloganlarımız yanında, yanımızdan geçen grupların niteliğine göre de sloganlar atıldı. Mesela Partizan ve HK'cılar geçerken "Sosyal-faşistlerle devlet yıkılmaz!", "Sosyal-faşistlerle faşizm yıkılmaz!" gibi sloganlar atıldı.

Sözlü olarak oportünist - revizyonistlerin yürüyüşünün başlangıç yerinde yoğun propaganda yapabilmek amacı ile getirilen güçlü ses cihazlarının bozulması-kullanılamaması sonucu, bu alanda yapılan sözlü propaganda fazla etkili olmadı, ve bu bütün eylemimizde en büyük olumsuzluğu oluşturdu.

Oportünist-revizyonistlerin yürüyüşü başladığında, biz de yürüyüş kolu halinde dizilip, yapılan konuşmalardan sonra, sloganlar atarak düzenli bir yürüyüş kolu halinde oportünist-revizyonistlerin yürüyüşünden ayrıl -

dık. Kendi yürüyüşümüzün başlayacağı alana doğru düzenli bir yürüyüş kolu olarak hareket ettik. Oportünistlerin yürüyüşünün başladığı alandan ayrıldıktan sonra —polise herhangi bir saldırı fırsatı vermemek için— pankartlarımızı topladık. Ama topluca yürümemiz, bizim yürüyüşümüzün başlayacağı alana kadar olan mesafedeki gidişimize de bir yürüyüş niteliği verdi. Yer yer topluca atılan sloganlar, yoğun bildiri dağıtımı ile birleştiğinde, yürüyüşümüzün başladığı alana gidişimiz de kendi başına başarılı bir propaganda-ajitasyon eylemi oldu.

Yürüyüşümüz, başlayacağı ilan edilen zamandan ancak 35 dakika sonra başlatılabildi. Yürüyüş güzergahı bu yıl, geçen yılların tersine daha özenle seçilmişti, ve birçok kalabalık caddeden geçiyordu. Böylece bizzat yürüyüşün geçtiği caddelerde de geçen yıllara oranla daha fazla kişiye ulaşılabildi. Yürüyüşümüze toplam 230 kişi katıldı. Bunlar içinde az sayıda İranlı, Afganistanlı devrimci de vardı. Yürüyüş boyunca devrimci sloganlar atıldı, kalabalık yerlerde yapılan ara mitinglerde Türkçe-Almanca konuşmalarla neden yürüdüğümüz anlatıldı.

Yürüyüş bir mitingle bitirildi. Mitingde Almanca ve Türkçe olarak şu konuşma yapıldı:

"Devrimciler, yoldaşlar...

Şili'de askeri faşist darbenin 12. yıldönümünde; Türkiye'de emperyalizmin uşağı hakim sınıfların faşist ordusunun iktidara el koymasının 5. yıldönümünde yürüdük.

Şili ve Türkiye halklarının başına bir kabus gibi çöken en koyu askeri faşist diktatörlük döneminin habercileri olan 11 ve 12 Eylül'ün yıldönümünde, Şili ve Türkiye'deki faşist cuntalara, onların koruyuculuğunu yaptıkları faşist Türk ve Şili devletlerine, bu devletlerin emperyalist, sosyal-emperyalist bütün destekçilerine olan nefretimizi haykırdık.

Bugün gelinen yerde Şili'de de, Türkiye'de de "demokrasiye" geçiş sahtekarlığı önemli mesafeler kaydetmiştir. İki ülkede de cuntaların anayasası güya halk oylamasıyla onaylanmış, iki ülkede de cunta şefleri devlet başkanı "seçilmiş"lerdir. Cunta yanında, cunta güdümlü sivil hükümetler işbaşındadır.

Ama özde değişen birşey yoktur. Türkiye'de 12 Eylül rejiminin yoğun faşist saldırıları sürüyor. İşçiler, köylüler, ezilen halk, Türk olmayan milliyetler, başta Kürt ulusu bu faşist saldırıların boy hedefi. İşçi sınıfının, emekçi halkın örgütlenmesinin her düzeyde ezildiği ve kontrol altına alındığı, devrimci örgütlerin önemli bir yenilgiye uğradığı şartlarda faşistler meydanı boş bulmuş, saldırdıkça saldırıyor.

Ama bu böyle sürmeyecektir. Bugün sessiz olan, hoşnutsuzluklarını çok dolaylı yollardan dile getiren işçi, köylü yığınları er geç faşistlere karşı seslerini yükseltecektir. Şili halkının Pinoçet rejimini zor durumlara düşüren yiğit mücadelesi, bize Türkiye'de de gelişmenin ne yönde olacağının işaretini vermektedir. Faşist devlete karşı PKK'nın giriştiği savaşta, çok güçlü görünen devletin içinin kof olduğunu, hazırlıklı, eğitimli küçük silahlı grupların, yığınların mücadelesinden bağımsız eylemleri karşısında bile yer yer acize düşen faşist devletin, devrimin gerçek öznesi işçi sınıfı ve onun önderliğinde emekçi yığınlar ayaklandığında, yığınların silahlı örgütlü mücadelesi ayağa kalktığında, bu faşist devletin yerle bir olmasının kaçınılmaz olduğunu gösteren başka bir işarettir. Faşist devlet, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist diktatörlükleri, er geç işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile yerle bir edilecektir. Biz yürüyüşümüzle, devrimin yeneceğine olan inancımızı, faşizmin karanlığının er geç dağılacağına olan inancımızı da dile getirdik...

Devrimciler, yoldaşlar...

Bizim burada yaptığımız bu 12 Eylül yürüyüşü, 12 Eylül'ün 5. yıldönümü dolayısı ile Batı Almanya'da yapılan tek yürüyüş değildi. Bunun dışında bugün Köln'de bir yürüyüş daha vardı. Bunun dışında bir dahaki hafta Köln'de PKK'nın yürüyüşü var. Bunun dışında "Sol-Birlik"çi sosyal-faşistlerin insiyatifindeki bölgesel eylemler olacak...

Bizim yürüyüşümüz dışındaki eylemlerin hiç biri devrimci bir platform temelinde yapılmamaktadır. Hiçbiri devrim ile karşı-devrim arasında kalın ayrım çizgilerini çekmeyi gerekli görmemektedir. Eylemlerin tümü, çıkış noktası olarak bir bütün olarak proleter dünya devrimini değil, "Türkiye"yi (ya da PKK'nın eyleminde olduğu gibi Kürdistan'ı) merkeze koymaktadır; proleter enternasyonalisti değil, milliyetçi bir anlayış temelinde yükselmektedir. Kuşkusuz bunlar arasında gerek katılanlar, gerek eylemlere damgasını vuran anlayışlar açısından bir dizi ayrılıklar da vardır. Ama varolan ortak özellikleri, bu yürüyüşlerin hiçbirinin desteklenmesinin doğru olmadığını gösteren özelliklerdir.

Biz, eylembirliği adına karşı-devrimciler ile araya kesin çizgi çekilmemesini reddetik, reddediyoruz. Bizim yürüyüşümüz oportünist-revizyonist cephe unsurlarının yaptığı değişik eylemlerin tümünün tersine, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericiliğe karşı düşmanlığın, hiç sulandırılmadan, berrak bir biçimde ortaya konduğu bir yürüyüş oldu.

Bizim yürüyüşümüz, oportünist-revizyonist cephenin bütün eylemlerinin tersine, Batı Alman emperyalizmi ile uzlaşmazlığın berrak bir biçimde dile getirildiği bir yürüyüş oldu.

Bizim yürüyüşümüz, proleter enternasyonalist ruhun, milliyetçiliğin her biçimine kar

şı dile getirildiği bir yürüyüş oldu.

Bizim yürüyüşümüz, faşizmi gerçekten mezara gömmenin tek yolunun işçi sınıfı önderliğinde devrim olduğunu haykıran tek yürüyüş oldu.

Bizim yürüyüşümüz, devrimci anlayışlar temelinde yükselen tek yürüyüştü.

Biz bugün sayıca azız. Ama bu sayıca azlık bizi korkutmuyor. Çünkü biz işçi sınıfını gerçekten zafere götürecek olanın Marksizm-Leninizm bilimi olduğunu biliyoruz. Bu yüzden biz gelecekte de oportünist-revizyonistlerin yaygarasına kulak asmayacağız. Gelecekte de gücümüz elverdiğince Marksizm-Leninizmin propagandasını yapacağız. Bundan sonra da bugünün esas görevi olan Bolşevik bir Partinin yaratılması ve inşası görevine dört elle sarılmaya devam edeceğiz.

Çünkü ancak bu yolla, demokratik halk devrimi yolunda, sosyalizm, komünizm yolunda ilerlemenin mümkün olduğunu biliyoruz.

Ve biz biliyoruz ki:

ZAFER ER GEÇ MARKSİZM - LENİNİZM SİLAHI İLE DONANMIŞ BOLŞEVİK BİR PARTİYE SAHİP İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE SİLAHLI-ÖRGÜTLÜ HALK YIĞINLARININ OLACAKTIR!...

ZAFER MARKSİZM-LENİNİZMİN, ZAFER BOLŞEVİZMİN OLACAKTIR!...

EMPERYALİZMİN UŞAĞI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİNİ YIKACAĞIZ, İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARINI KURACAĞIZ!

MİLLİ ZULME SON!

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKI!

FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

FAŞİZME ÖLÜM!!!

TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

KAHROLSUN REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM!

YAŞASIN MARKSİZM - LENİNİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!"

Miting, hep birlikte söylenen Enternasyonal marşı ile kapatıldı.

7 Eylül'de Batı Almanya da yaptığımız bu devrimci eylem, 12 Eylül'ün devrimci bir biçimde nasıl anılması gerektiğini pratik olarak gösteren, genelinde olumlu olan, geçmiş eylemlerde olan bazı hataları (mesela eylem yerine zamanında gelmeme hastalığı gibi) aşma yönünde gelişmeye tanıklık eden bir eylem oldu.

7 Eylül'de oportünist-revizyonist cephenin Köln'de düzenlediği eyleme sayısal katılım şöyle idi:

Devrimci Yol	450	
Devrimci Kurtuluş	75	
Partizan	950	
MLPD	20	
İleri	50	
Av. Dev-Genç	250	
TDKP	1200	(200 kadarı Alman)
İşçinin Yolu	100	
Roja Welat	110	
TKP(B)	100	
Denge Komal	30	

BP'nin Köln (üstte) ve Paris (altta) eylemlerinden görüntüler

Kurtuluş	100
Tekoşin	10
Toplam	3345 kişi

Bu eylem bir kez daha, eylembirliği adına Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerinin bile silinmesinin ne kadar yanlış olduğunu pratikte gösteren, cansız, devrimci ruhtan yoksun bir eylem oldu.

Bu eylemden bir hafta sonra, 14 Eylül'de yine Köln'de PKK'nın yürüyüşü yapıldı. Toplam 2200 kişinin katıldığı bu yürüyüşe, Rus sosyal-emperyalizmine uşaklıkta T"K"P'nin Doğu Almanya kanadı ile "ardıcıl bir savaşım yürüten"! İşçinin Sesi takımından ayrılma "Kurtuluş Yolu"cuları da 70 kişilik bir grupla katıldılar. Yürüyüş oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurlarının yürüyüşüne göre canlı, düzenli, disiplinli bir yürüyüştü. İçerik olarak PKK'nın milliyetçisi çizgisi yürüyüşte bütün çıplaklığı ile ortada idi. "Apo" ismi etrafında yaratılan kişiye tapma siyaseti yürüyüşte, ve yürüyüş sonrası mitingde öne çıkan bir başka özellikti. Bu yürüyüş ve miting de bildirilerimiz dağıtıldı, yayınlarımız satıldı.

12 Eylül 1985 Paris yürüyüşü üzerine bilgi

Bu yıl Paris'te üç ayrı yürüyüş oldu.

Birinci yürüyüşü, PKK ve FKBDC içinde kalan "Acil" kesimi oluşturdu. İkinci yürüyüş, Dev-Yol/Dev-İşçi'nin Paris'teki kesimiyle bir dizi sosyal-faşist güçten oluşuyordu.

Üçüncü yürüyüş ise, sonuç itibariyle tümüyle devrimcilerden oluşan bir yürüyüş halini aldı.

Bizim bu konu ile ilgili değerlendirmelerimiz özel bildirimizde şöyle ortaya kondu:

"Kürt, Türk, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden emekçiler!

Marksizm-Leninizm sempatizanı devrimciler! Yoldaşlar!

Biz, faşist Türk egemen sınıflarının 12 Eylül hareketlerini değerlendiren ayrı bir bildiri ile, protesto eylemleri için önerdiğimiz devrimci platformu yayınladık. Bu yüzden burada Paris'teki üç yürüyüşle ilgili tavır takınmak istiyoruz.

Türkiye'de faşist cuntanın iktidara bütünüyle el koymasının 5. yılında, Paris'te 7 Eylül'de üç ayrı yürüyüş yapılmaktadır. Bu üç ayrı yürüyüşü düzenleyenler, şimdiye kadar, neden ayrı yürüyüş düzenlediklerini ikna edici gerekçelerle devrimci kamuoyuna açıklamamışlardır.

Bu yürüyüşlerden birisi PKK önderliğinde yapılıyor. PKK'nın diğer bir dizi oportünist gruptan ayrı eylem yapması, gerçekte PKK açısından milliyetçiliğin; diğerleri bakımından da şövenliğin çakışmasının ürünüdür.

İkinci yürüyüş, içinde devrimci güçlerle karşı-devrimci güçleri barındıran "karışık" yürüyüştür. Bu yürüyüşün bildirisi, "Cuntanın zulmüne karşı çıkmak herşeyden önce bir insanlık görevidir" diye bitmektedir.

Görüleceği gibi, bunların hedefi bir tüm olarak faşist devlet değil; onun bir biçimi olan "cunta"dır. Üstelik bu "cunta" faşist olarak bile nitelendirilmemektedir. Görev sorununu da hümanist açıklamalarla "insanlık görevi" vb. tespit eden bu güçlerin "devrimcilikleri" işte böyledir. Proleter enternasyonalizmi bakımından, Şili üzerinde tek söz edilmemiş olması üzerinde durmuyoruz bile...

İşte temeli böylesine çürük olan ikinci yürüyüşün başını çeken Dev-Yol(Dev-İşçi), çevresine Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarını toplamakla "güçlü" bir eylem çıkarabileceğini düşünüyor.

En azından sonuç itibariyle tümüyle devrimcilerden oluşan bir üçüncü yürüyüş daha var. Halkın Kurtuluşu, Av. Dev-Genç, Partizan, İleri'nin kanatları ve Bolşevik Partizan'dan oluşuyor.

Önce, Mayıs adına hareket eden kişilerle ilgili olarak şunları söylemek istiyoruz. Sözlerine bakılırsa Rus sosyal-emperyalizmine karşı olan bu arkadaşlar, **genel olarak** pratiklerinde sosyal-faşistlerle birlikte hareket ediyorlar. Somut olarak Paris'te bu 7 Eylül'de tümüyle devrimci güçlerden oluşan bir eylemin de olduğunu bildikleri halde, bilinçli olarak sosyal-faşist güçlerin ağırlık oluşturduğu eylemi tercih ettiler. Bu tavırları, onların Rus sosyal-emperyalizminin Türkiye devriminin de doğrudan hedefi olduğu vb. türünden tespitlerinin genellikle LAFTA kaldığının bir yeni örneğidir. Bugün Türkiye devriminin doğrudan hedefinin sosyal-faşist uşaklarıyla işbirliği yapabilen bir güç, eğer tutarlı davranırsa, benzer gerekçelerle "cuntaya karşı" olan diğer egemen sınıf partileriyle de işbirliği yapmak zorundadır. Laflar bir yana, pratikte gelinen yer işte böyledir. Biz, bu arkadaşları tavırlarını bir tüm olarak özeleştirel bir tarzda gözden geçirmeye davet ediyoruz.

Şimdi de, üçüncü yürüyüşle ilgili olarak, bizim neden "sonuç itibariyle tümüyle devrimcilerden oluşan bir yürüyüş" olarak değerlendirdiğimiz üzerinde duralım.

Üçüncü yürüyüşün örgütleyicileri olan Partizan ve H. Kurtuluşu gibi güçler, önce birlikte ("herkesle") eylembirliği çalışması içindeydiler. Partizan, işin başında, "Lyon'da eylem" yapacağı gerekçesiyle (bir başka gerekçe ile değil!) bu görüşmelerin dışına çıkmıştı. Gelişme içinde, HK da, Temmuz ayındaki görüşmelerden sonra Ağustos ayının sonlarında görüşme kararını yanlış bulmuş, BU TEMELDE BİR GEREKÇE ile sosyal-faşistlerle eylembirliği görüşmelerinden ayrılmıştır.

Bu gerekçeler, temel içeriksel gerekçeler değildir. Ve hatta pratik bakımdan gerekçe bile değildir.

Örneğin, Partizan'ın Lyon'da eylem yapma düşüncesi, onun Paris'te devrimci bir eylem yaratılması için çalışma görevini ortadan kaldırmaz.

Örneğin, HK diğerlerini "geç" davranmakla eleştirmiştir ama, pratik HK'yı yalanlamış - tır. Çünkü onların da yürüyüş iznini alabildikleri bir olgudur.

HK ve Partizan, başından itibaren karşı-devrimci güçlerle aralarına ayrılık sınırı çizmediler ve böyle bir ayrılığı platform olarak ortaya koyma teklifimizi hiçe saydılar. Çünkü onların en azından bugün kendilerini sosyal-faşistlerden içerik olarak ayırma vb. diye fazla bir problemleri yok. "Platform" çıkarmamaları da, İSTEYEN HERKESİN (T"K"P'nin de!) YÜRÜYÜŞLERİNE KATILABİLMESİNE İMKAN TANIMA isteklerinden kaynaklanmaktadır. Şurası çok açıktır ki, bu yürüyüşte T"K"P vb. yoksa, bu T"K"P bu yürüyüşe katılmak istemediği için böyledir. Yoksa Partizan, HK vb. açısından, bugün birlikte yürümenin önünde herhangi bir özsel neden yoktur. En azından Partizan, HK açısından, kendilerinin açıkladıkları bir özsel neden yoktur. Düne kadar birlikte eylem düzenlemişlerdir. Ve bugün hangi TEMEL değişikliğin olduğu açıklanmamıştır. Ama şimdi, temel olmayan basit nedenlerle "ayrı" eylem yapılmaktadır.

Biz, devrimci güçlerin kendilerini karşı-devrimden kararsızca ve sallantılı da olsa ayırma yönünde adımlarını olumlu buluyor ve destekliyoruz. Ama, şekilsel ayrılık içeriksel ayrılığın üzerinde yükselmediği ölçüde; devrimci kitlelere, karşı-devrimcilerin platformlarının bizim platformumuzun temelleriyle uyuşmadığının açıkça anlatılmadığı koşullarda, desteğimiz eleştirel olacaktır."

Özel bildiriden değişik olan olay, Mayıs adına hareket edenlerin "son gece" kararıyla devrimci yürüyüş içinde yer almaları idi. Bir de Dev-Yol/Dev-İşçi'nin Paris dışındaki kesimleri sosyal-faşistlerle değil, merkezi kararlarına uyarak bizimle —devrimci yürüyüşle— birlikte yürüdüler.

Biz, devrimciler ile karşı-devrimcilerin karışık yürüyüşünde bildirilerimizi dağıttık, pul fırlattık, genelde ajitasyon-propaganda çalışmasını yürüttük. Eğer dışımızdaki devrimci güçler, bizim devrimci ortak çabalarımıza ciddi ilgi duyarak yaklaşsalardı, kuşkusuz daha güçlü bir propaganda eylemi yürütmek mümkün olabilirdi.

Devrimci yürüyüşün şekil olarak ayrılığını, karşı-devrimci güçlerden kendini içerik noktasında da ayırması yönündeki çabalarımız sosyal-faşistlerden platform düzeyinde kopmaya bugün hazır olmayan Partizan, HK gibi güçlerin katılmaması üzerine sonuç vermedi. Bir ortak platform çıkarma çalışmamız boşa çıktı.

Bu eylemde biz, kendi platformumuzu geniş bir tarzda yazılı olarak dağıttık. Sözlü ajitasyon-propaganda eylemimiz, yürüyüşün en güçlü eylemi olarak kaldı. Bu sadece teknik bakımdan bir güçlülük değildi. Ondan önemlisi, bizim gayet açık anlaşılır devrimci şiarlarımızla, enternasyonalist çağrılarımızla; doğrudan Fransız emperyalizmini hedef alan açık lamalarımızla ve genelde platformumuzun savunulmasıyla ortaya çıkan ayrılıktı. Görüntü olarak da kızıl bayraklarla tamamlanan yürüyüşümüz, bugün yapılabilecekler açısından değerlendirildiğinde bir başarı idi. Propaganda aracımızla zaman zaman "sıra" düzeninden çıkıp, ilerilerde yer alan oportünist görüşlerin etkisindeki devrimcilere ulaşma çabalarımız, her an provokasyon yaratmaya hazır hale getirilmiş Partizan ileri gelenleri tarafından engellenmeye çalışıldı. Onlar devrimci propagandadan, bizim propagandamızdan büyük bir alerji duyuyorlardı. Sabırlı, olaylara egemenliğimizi kaybetmeyen tavrımız ile bir olay çıkartılmasını önledik.

Ne yazık ki, yapılan diğer eylemde bizim hatalarımız sonucu propaganda-ajitasyon yürütemedik. Bu gerçekten bir hata idi. Ve bu hata bu çalışmaları örgütleyen yoldaşların tümünün sorumsuzluğundan, dar-görüşlülüğünden başka birşeyi göstermiyor.

Kendi eylemimizden sonra, bir değerlendirme toplantısı yaptık. Değerlendirme toplantısında, çeşitli pratik zaaflarımız vb. ortaya konulmaya, gelecek için ders çıkarılmaya çalışıldı.

Siyasi propagandamız sırasında en önemli eksikliklerimizin Türkiye'deki ulusal baskılara, zulme karşı özel geniş bir tavır takınmamamız ve Bolşevik Parti hedefi uğruna özel bir propaganda yürütmemiş olmamız olarak çoğunluk yoldaş tarafından tespit edildi.

Yürüyüşlerle ilgili rakamlar aşağıdadır:

"Karışık yürüyüş" (Bu rakamlar, dört ayrı sayımın ortalamasıdır)

DY-Dİ (Paris kesimi)	65
Kurtuluş	15
Sol Birlik	135
Tekoşin	23
Kurtuluş Yolu	14
TKP(B)	27
Partizan Yolu	45

Devrimci yürüyüş:

Av. Dev-Genç	34
HK	95
Partizan	105
TKP/ML Hareketi (KÖK)	35
TKP/ML Hareketi (diğer)	27
DY-Dİ (Paris dışı)	110
Bolşevik Partizan	43
Mayıs	38

Biz yukardaki rakamlarla ilgili olarak da şunları söylemek istiyoruz. Bu rakamların önemli bir bölümü, **merkezi** olarak yürütülen taraftarlardan oluşmaktadır. Örneğin Partizan, HK ve Dev-Yol-(Dİ) açısından bildiğimiz kadarıyla durum böyledir. Durum böyle olmasına rağmen, ve onların merkezi güçleri 100 civarında insanla sayılabilirken, onlar bu rakamları "büyüklük" cakalarının aracı yapıyorlar. Örneğin Partizan bize karşı tavırlarında böyle davranıyor.

*

Ölümünün 1. yıldönümünde Devrimci Yılmaz Güney nasıl anıldı?

Yılmaz Güney'in ölümünün üzerinden bir yıl geçti. Yılmaz Güney'in ölümünün birinci yıldönümünde, Türkiyeli - Türkiye Kürdistanlı hemen bütün siyasi güçler tavır takındılar; her biri Yılmaz Güney'e kendi doğrultusunda "sahip çıkmaya" çalıştı.

Biz komünistler, geçen yıl Y. Güney'in ölümünün hemen ertesinde çıkardığımız bir bildiride, Y. Güney'in öncelikle siyasi eserinin tam bir değerlendirilmesinin önümüzde duran önemli bir görev olduğu tespitini yapıyor; ve böyle bir değerlendirme için bizim açımızdan daha en baştan berrak olan bazı noktalarda görüşlerimizi ortaya koyuyorduk. (Bkz. BP 19/20, s.36-37) Ne yazık ki, geçen bir yıllık süre içinde diğer bir dizi görev; bunun yanında, birçok konuda bizzat kendimizin berraklığa kavuşma ihtiyacı içinde bulunmamız, Y. Güney'in siyasi eserinin tam bir değerlendirmesi görevini çözmemizi engelledi. Bunun sonucunda onun ölümünün birinci yıldönümünde, geçen yıl söylediklerimize yeni birşey katamadık. Çıkardığımız bildiride, bir kez daha Yılmaz Güney'in siyasi eserinin tam bir değerlendirilmesinin önümüzde bir görev olarak durduğu tespitini yaptık. Kuşkusuz Yılmaz Güney gibi Marksizm-Leninizmi savunma isteğinde olan bir devrimciyi anmanın biricik doğru yolu, onun siyasi eserinin tam bir değerlendirilmesi; Marksizm-Leninizmin kantarına vurulması, doğrularının savunulması, yanlışlarının eleştiri-özeleştiri silahı kullanılarak aşılmasıdır. Bunun yapılması, bu yönde adımlar atılması, Yılmaz Güney'in devrimci mirasına gerçek anlamda sahip çıkıp çıkmamanın kıstasıdır. Bu kıstasa vurulduğunda, bizim kendimizin bu yönde fazla birşey yapmadığımızı, yapamamış olduğumuzu tespit etmek zorundayız.

Bizim bu eksikliğimiz, kimi Y. Güney'i yer yer bir "aziz derekesine" "yükselterek" savunan; onun doğrularından çok yanlışlarını (mesela Stalin konusunda olduğu gibi) derinleştirerek savunan "Mayıs" çevresi gibi savunucularının; kimi hiçbir ciddi araştırmaya dayanmadan İKK'nda Yılmaz Güney'i "küçük-burjuva devrimcisi" ilan ederken, ATİF bildirisinde —ne de olsa kitle örgütü!!!— onun komünist olduğu anlamına gelen değerlendirmeler yapacak kadar şaşkın Partizan gibi savunucularının; kimi Yılmaz Güney'i devrimci olma özelliğinden çok ve ondan önce Kürt olma özelliğini öne çıkararak savunan Kürt milliyetçisi savunucularının; kimi çok "devrimci" ve "komünist" olma iddiasında oldukları halde, Yılmaz Güney hakkında kendisi bir değerlendirme yapmaktan titizlikle kaçınarak onun savunucusu kesilen HK gibi savunucularının; ve onun sanatçı kişiliği ile devrimci-siyasi kişiliğini birbirinden ayırarak "sanatçı kişiliğini" savunma terbiyesizliği içindeki sosyal-faşist savunucularının işini kolaylaştırmıştır ve kolaylaştırmaktadır. Bu gerçek, Yılmaz Güney'in birinci ölüm yıldönümünde yapılan onu anma gecelerinde çok açık bir biçimde bir kez daha kendini dayatmıştır.

Bu yıl, Yılmaz Güney'in kuruluşunda aktif olarak yeraldığı ve üyesi olduğu "Paris Kürt Enstitüsü" tarafından, Paris'te, Berlin'de, Köln'de, merkezi anma geceleri düzenlendi. Büyük kitle katılımı (Paris'te 3000, Batı Berlin'de 2000, Köln'de 6-7000 civarında) gerçekleşen bu gecelerin siyasi bakımdan en önemli özelliği, Yılmaz Güney'in devrimci olma özelliğinden çok, onun Kürt olma özelliğini öne çıkaran bir tavrın gecelere **egemen** olması idi. Gecelerde —en azından Batı Almanya'daki iki gecede— bu özelliğin dışına çıkan tek şey, belli ölçülerde Fatoş Güney'in konuşması idi.

Gecelerin bir başka öne çıkan siyasi özelliği, Yılmaz Güney'in siyasi görüşlerinin savunulması-tartışılması-değerlendirilmesinin mümkün olduğunca dıştalanması idi. Burada da kural dışı olan, belli ölçülerde yine Fatoş Güney'in konuşması idi. Onun konuşması da, adeta kimseyi gücendirmemek çabasının sezildiği, ve kastedilenlerin açıkça isminin konmadığı (mesela Yılmaz Güney'in Rus sosyal emperyalizmine de karşı bir devrimci olduğu gerçeği, bu üzerine basılarak vurgulanması gerekenken gerçek, Fatoş Güney'in konuşmasında, Rus sosyal-emperyalizminin doğrudan **adı verilmeden** açıklanmaya çalışılıyordu) bir konuşmaydı.

Paris'te "Mayıs" adına yapılan konuşmaysa Batı Berlin'de ve Köln'deki gecelerde yapılmıyordu!

Gecelerin bir başka önemli siyasi özelliği, —yukarda iki önemli noktada ortaya koyduğumuz siyasi tavra bağlı olarak—Y. Güney'i hiç eleştirmeyen, hiç yanlışsız gösteren, onu adeta bir aziz derekesine "yükselten" bir tavrın egemenliği idi. Öyle ki, konuşmalarda Y. Güney'in "Yeşilçam" döneminde oynadığı filmlerin tümünde de kitlelere doğru bilinç götürmeye yönelik bir çalışma yürüttüğü anlamına gelen değerlendirmeler; Yılmaz Güney'in nereden nereye geliştiği gerçeğini görmeyen değerlendirmeler dolu idi.

Gecelerin şu veya bu siyasi örgüt, ya da örgütler ittifakı yerine, "Kürt Enstitüsü" adına düzenlenmesi; bir yanı ile **siyasi görüşü ne olursa olsun**, bir dizi sanatçı ve aydının gecelere katılması isteğinin; diğer yanı ile bu şekilde, devrimci örgütler adına düzenlenen gecelere katılan kitle dışında da kitlenin gecelere katılması isteğinin ürünü idi. Birinci istek, niyet ne olursa olsun, **oportünist, faydacı**, anılmak istenen Y.Güney'in devrimci kişiliğine ters bir istekti. Uygulanması halinde, geceye katılan kitlelerin bilincini karartmaya hizmet eden bir tavır olurdu, ve gerçekleşmesi ancak oportünist-faydacı uzlaşmalar; "kimin eli kimin cebinde" olduğu belli olmayan karşılıklı üçkağıtlar ile mümkün olurdu.

Nitekim Paris'te "görüşü ne olursa olsun" sanatçıların katıldığı bir gece, gece sonunda "büyük kırgınlıklarla" bitti. Batı Berlin'deki gece, yalnızca Kürt milliyetçisi, ve onlar dışında Rus sosyal-emperyalizmine de karşı olduğu bilinen "sanatçıların" katılmasıyla yapıldı. Paris'te geceye çıkanlardan bir bölümü, Berlin'de afişlerde ilan edildikleri halde yoktular. Köln'de de yoktular. Onlar yerine yenileri, başkaları vardı. Paris'te yapılan —Rus sosyal-emperyalizmine adını vererek tavır takınan— "Mayıs" konuşması ise — ki kavgaların başlangıcı bu idi— Berlin'de ve Köln'de yapılmıyordu.

Köln'de ilginç olan bir başka olay da yaşanıyor; Kürt Enstitüsü, geceyi Alman Sosyal Demokrat Partisinin Köln örgütü ile yakın bir işbirliği içinde gerçekleştiriyor; böylece sosyal-demokrasiyi ne ise öyle değerlendiren, onu karşı-devrimin bir siyasi akımı olarak değerlendiren Yılmaz Güney, ölümünün birinci yıldönümünde, Batı Alman emperyalizminin siyasi örgütlerinden SPD ile birlikte kol kola "anılıyor"du.

Batı Alman emperyalizminin iğrenç sosyal-demokrat demagog temsilcisi Thüsing konuşarak, kendilerinin ne kadar "enternasyonalist" olduğunu!!! katılan kitleye anlatıyor; ve SPD nin iğrenç propagandası için Yılmaz Güney adı açıkça, namussuzca kullanılıyordu. Salonda olan oportünist grupların tabanı Klaus Thüsing'in konuşmasını "Yaşasın enternasyonal dayanışma" şiarı ile karşılayarak, —önemli bölümü kuşkusuz farkında olmadan— emperyalizmin temsilcileri ile enternasyonal dayanışma! içinde olduklarını haykırıyordu. Ne yazık ki, az sayıda olan Komünistlerin "Batı Alman emperyalizmine ölüm!" şiarı, bu aptalca "enternasyonal dayanışma" coşkusu içinde kaybolup gidiyordu.

Şimdi bu gecenin hazırlanmasında siyasi sorumluluk taşıyanlar, herşeyden önce de "Mayıs" çevresi "külahı önüne koyup" düşünmeli, yaptığı —en azından yapılmasında aktif rol oynadığı— bu gecelerin Yılmaz Güney'in devrimci görüşleri ile ne kadar uyum içinde olduğunu sınamalıdır. Biz bu gecelerde Yılmaz Güney'in adının, gecelere katılan kitlenin bilincinin karartılması için kullanıldığını; bunun Köln'deki gecede çok açık görüldüğünü söylüyoruz. Kitle katılımının yüksek olması, gecelerin teknik hazırlığının iyi olması, vb., yapılanın doğruluğunun kıstası değildir. Devrimci için, hele hele komünist olduğunu, ya da olmak istediğini söyleyen devrimci için, her eylemde ilk soru, sözü geçen eylemin hangi bilinci verdiği sorusudur.

Yapılan gecelerin verdiği bilinç, en iyi halde, Yılmaz Güney'in **öncelikle** devrimci değil, Kürt olduğu bilincidir. Ki bizim bildiğimiz kadarı ile Yılmaz Güney sorunu bunun tam tersi olarak koymuştur! Verilen bilinç en iyi halde, Yılmaz Güney'in yanlışı olmayan bir aziz olduğu bilincidir. Yılmaz Güney kendi ise, yanlışları da olduğunu kabul eden, bunu bizzat gelişmesi ile gösteren bir devrimci idi! Köln gecesinde konuşan Klaus Thüsing ile verilen bilinç üzerinde bir kez daha durmayı gereksiz görüyoruz! O verilen bilincin "en kötü halde" nasıl bir bilinç olduğunu göstermiştir, o kadar.

O halde bu geceler bu haliyle bizim kesinlikle desteklemediğimiz bir içeriğe sahiptir. Katılımın yüksek olması, teknik hazırlığın — diğer gecelere oranla!— relatif iyiliği gibi olumluluklar, bu yanlış içeriğin üzerini örtemez.

Peki, görev nedir? Ne yapılmalı idi? Komünistler açısından yapılması gerekeni yukarda belirttik. Bizim merkezi olarak bu görev konusunda ileri adımlar atamadığımızı da belirttik. Buna rağmen, Batı Almanya'da Hamburg'da BP taraftarları, bu yönde bir adım atma girişiminde bulundular. Bu yıl Hamburg'da Yılmaz Güney'in ölümünün birinci yıldönümünde, diğer devrimci örgütlerle birlikte, bir anma-tartışma toplantısı düzenlemek için çaba sarfettiler. Ama bu toplantıyı birlikte düzenleme çabaları sonuç vermedi. Sonuçta Hamburg'daki taraftarlarımız bu toplantıyı yalnız başlarına düzenlediler. Toplantıda bir BP taraftarı, Yılmaz Güney'in görüşleri ile ilgili olarak kendi sınırlı araştırmasının sonuçlarını ortaya koydu, tartışmaya sundu. Aşağıda

bu toplantı ile ilgili olarak Hamburg'dan bir BP taraftarının yazısını olduğu gibi basıyoruz. Bu yazıda Yılmaz Güney'in eseri ile ilgili yapılan değerlendirmeler, gerekli olan kollektif değerlendirme çalışmasında sınanacak, bir arkadaşın görüşleri, tezleri olarak kavranmalıdır.

● HAMBURG ●

DEVRİMCİ SANATÇI VE EYLEM ADAMI YILMAZ GÜNEY'İ ÖLÜMÜNÜN 1. YILDÖNÜMÜNDE ANIYORUZ!

9 Eylül günü, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı; faşist Türk devletinin başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçilerin devrim mücadelesini zorla boğma ve yoketme politikasına karşı; Demokles'in kılıcı gibi başta Kürt ulusu olmak üzere, ezilen bütün azınlık milliyetlerin tepesinde sallanan Türk milliyetçiliğine karşı; demokratik halk devrimi mücadelesi veren, ve bu onurlu kavgada hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen, hiçbir zorluktan yılmayan devrimci arkadaşımız, Yılmaz Güney'in bedenen aramızdan ayrıldığı gündür.

Bu anlamlı günü içeriğine uygun bir şekilde değerlendirmek için, 15.9.1985'de tartışmalı bir toplantı yaptık. Bizler bu toplantıyı, yalnız kendi başımıza yapmak istemiyorduk. Bunun içindir ki, bir "çağrı mektubu" yazarak, şehrimizde faaliyet gösteren devrimci gruplardan ulaşabildiğimiz Partizan, HK, Av. Dev-Genç ve ileri'nin KHK kanadına ulaştırdık. O çağrıda şöyle demiştik:

" Hamburg ... yetkililerine

Arkadaşlar!

Biz Hamburg Bolşevik Partizan taraftarları olarak, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı onurlu bir mücadele yürüten, Dünya ve Türkiye devriminin yiğit militanı Yılmaz Güney'i ölümünün 1. yılında sizlerle birlikte yapmayı planladığımız bir ORTAK toplantıda devrimci bir ruhla anmak istiyoruz.

* Bize göre bu toplantı, Yılmaz Güney'in devrimci mirasına sahip çıkmaksızın, sadece "sanatsal yönüne sahip çıkan" birtakım karşı-devrimci kişi ve grupların bu tavırlarını mahkum etmelidir.

* Bu toplantı, Yılmaz Güney'in Dünya ve Türkiye devrimi için ortaya koyduğu siyasi çözümlemeler hakkında olumlu veya olumsuz yönde hiçbir tavır takınmaksızın, Yılmaz Güney'in "yiğitliği" vs. üzerine methiyeler dizen oportünist bir toplantı da olmamalıdır!

* Bu toplantı, Yılmaz Güney'in devrimci düşünce ve pratiği üzerine canlı ve yapıcı bir tartışmanın başlatılması, geliştirilmesi amacına uygun olarak, bu yönde somut adımlar atmalıdır.

Ortak toplantı; tek tek grupların koyacağı "anma toplantıları"na oranla birkaç açıdan daha olumlu olacaktır. Ortak toplantı, katılımın çokluğu, tezler üzerine tartışmaların daha canlı olması; ve birbirine bu konuda eleştirisi olanların aynı forumda birbirlerini eleştirebilme imkanına sahip olmaları açısından bizce olumlu ve gereklidir.

Sizleri bu çağrımız hakkında en geç 30.8.1985 tarihine kadar **yazılı** tavır takınmaya çağırıyoruz!

Çağrımız hakkında olumlu yanıt veren kişi veya gruplarla, toplantının teknik hazırlığı ve işbölümü gibi sorunları daha sonra yapılmasını doğru bulduğumuz özel toplantılarda ele almayı uygun bulduğumuz için, burada tavır takınmadık.

Toplantı tarihi için, 14 veya 15 Eylül tarihleri tercihimizdir.

Hamburg BP taraftarları adına devrimci selamlarımızı iletiriz. 16.8.1985."

Çağrıyı yazılı olarak verdiğimiz bu dört gruptan hiçbiri, önerimiz hakkında olumlu ya da olumsuz yönde **yazılı** tavır takınmadılar. Hepsi de, çağrımızı reddetme noktasında birleşiyorlardı. Yine hepsi de gerekçelerini sözlü olarak belirtmeyi tercih ediyorlardı. Ve yine hepsinin de "ortak toplantı"ya katılmamak için "kendilerine göre haklı" gerekçeleri vardı!

Biz, "kendine göre haklı" gerekçelerin istisnasız tümünün de birer BAHANE olduğunu düşünüyoruz. Bu düşüncemizin doğruluğu, grupların "gerekçe"lerinin tek tek ele alınmasıyla açıkça kendini gösterecektir. O halde bu grupların "ortak toplantı"ya katılmama "gerekçe"lerini inceleyelim.

* Önce **HK**'dan arkadaşları dinleyelim: "Bizim bu sıralar yoğun pratik işlerimiz var. 7 Eylül yürüyüşüne hazırlanıyoruz. Ayrıca 14 Eylül'de Dr. Hakkı Keskin "Türkiye'de İnsan Hakları" konulu bir seminer verecek; derneğimiz bu seminerin örgütlenmesi ile uğraşacak. Bunun için sizin çağrınızı olumlu yanıtlamıyoruz. Ancak toplantınıza birkaç kişi, dinleyici olarak gelebiliriz." Ortak toplantı önerimizi reddeden HK'dan arkadaşların sözlü olarak ileri sürdükleri "çok ciddi" gerekçeler bunlardı!

Biz hiçbir yoruma yer vermeksizin, bunların tamamen zorlama, birer bahane olduğunu belirtmek istiyoruz. Yılmaz Güney'i tartışmalı bir ortak toplantıda anmak isteyen her dürüst devrimci, yukarıdaki "gerekçe"lerin toplantıya katılmamak için birer sebep olamayacağını görecektir. 7 Eylül yürüyüşüne hazırlık hiçbir şekilde böyle bir toplantıya hazırlığın önünde engel değildir; tersi de değildir

14 Eylül'de "seminerimiz var" gerekçesi de, ciddi bir sebep değildir. Arkadaşlar isteselerdi, seminerleri olmasına rağmen katılabilirlerdi. Daha da önemlisi, bizim tercihimiz diye belirttiğimiz 14/15 Eylül tarihleri yerine bir başka tarih önermesinde bulunabilir lerdi.Ama onların derdi tamamen başka olduğu için, ucuz bir-iki uyduruk "gerekçe" ile işi baştan savdılar. Bir başka deyimle, "niyet - leri üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek" olduğu için, kendilerini zorlayarak, açıkça gerçek düşüncelerini ortaya koymaktan çekindi - ler; bunun yerine sahte "gerekçe"ler ardına gizlendiler. Biz bu tavrı, HK'dan arkadaşlara çok görmüyoruz. Çünkü öteden beri bu tür öneriler karşısında takınageldikleri genel ta vır böyledir.

* **Partizan**'dan arkadaşlar ise şöyle diyor lardı: "Böyle bir toplantının yapılması olum ludur. Ancak biz sizinle böyle bir toplantıyı ortak yapamayız. Çünkü 21.9.da bölgesel merkezi olarak Yılmaz Güney'i anma gecesi dü zenleyeceğiz. Toplantınıza birkaç arkadaş din leyici olarak katılabilir."

Önce baştan başlayalım. Böyle bir toplantıyı "olumlu" bulanlara soruyoruz: Madem ki böyle toplantıların yapılmasından yanasınız, neden kendiniz yapmıyorsunuz? Neden size bu yönde gelen bir öneriyi sudan gerekçeler ile geri çeviriyorsunuz? Bu tavrınız, "böyle top lantılar olumludur" şeklindeki değerlendirme nizin boş bir laf olduğunu göstermiyor mu?

21.9.1985 tarihinde "Yılmaz Güney'i anma gecesi" yapılacağı bir gerçektir. Ancak bunun kadar şu da bir gerçektir ki, bizim önerdiğimiz toplantının yapılması gece için yapıla - cak pratik çalışmaların vs. önünde engel değildir.

O halde, Partizan'dan arkadaşların, ortak toplantıda yer almamak için ileri sürdükleri bu "gerekçe"ler neyin nesidir? Biz yanıtlaya lım: Yılmaz Güney üzerine ölümünden sonra en fazla gürültü koparan ve sözümona onun görüş leri hakkında "genel değerlendirmelerde" bulunanların aslında böyle bir toplantıya katı labilecek, tartışabilecek durumda olmamaları dır. Gerçek sebep budur. Onlar böylesi bir tartışma toplantısında Yılmaz Güney'in görüş lerini tahrif etme, yanlış aktarma çabalarının tamamen boşa çıkartılacağını çok iyi bil dikleri için, sözümona "gerekçeler" ileri sü rerek, sorunu çözüverdiler!!!

Gerek HK'dan arkadaşların, gerekse Partizan'dan arkadaşların bizimle böyle bir toplantı düzenlemek istememeleri, bir başka **ger çek** gerekçeye daha dayanıyordu. O da şuydu: HK ve Partizan, grup olarak bizi dikkate almama, muhatap görmeme gibi tamamen müzmin bir hastalığa sahiptirler. Onlar kendilerini Türkiye'de "en büyük" "proletarya partisi" görme evhamına da kaptırmışlardır. Bu kadar büyük olan örgütlerin "bir avuç bürokrat"la tar tışması ve daha da kötüsü, onlarla başa çıka maması elbette istenilen bir manzara olmayacaktır. İşte bu temel sebep de onların toplantımızı reddetmelerinin **gerçek** sebebidir.

* **Av. Dev-Genç**'ten arkadaşlar çağrımızı şöyle yanıtladılar: "Biz böyle bir toplantıyı bazı nedenlerden dolayı sakıncalı buluyoruz. Sakınca şudur: Böyle bir toplantıda her grup kendi siyasi bakış açısı ile, Yılmaz Güney'i değerlendirecektir, bu da birtakım tatsız tar tışmalara sebep olabilir. Anma gününde böyle şeylerin yapılmaması gerektiğini düşünüyoruz. Ancak toplantınıza dinleyici olarak gelip ka tılırız. Kendimiz tartışmalara katılmak için hazırlıklı değiliz."

Bu arkadaşlar bu açıklamaları ile; Yılmaz Güney'in anılmasından yalnızca onun olumlu yönlerinin ortaya konulması, siyasi düşünceleri üzerine tartışılmaması gerektiğini anla dıklarını ortaya koydular.

Bu anlayışın, burjuvazinin çeşitli kesimlerinin halk önderlerine, Marksist-Leninist önderlere vs. sahtekarca sahip çıkma, onların özlerini tamamen bir kenara atarak, birer "a ziz" derekesine indirgeme çabalarına destek olduğu gün gibi açık değil midir? Bugün SPD gibi karşı-devrimci partilerin Marx, Engels gibi Marksizm ustalarına, Yılmaz Güney gibi anti-emperyalist bir devrimciye "sahip" çıkma sahtekarlıkları, bize bu düşüncenin ne ka dar işe yaramaz olduğunu göstermiyor mu? Ken dine Marksist-Leninist diyenler, ölen ve öldürülen yoldaşlarını anarken, sadece onların olumlu yönlerinden sözedemezler, onlar aynı zamanda yoldaşlarının hatalarından, eksiklik lerinden de söz etmek, bunlar üzerine tartış mak zorundadırlar.

Bugün Türkiye "sol" hareketi içindeki geleneksel yanlış anlayışı yıkmanın biricik yo lu, tam da böylesi toplantıların daha ciddi bir şekilde ele alınarak gerçekleştirilmesidir.

Diğer bir mesele ise şudur: Arkadaşlar tar tışmaya hazırlıklı olmadıklarını belirttiler. Biz bunu açıkyüreklice söylenmiş, samimi bir açıklama olarak değerlendiriyoruz. Ancak top lantımızı destekleyeceklerini belirten bu ar kadaşlar, bırakın destek vermeyi, tek kişi bi le gelmediler. Bu mudur toplantıyı desteklemek? Bu mudur sözle pratik arasındaki uyum? Devrimcilerin verdikleri sözü yerine getir - meleri gerektiğini özel olarak belirtmenin bir gereği var mıdır?

Son olarak da İleri'den KHK taraftarlarının tavrına değinelim: Bu arkadaşlar şöyle di yorlardı: "Biz önerdiğiniz tipten bir toplan tıya iki gerekçeden dolayı olumlu yanıt vere miyoruz. Birincisi, 31.8.1985'de merkezi ola rak "Nasıl Bir Parti?" konulu seminerimiz var. İkincisi, böyle bir toplantıda tartışmaya ka tılabilmek için hazırlıklı değiliz."

Bu arkadaşların toplantıda tartışmaya hazır olmadıklarını belirtmeleri, görünürde samimi bir açıklama idi. Ancak biz onlara, tartışmaya hazırlanabilmeleri için istedikleri belgeleri temin edeceğimizi belirttiğimizde, bu açıklamanın da pek ciddi bir açıklama olmadığını gördük. Çünkü arkadaş bu kez şöyle bir bahane ileri sürüyordu: "O kadar belgenin fotokopisi için param yoktur." Bu açıklama, gerçek niyetin ne olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Bu niyet, tartışmaya katılmama niyetiydi, böyle bir tartışmaya hazırlığın olmadığı, olamayacağı ise işin hikaye yönüydü.

Tabii ki, merkezi seminerleri de bizim toplantıya katılmamanın önünde bir engel değil, bir bahane idi. Ancak buna rağmen bu arkadaşların olumlu bir yönlerini belirtmek zorundayız. Bu arkadaşlar toplantıyı güçleri oranın da destekleyeceklerini belirttiler ve pratikte de bu sözlerine uygun davrandılar. Diğer üç gruptan tek bir kişi bile toplantımıza katılmadı.

İşte bu gelişmeler sonucudur ki, toplantı yalnız bizim örgütlediğimiz ve gerçekleştirdiğimiz bir toplantı oldu. Toplantıya 50 kişi katıldı. Bunun 6-7 kişisi İleri'nin KHK kesiminden arkadaşlardı. 10 kadar arkadaş şu veya bu grubun doğrudan sempatizanı olmayan, demokrat kesimdi. Diğerleri ise bizim yakın ve uzak çevremizdi.

Toplantı, Yılmaz Güney'in hayatı ve mücadelesini anlatan kısa bir özet yazının okunması ile başladı. Bunu Duvar filminin çekimi sırasında Yılmaz Güney'in yönetmenliğini konu alan bir film izledi. Bu filmin gösterilmesi sırasında filmin sonlarına doğru meydana gelen bir teknik hata, filmin tümünün izlenmesini olanaksız kıldı. Açıktır ki bu hata toplantının en önemli olumsuz yönüydü. Film gösterisinden sonra ara verildi. Aradan sonra Yılmaz Güney'in "Faşizm", "Terörizm" ve "Uluslararası Komünist Hareketin Sorunları" na ilişkin görüşlerini bir arkadaş OLUMLU olarak ortaya koydu. Daha sonra bu görüşler üzerine tartışmaya geçildi.

Tartışma, toplantıya katılanların genel hazırsızlıkları ve konuların ağır ve çok olmasından dolayı istenilen verimi veremedi. Bu anlamda ciddi eksiklikler taşıyordu. Ancak buna rağmen toplantı her türden oportünistlerin yaptıkları toplantılardan tamamen ayrı bir özelliğe sahip olma konumundan dolayı ve bu yönde belli ciddi adımlar atmış olmasından dolayı genelde başarılı bir toplantı oldu.

Bu toplantıda Yılmaz Güney'in siyasi görüşlerinde sadece doğru gördüğümüz yönler üzerine değil, yanlışları üzerine de gerekçeleriyle birlikte duruldu.

Bu yazıda, tartışmaya katılan her yoldaşın konular hakkındaki düşündüklerini aktarmak imkansızdır. Bunun için, tartışma konularına hazırlanan ve konuları olumlu olarak ortaya koyan biri olarak ben kendi değerlendirmelerimi kısaca ortaya koymak istiyorum.

BİRİNCİ KONU: FAŞİZM

En başta şunu tespit etmemiz gerekmektedir: Yılmaz Güney Türkiye'de "faşizm ve faşizme karşı mücadele perspektifleri" gibi konularda en çok yazı yazan devrimci insanlardan biridir. Gerek bundan dolayı, gerekse faşizm üzerine yazdığı yazılarda doğrudan **bizim faşizm anlayışımızı da hedefleyen eleştirilerde** bulunmasından dolayıdır ki, faşizm üzerine tartıştığımızda, Yılmaz Güney'in yazılarına da dayanmak, bu yazılarla hesaplaşmak zorundayız.

Yılmaz Güney faşizm ve faşizme karşı mücadele perspektifleri gibi konuları içeren en geniş yazısını 1979 Nisan'ında ortaya koymuştur. Bu yazıdaki temel anlayışları üzerinde yükselen bir ikinci yazısı ise, Mayıs'ın 1984 tarihli 4. sayısında mevcuttur. Bu yazılar, Yılmaz Güney'in konuya dair anlayışı üzerine tartışmak için **temel belgeler** olarak ele alınmalıdır. Bu yazıların dışında özellikle "GÜNEY" dergisinde Nihat Behram imzasıyla "Faşizm üzerine" çıkan polemik yazılarına da da yanılmalıdır. Bu yazılar Yılmaz Güney'in doğrudan kaleme aldığı yazılar olmasa da, doğru bulduğu yazılardır. GÜNEY'in 12. sayısında Yazı Kurulu adına, Nihat Behram'ın da yazıları hakkında şöyle denir:

> "Bir kez daha belirtelim ki, bu görüşler bizim doğruluğuna içtenlikle inandığımız, mücadele hattına bağlı olduğumuz GÖRÜŞLERİMİZDİR." (s.3) (abç)

Bu yöntemsel açıklamadan sonra, doğrudan konuya girebiliriz. Faşizm gibi oldukça kapsamlı bir konu hakkında etraflıca tavır takınmak bu yazının bir görevi olmadığı gibi, bu kapsamlı konu hakkında şu anki varolan teorik incelemelerimle, **kesin** yanıtlar verme görevini bir başka yazıda da olsa yerine getirebilecek durumda değilim. Bunun bilincinde olarak, konu hakkında şimdilik şu değerlendirmelerde bulunmak istiyorum:

* Yılmaz Güney faşizm konusunda iki cepheli bir ideolojik, siyasi mücadele yürütmüştür. Ona göre Türkiye'de faşizmi sürekli görenler de; "faşizm tırmanıyor" diyenler de faşizm sorununu doğru kavramamaktadır ve bunun bir sonucu olarak da, faşizme karşı mücadelede doğru perspektife sahip değillerdir. Bizim için bu eleştiride öncelikle önemli olan daha çok "sürekli faşizm" ve 1978 vs. dönemleri için tespitte bulunduğumuz "faşist diktatörlük" tespitlerine getirilen eleştiridir. Yılmaz Güney'in bu noktadaki eleştirisini şöyle özetleyebiliriz: "Faşizm sürekli-dir diyenler ve 1978'lerde faşist diktatörlük vardır tespitinde bulunanlar, hakim sı-

nıflar arasındaki dalaşmada kayıtsız kalmakta, hakim sınıfların bütün kesimlerini aynı kefeye koymaktadır. Onlar Türk devletinin siyasi gericilik olan burjuva özünün her zaman faşizm olacağı şeklinde bir teorik yanlışa saptırlar."

O bu temel eleştirisi üzerinde yükselttiği eleştiri ve değerlendirmeleriyle, faşizm ve faşizme karşı mücadele perspektifleri sorununda, Partizan ile, Partizan'ın bu görüşlerine sahip çıktığımız oranda bizimle ve Türkiye'de "sürekli faşizm" tespitini "utangaç" bir şekilde savunan HK ile bu alanda köklü ayrılıklara sahip olduğunu ortaya koymaktadır.

Yılmaz Güney'in de doğru bulduğu, "Nihat Behram" imzalı "Güney" sayı 11'de "Faşist diktatörlük ve faşizm tırmanıyor tespitleri üzerine" başlıklı yazıda somut olarak Partizan'a şu eleştiri getirilmektedir:

> "Yerli gericilik arasında "kayıtsız" kalacak denli ayrım gözetmeyen, onu bir bütün ve onun günümüzdeki tek siyasi rejim şeklinin "faşist diktatörlük" olduğunu söyleyen değişik siyasetler, aslında teorik tespitleriyle pratik yapıları arasında da çelişkiye düşmektedirler. Çünkü bu kaçınılmazdır.
>
> Söz gelimi Partizan, aktif anti-faşist mücadele anlayışıyla, aslında, teorik kayıtsızlığıyla çelişmekte, bu kayıtsızlığı yanlamakta, **devrimci bir pratik yapı göstermekte** —abç—, "açık faşist diktatörlük" özlemi temelinde örgütlenen resmi-sivil faşist güçlere karşı mücadele etmekte ve bu mücadelenin kitleler arasında yaygınlaşmasını "son derece önemli" görmektedir. Oysa o teorik olarak, burjuva diktatörlüğüne siyasi rejim olarak "faşist diktatörlük" şekillenmesini —emperyalizm döneminde— esas almakta ve burjuva diktatörlüğünün "siyasi gericilik" rejimleri arasında ayrım gözetmemekte ve teoride onlar arasındaki iç çelişmede "kayıtsız" kalmaktadır." (Güney 11, s.24)

Bu eleştiri bence basit bir şekilde elimizin tersiyle itebileceğimiz bir eleştiri değildir. Bizler gerek Partizan döneminde, gerekse bugün için, hakim sınıflar arasındaki dalaşmalardan yararlanmak gerektiğini, "kayıtsız" kalmamak gerektiğini belirtiyoruz. Bu tespitlerimizin teorik olarak varolduğu nekadar gerçek ise, bir o kadar da, özellikle Partizan döneminde, bütün yarı-sömürge ülkelerdeki siyasi iktidarları "faşist dikkatörlük" olarak nitelediğimiz bir gerçektir. Şimdi bu durumda yapılması gereken, bu eleştirideki doğru yönü tespit etmek ve kendi hatamızı aşmak için kullanmak olmalıdır. Bu eleştiride kesin olmasa da kanımca doğru olan yön, bizim hakim sınıfların bütün kesimlerini faşist görmemizin eleştirilmesi; devletin siyasi gericilik olan burjuva özünün her zaman faşizm - yarı-faşist diktatörlük olacağı şeklindeki anlayışımızın eleştirisidir. Bu iki temel noktada da, getirilen eleştiri bugünkü bilgimiz seviyesinde bana doğru görünmektedir. Bu doğrunun yanında, bizim hakim sınıflar arasındaki iç çelişmede "kayıtsız" kaldığımız şeklindeki bir **genel** tez yanlıştır.

Bence sorun, hakim sınıfların iç çelişkileri karşısında kayıtsız kalmaktan çok, hakim sınıfların her kesiminin her iktidarını, ülkenin o an içinde bulunduğu ekonomik, sosyal vb. yapısına, sınıf mücadelesinin boyutlarına, devrim/karşı-devrim güçlerinin karşılıklı güç dengelerine bakmaksızın, daha doğrusu bu unsurları pek kaale almaksızın, "faşist diktatörlük" şeklinde tanımlamamızdır.

Mesela, faşizm olgusu ile "devrimci durum" arasındaki ilişki nedir? Bunlar birbirini nasıl etkiler, devrimci durumun olmadığı bir dönemde hakim sınıfların faşizme başvurmalarının gerekçelerinin neler olabileceği vs. üzerine tartışmamış olduğumuz olgudur.

Partizan'dan ayrıldıktan sonra, "devrimci durum" konusunda eskiden savunduğumuz tamamen iradeci olan düşüncelerimizi terkettik. Ancak bununla faşizm sorununun bağını kurmadık.

* Görüşüme göre, Yılmaz Güney faşizm ve devrimci durum arasındaki ilişkiyi doğru bir şekilde ele almaktadır.

Bir diğer sorun şudur: Mesela, faşizmin varolduğu şartlarda, komünist partinin izleyeceği taktiklerle, faşizmin olmadığı şartlarda izleyeceği taktiklerin önemli farklılıklar taşıyacağı Yılmaz Güney tarafından belirtilmektedir. Bizler böyle bir tespiti teorik olarak tartışıp açıklığa kavuşturmuş değiliz. Demokratik devrim aşamasına rağmen, faşizm şartlarında böyle bir "ara aşamanın" gerekliliği olduğunu belirten Yılmaz Güney'in bu görüşleri ile, Dimitrov'un bu konudaki görüşleri arasındaki benzerlik ve çelişkiler nelerdir vs. konularında tartışmamızın gerekliliği kesinlikle ortadadır. Toplantıda bu noktalar ve daha bir dizi sorun ortaya konarak, bunlar üzerine açık fikirlere sahip olmamız gerektiği belirtildi. Ben, faşizm şartlarında devrim aşamasının demokratik halk devrimi olmasına rağmen, "bir ara aşama" olarak "demokratik cumhuriyet" vb. taktiklerinin izlenmesinin teorik olarak yanlış olmadığını, sorunun böyle taktiklere hangi koşullarda nasıl başvurulacağı sorunu olduğunu düşünüyorum. Tabii ki bunun için de temel koşul, sorunu teorik açıklığa kavuşturmanın yanında, güç sorunudur.

Dimitrov incelendiğinde (bkz. "Faşizme Karşı Birleşik Cephe", s.27-50), böyle bir taktiğin gerekliliği ortaya çıkmaktadır. Böylesi bir taktiğin gerekliliğini yıllardır bilince çıkartmayan bizlerin bu anlayışı, Türkiye'de "sürekli faşizm" tespitinde bulunmamızdan ayrı mıdır?

Son olarak şunları belirtmek istiyorum: Yılmaz Güney'in CHP tahlili yanlıştır. Açıktır ki, CHP tahlilinin değişik olması, faşizme karşı mücadelede belli taktik değişiklikleri de beraberinde getirecektir. Ayrıca:

"Faşist diktatörlüğün yönetici gücü ise, emperyalist ülkelerde emperyalist burjuvazinin en gerici kesimidir; yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde de emperyalizme, özellikle de en gerici emperyalistlere bağlı işbirlikçilerinin yönlendiriciliği sözkonusudur" (Faşizm Üzerine, 1979, Ekim-Birlik Yayınları, s.58)

şeklindeki bir genel değerlendirme de bana yanlış gelmektedir. Faşizm sorunu ile ilgili olarak şimdilik bu kadarını yeterli görüyorum.

İKİNCİ KONU: TERÖRİZM

Bu konuda Yılmaz Güney'in başlı başına geniş yazıları yoktur. Bu sorunla ilgili genel yaklaşımını çeşitli konuları tartışırken takındığı tavırlarından çıkartmak mümkündür.

Birincisi, Yılmaz Güney 1978/79'larda bile, sivil ve resmi faşist örgütlerin tek tek elemanlarının öldürülmesine; karakol baskınlarına, bombalı pankart asma gibi eylemlere, bir Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği gibi, bunlar "provokasyondur", maceracılıktır gibi sağcı eleştiri getirenlerden kendini ayırmasını bilmiştir. O 1978 Kasım'ında "Marksizm-Leninizmin yüce bir zafer simgesi olan 1917 Ekim Devrimi dünya proletaryası ve dünya halklarına ölümsüz bir ışık ve devrim mücadelelerine sonsuz bir eğitim kaynağıdır" başlıklı yazısında, siyasi mücadele içinde silahlı mücadelenin kazandığı önemi şöyle vurguluyor:

"Faşist çetelerin gelişigüzel adam öldürdükleri, kaçırıp işkence yaptıkları, evleri bastıkları, intikam çığlıkları atarak onlarca insanı kurşuna dizdikleri bir dönemi yaşıyoruz. Koşullar, halkın düzene karşı mücadelesi yanısıra, "açık faşist diktatörlük" özlemi içindeki mihraklara karşı AKTİF mücadeleye HAYATİ DERECEDE ÖNEM KAZANDIRMIŞTIR. Görünen kadarıyla sözünü ettiğimiz bu arkadaşlar (HK, DHB, HY —BN), sadece propaganda, ajitasyon ve faşistleri teşhir etmenin yeterli olduğunu sanmaktadırlar." (abç)

"Biz, kitlelerin devrimci atılımını geliştiren, şu an güçsüz de olsa, zamanla gelişebilecek ve geniş şehirli ve köylü emekçi kitlelerin güvenip başvurabileceği ve sahip çıkacağı zorunlu ve doğal terörün yanındayız ve GEREKLİLİĞİNE inanıyoruz." (Güney 11, s.9)

Bu alıntılarda çok açık bir şekilde 1978 koşullarında kitlelerin düzene karşı mücadelesi yanında, "açık faşist diktatörlük" heveslilerine karşı, yani resmi ve sivil faşist güçlere karşı, devrimcilerin silahlı grup mücadeleleri önerilmektedir.

Bu tespitlerin önemi, HK'nın o dönemlerde Partizan'ın yaptığı silahlı grup eylemlerini "bayram çocuklarının çatapat patlatmasına" benzettiği bilindiğinde, daha da büyük bir önem kazanmaktadır.

Yılmaz Güney, Nihat Behram'la ortak yazdıkları "Proleter Devrimci Kültür Cephesini Güçlü Bir Devrim Mevzisi Kılalım" başlıklı yazısında, hiçbir muğlaklığa yer vermeyecek kadar açık bir şekilde, HK'nın "terörizm" eleştirisinin "AYDINLIK" kaynaklı olduğunu vurgular. O aynen şöyle der:

"Yine bugün "Aydınlık"ın katıksız sağcı "maceracılık" eleştirisinden HK'nın sağ kaynaklı "maceracılık" eleştirisine kadar, bir "macera eleştirmenleri" yelpazesi vardır.

Özellikle 12 Mart'tan sonra dallanıp budaklanan "maceracılık" eleştirisi Marksist bir özden kalkılarak yapılmamıştır. HK, HB, HY gibi siyasetler de dahil olmak üzere (ki bunlarınki Aydınlık kaynaklı bir maceracılık eleştirisidir) "maceracılığı eleştiri" korosu esas olarak "sağcı" bir koro olmuştur." (Güney 10, s.6/7)

Bu değerlendirmeler, benim de doğru bularak paylaştığım değerlendirmelerdir.

Bu görüşlerin doğruluğunu paylaşmak; 1980 öncesi dönemde, TKP/ML-TİKKO'nun resmi ve sivil faşist güçlere karşı bir mücadele biçimi olarak kullandığı bireysel terör eylemlerinin doğruluk ve yanlışlık derecelerinin değerlendirilmesi görevini yadsımaz! Bu görev bütün ağırlığıyla önümüzde durmaktadır.

ÜÇÜNCÜ KONU: ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN SORUNLARI ÜZERİNE

Uluslararası komünist hareketin sorunlarına ilişkin olarak, doğrudan Yılmaz Güney'in kaleme aldığı yazılarda, ve "Mayıs" dergisinde çıkan bazı yazılarda yer alan doğrular ve yanlışlar üzerinde duruldu. Mesela, Yılmaz Güney'in "Stalin ve Mao"yu "değerli Marksist-Leninistler" olarak görmesine rağmen, her ikisinin de Marksizm-Leninizme hiçbir "katkılarının olmadığı"; ikisinin de "usta olmadığı" vs. şeklindeki değerlendirmesinin kesinlikle yanlış olduğu vurgulandı.(*) Yılmaz Güney bu temel yanlıştan hareketle, Stalin'i usta görenlerin Enver Hoca'ya "revizyonist demeleri nin" bir "çelişki" olduğunu iddia edebilecek kadar ileri gitmektedir. (Bkz. "Siyasal Yazılar", cilt 3, s.29-31)

Toplantıda bu eleştiriler dışında, R. Bahdiyar yoldaşın "Komün Dersleri ve Bürokratik

(Dipnot s.40'tadır.)

Yozlaşma" isimli, "Yunus Dost" imzalı yazı hakkında çıkardığı "Tartışma Notları" üzerinde de duruldu, sözkonusu eserde savunulan yanlışlarda Yılmaz Güney'in de dolaylı olarak sorumluluk taşıdığı belirtildi.

Toplantıda, tartışma bölümünde, İleri'nin KHK taraftarı bir arkadaş iki kez konuştu. Bu arkadaş konuşmasında, faşizm sorununda Yılmaz Güney'i doğru bulduğunu, çünkü Yılmaz Güney'in görüşlerinin aslında TKP/ML Hareketi'nin görüşleri olduğunu belirtti. Özellikle, Mao değerlendirmesinde Yılmaz Güney'in yanıldığını da vurguladı. Arkadaş bu bağıntıda kendine yöneltilen, "1927'de Stalin Milli Demokratik Devrim adlı eserinde, ÇKP'yi Marksist-Leninist olarak görüyor. Siz bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?" şeklindeki bir soruya şu yanıtı verdi: "Biz Komünist Enternasyonal'in de yanılabileceğini düşünüyoruz." Değerlendirmenin Stalin'e ait olduğu tekrarlanınca, arkadaş aynı yanıtı verdi. Yani dolaylı olarak Stalin'in hatalı bir değerlendirme yaptığını kabullendi.

MENŞEVİKLER YILMAZ GÜNEY'İ NASIL "ANIYORLAR"?

Yılmaz Güney'in sağlığında, ona savunduğu siyasi görüşlerinden dolayı bir tek eleştiri getirmeyenler, onun doğrudan önderliğinde çıkan "MAYIS" dergisindeki kendilerine de yönelen eleştiriler karşısında "dut yemiş bülbül gibi susanlar", Yılmaz Güney'in ölümünden sonra son derece hızlı bir tempoyla, Yılmaz Güney hakkında genel değerlendirmelere girdiler; onun siyasi görüşlerinin bazı hatalar taşıdığından sözetmeye başladılar.

Menşeviklerin bu tavrı tesadüf müdür? Kesinlikle hayır!

Onlar böylesi bir tavrı daha "oportun" gördükleri için böyle davranmaktadırlar. Onlar, çok ciddi araştırmaları, incelemeleri varmış

(S.39'daki dipnottur)

(*) Toplantı öncesi ve sırasında, Yılmaz Güney'in "Siyasal Yazılar"ını tanımıyorduk. Toplantıya hazırlıklar, "Güney", "Ekim-Birlik" ve "Mayıs" isimli dergi ve kitaplar temelinde oldu. Bunun için, imzasız yazıları doğrudan Yılmaz Güney'in yazıları olarak değerlendirmedik. Bunun bir sonucu olarak, yukarıda sözünü ettiğimiz Stalin, Mao ve Enver Hoca değerlendirmelerinin "Mayıs" yazı kurulunu bağladığını, bu anlamda Yılmaz Güney'i de bağladığını toplantıda vurguladık. Ancak "Siyasal Yazılar" elimize geçtiğinde gördük ki, sözü edilen değerlendirmeler doğrudan Yılmaz Güney'e aittir.

pozlarında, Yılmaz Güney için şu değerlendirmeyi yapıyorlar:

> " Açıktır ki, Yılmaz Güney, gerek ideolojisi, gerek siyaseti, gerekse sanatı ile tam bir **proleter devrimci** çizgiye sahip değildi. Onun sanatına ve mücadele çizgisinin **esasına** damgasını vuran, tutarlı bir küçük-burjuva devrimci-demokratlığıdır." (aç İKK 68, s.18)

Menşevikler bu genel değerlendirmeye hangi inceleme ve araştırmalar sonucu vardılar? şeklinde bir soru anlamsızdır. Çünkü onlar için bir kişinin ML olup olmadığını BELİRLEYEN KISTAS o kişinin TKP/ML içinde yer alıp almamasıdır. Yılmaz Güney de TKP/ML içinde yer almadığına göre, ayrı bir grup oluşturmaya çalıştığına göre, komünist olamaz. İşte menşeviklerin mantık silsilesi böyledir.

Ben, bugün uluslararası komünist hareketin içinde bulunduğu kaos koşullarında, bunun bir sonucu olarak, ülkemizde teorik olarak berraklığa kavuşmuş bir komünist partisinin bulunmadığı koşullarda, bir grup veya kişinin Marksist-Leninist olup olmadığını belirlemek için, tek başına "kendi grubuna" karşı takınılan tavrın belirleyici kıstas olarak alınmasını doğru görmüyorum.

Açıktır ki, Marksist-Leninist kabul ettiğin "kendi grubuna" karşı takınılan tavır, tavır takınanların genel niteliklerini belirlemek için çok önemli bir kıstastır. Ancak bu önemli kıstası, belirleyici bir kıstas olarak koymak bugünkü koşullarda yanlıştır.

O halde yapılması gereken doğru tavır ne olmalıdır? Doğru tavır, herhangi bir kişi ya da grup değerlendirilirken, onun siyasi kişiliğini oluşturan tek tek konuları, şekillendikleri tarihi, toplumsal koşullarda incelemek, bu görüşlerin kendi görüşlerimizle arasındaki benzer ve ayrılık yönlerini ortaya çıkartmak, Marksizm-Leninizm kantarında tartmak olmalıdır. Böylesine bir kapsamlı çalışma sonunda "genel değerlendirme" yapmak hiç kuşkusuz Marksist-Leninist bir yöntem olacaktır.

Hemen hemen hiçbir ciddi incelemesi ve araştırması olmayanların, Yılmaz Güney hakkında böylesi genel değerlendirmeler yapması, ciddi olmadığı gibi, öğretici de olmayacaktır.

Nitekim, Menşeviklerin bu konudaki tavırları, içinde bulundukları kafa karışıklığını da yansıtmaktadır. Onlar İKK'da yaptıkları genel değerlendirmeyi yalanlarcasına, ATİF bildirisinde şöyle diyorlar:

> " Biz Yılmaz Güney'i ölümünün 1. yılında anarken, onun emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı yürüttüğü mücadeleyi, onun doğru görüşlerini savunarak, TALİ PLANDAKİ YANILGILARINI ELEŞTİREREK yerine getiriyoruz." (agb) (abç)

Atif bildirisi hiçbir muğlaklığa yer vermeksizin, Yılmaz Güney'in yanılgılarının "tali planda" olduğunu vurgulamaktadır. Bu değerlendirme üstü örtülü bir şekilde Yılmaz Güney'i esasta Marksist-Leninist ilan etmek değil de nedir? Ve tam da bu mantık bu bildiriye hakim olduğu içindir ki, Yılmaz Güney'i sadece kendilerinin anabileceğini vurgulayan şu sözler bildiride yeralmaktadır:

"Fakat Yılmaz Güney'in halk üzerindeki saygınlığından yararlanmaya çalışan sosyal-faşist cephe ve **AEP'ci görüşler savunan,** kitle kuyrukçusu, reformist, pasifist HK, DHB kalıntıları, BP gibi "örgütler" ona açıktan "Maoist", "terörist" veya "maceracı" diyememekte, ona sahip çıkıyor gözükerek, onun ardına gizlenerek, zehirli, teslimiyetçi görüşlerini perdelemeye çalışmaktadırlar.

Açık bir gerçektir ki, Yılmaz Güney'in sağlığında mahkum etttiği sosyal-faşistler ve Mao Zedung şahsında bilimsel sosyalizme saldıran **reformistler** Yılmaz Güney'i SAVUNAMAZLAR. Eğer savunuyor gözüküyorlarsa, bu kaba bir sahtekarlık örneği olacaktır."

Bu alıntının hemen her kelimesi bir incidir. Buna rağmen sadece önemli gördüğüm inciler üzerinde durmayı yeterli görüyorum.

Birinci inci: Bolşevik Partizan'ın da aslında Yılmaz Güney'i "Maoist", "terörist" ya da "maceracı" olarak değerlendirdiği, ancak bu gerçek düşüncelerini Yılmaz Güney'in halk üzerindeki saygınlığından korktuğu için açıklamadığı şeklindeki iddiadır. Bu iddia sadece iddia sahiplerini yaralar, Bolşevik Partizan'ı değil. Bolşevik Partizan bizzat Yılmaz Güney'in sağlığında, onun önderliğinde çıkan "Mayıs" dergilerini eleştirecek kadar "cesaretli"dir! Eğer bu bağıntıda cesaretsiz birileri aranacaksa, o da bizim Menşeviklerdir! Mayıs dergisinde bizzat kendilerini de hedef alan yazılar karşısında "gık" demelerinin hikmeti nedir? Cesaretli tavır, Yılmaz Güney öldükten sonra onun görüşlerini birçok noktada çarpıtarak aktarmak ise, biz böylesi "cesaretli"! tavırların bize değil, Menşeviklere yakıştığını belirtmek istiyoruz.

Biz Yılmaz Güney'i ne "Maoist", ne "terörist" ne de "maceracı" biri olarak değerlendirmiyoruz. Menşevikler eğer sözlerinin eriseler, bu iddialarını, kafalarımızın içini okuyarak değil de yazılı-çizili belgelerimizde ispatlarlar. Bunu ispatlamadıkları sürece, bu bağıntıda kendilerini basit birer dedikoducu olarak tanımlayacağımızı bilmeliler!

İkinci inci: Bolşevik Partizan'ın "reformist" olduğu şeklindeki iddiadır. Bu iddia da tıpkı birinci iddia gibi, tamamen uyduruktur. Son dönemlerde, "geri çekilme taktiği"ne son veren, yeniden "oldukça yeni" bir taktik keşfeden Menşevikler, "solculaşma"nın bir ifadesi olarak böylesi saçmalıklarda bulunabilirler, bu onların tamamen doğal(!) haklarıdır. Ancak onlar Bolşevik Partizan'ın reformist ve "kitle kuyrukçusu" olduğunu ispatlamak zorundadırlar! Haydi gayret, Menşevikler, sizi bekliyoruz!!!

Üçüncü inci: Yılmaz Güney'i sadece kendilerinin anabileceği şeklindeki kuruntudur. Bu kuruntu niye? Eğer Yılmaz Güney "bir küçük-burjuva, demokrat-devrimci" ise, neden sadece sizler sahip çıkıyorsunuz? Sizlerin dışında, bırakın Marksist-Leninistleri de, küçük-burjuva, demokrat-devrimci hiçbir örgüt, hiç bir kişi yok mudur şu koca Türkiye'de?

Yok ama, Yılmaz Güney görüşleri esasta doğru, ve yanlışları "tali planda" olan bir Marksist-Leninist ise, o zaman bu değerlendirmenizi neden herkesin anlayacağı bir dille ortaya koymuyor ve sağa-sola yalpalıyorsunuz?

Atif bildirisi bütünlüklü okunduğunda, Yılmaz Güney'i Marksist-Leninist gören anlayışın bu bildiriye damgasını vuran düşünce olduğu açık değil mi? Eğer durum bu ise, İKK'daki tavrınıza ne diyorsunuz?

Atif bildirisinde sizin dışınızda hiç kim senin Yılmaz Güney'i anamayacağını yazarken, bu konuda tamamen başka tellerden çalan İKK'nın şu değerlendirmesine ne diyorsunuz? İKK diyor ki: "Bu nedenle onun devrimci mirasına sahip çıkmak ve her türden karşı-devrimci saldırılara karşı kararlılıkla korumak, **halktan ve devrimden yana olan herkesin görevidir.**" (abç) Acaba İKK'nın bu tavrı, Yılmaz Güney'i sizlerin dışında da birilerinin anabileceği, onun "devrimci mirasına" başkalarının da sahip çıkabileceği demek değil midir? Yoksa yanılıyor muyuz, sayın Menşevikler? Yoksa sizin dışınızda "halktan ve devrimden yana olan" hiç kimse Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda kalmadı mı?

İKK aynı yerde devamla şöyle diyor:

"... başta Türkiye Komünist hareketi olmak üzere, **çeşitli yurtsever-devrimci-demokrat teşkilatlar ve Türkiyeli** emekçiler gerek ülkede gerekse Avrupa'nın çeşitli yerlerinde onu geniş biçimde **anmış, devrimci mirasını faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir silah haline getirmeye çalışmıştır.**" (abç)

Yılmaz Güney'i kendileri dışında hiç kimsenin anamayacağını büyük bir kuruntuyla dünya aleme ilan edenlere soruyoruz: İKK'nin değerlendirmesi, "Türkiye komünist hareketi"yle "çeşitli yurtsever-devrimci-demokrat teşkilatların" Yılmaz Güney'i **aynı temelde andıkları şeklinde** bir değerlendirme değil de nedir? Alıntı başka türlü yorumlanabilir mi? Biz çok açık bir dille diyoruz ki, İKK "Yılmaz Güney"i anma ve onun "devrimci mirasını

faşist diktatörlüğe karşı güçlü bir silah haline getirmeye" çalışma noktasında, kendisiyle, sözünü ettiği "çeşitli yurtsever-devrimci-demokrat teşkilatlar" arasında **özde** bir fark görmüyor. İKK'ya göre, aradaki fark bu mücadeleyi **en başta** kendisinin yerine getirmiş olması şeklinde bir farktır. Yazdığını ve okuduğunu anlamak isteyen her okuyucu, İKK'nın bu değerlendirmesi ile, Atif'in değerlendirmesinin çeliştiğini görmek zorundadır.

YILMAZ GÜNEY GÖRÜŞLERİ ÇARPITILARAK ANILAMAZ!

Yılmaz Güney'i anma alanında Türkiyeli bütün örgütleri fersah fersah gerilerde bırakan Menşevikler, Yılmaz Güney'in görüşlerini birçok noktada çarpıtmakta, devrimci kitleleri aldatmaktalar. Onlar, bu tür yozlaşmış klasik oportünist tavırlarla hangi hesap peşinde olursa olsunlar, biz onların bu siyasi sahtekarlığını teşhir etme görevini de diğer alanlarda olduğu gibi bu alanda da yerine getireceğiz. Bu sorunda da onlara en iyi "yardımı" yapacağımızdan emin olmalılar!

*** Tahrifat bir:** Atif adına çıkartılan bildiride, Yılmaz Güney'in görüşleri özetlenirken şöyle deniyor: "... ideolojik olarak Marx, Engels, Lenin, Stalin ve Mao yoldaşları savunması ve onları **otorite** kabul etmesi şeklinde özetlenebilir."

Burayı okuyan her okuyucu, Yılmaz Güney'in Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'yu aynı derecede "otorite" olarak gördüğü kanısına kapılacaktır. Çünkü cümle hiçbir ayrım yapmaksızın, beşinin de Yılmaz Güney tarafından "otorite" olarak görüldüğünü vurgulamaktadır. Biz sorunun bu genellikle konulmasını kesinlikle yanlış görüyoruz. Ve diyoruz ki, sorunu böyle koymak, Yılmaz Güney'in bu alandaki görüşünü olduğu gibi aktarmamak ve siyasi sahtekarlık yapmaktır.

Yılmaz Güney, "Mayıs" 2'de başyazı olarak yayınlanan yazısında, Stalin-Mao değerlendirmesinde şunları söyler:

> "Bizim için de Lenin'in yolu izlenecek tek yoldur. Marksizm-Leninizm tamamlanmış bir bilim değildir. Bir dogma değil, eylem kılavuzudur. Marks, Engels ve Lenin, bilimin temel taşlarını koymuşlardır. Onu geliştirme görevi, onlardan sonra gelen Marksist-Leninistlerin görevidir. Ancak Lenin den sonra **Marksizm-Leninizm zenginleştirilememiştir.** Bazılarınca "usta" olarak görülen **Stalin ve Mao değerli Marksist-Leninist olmalarına karşın, hazineye birşeyler katamamışlar ve üstelik** sonuçları bugüne taşan önemli hatalar işlemişlerdir." (Siyasal Yazılar - III, s.29)

Menşeviklere soruyoruz: Bu değerlendirmeyle, sizin sorunu bildirinizde koyuş şekli arasında **kökten** bir ayrım yok mudur? Diyebilirsiniz ki, bu değerlendirmenin doğrudan Yılmaz Güney'e ait olduğunu bilmiyorduk ve onun için öyle yazdık. Bilesiniz ki, bu tür açıklamalarınız da sorunu çözmeyecektir. Çünkü bu değerlendirmenin doğrudan Yılmaz Güney'e ait olduğu bilinmese de; bu değerlendirmenin doğrudan Yılmaz Güney önderliğinde çıkan "Mayıs" yazı kurulu adına yapıldığı gün gibi açıktır. Ciddi Marksist-Leninist tavır, bu durumda soruna ayrımcı yaklaşmak, sorunu olduğu gibi aktarmak olmalıdır. Bu değerlendirmede Yılmaz Güney'in de sorumluluk taşıdığını ortaya koymaktır. Ama sizler böyle davranmıyorsunuz, tam tersine, "nalıncı keseri" gibi, işinize geleni kendinize doğru yontuyorsunuz. Bu tavrın Marksist-Leninist bir tavır olmadığını belirtelim.

Konu hakkında Yılmaz Güney'in değerlendirmesini paylaşmadığımızı, bu konuda düşündüklerimizi BP No 14/15'de ortaya koyduğumuzu burada geçerken belirtmek isterim.

*** Tahrifat iki:** Menşevikler Hamburg'da merkezi bölgesel olarak Yılmaz Güney'i anma gecesi düzenlediler. Oldukça başarısız geçen bu gecede yapılan "açılış konuşması" birkaç açıdan dolayı oldukça ilginçti. Bu konuşma metninde, Yılmaz Güney'in görüşlerini tahrif etme yolunda epeyce mesafe katettikleri, Yılmaz Güney'in görüşlerini tanıyanlar açısından hiç de sır değildi.

Onlar, Yılmaz Güney'in Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını "yarı-sömürge, yarı-feodal" olarak gördüğünü iddia ettiler. Bu iddia tam bir **kuyruklu yalandır.**

1978 Haziran tarihli "GÜNEY"in 6. sayısında, Yılmaz Güney "Kayseri konuşmaları"nda Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını nasıl değerlendirdiğini şöyle açıklar:

> "Ülkemiz, **yarı-sömürge tipi kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu, bağrında feodal kalıntıları taşıyan bir yarı-sömürgedir.**"(s.29) (abç)

Yine o, "Güney"in 9. sayısında, o ana kadar çıkan dergilerin değerlendirmesini yaptığı bağıntıda aynen şöyle diyor:

> "Ayrıca bazı yazılarda geçen "faşist diktatörlük", "yarı-sömürge, yarı-feodal" tespitleri, o yazıyı yazanların görüşüdür. **Ben bu tespitlere katılmıyorum.** Bu konulardaki görüşlerimi daha ileriki sayılarda açıklamaya çalışacağım." (s.16) (abç)

Bu iki alıntı, her halde Menşeviklerin ortaya salıverdikleri çıplak yalanın teşhiri için yeterlidir. Eğer Menşevikler bu alıntıları yeterli bulmuyorlarsa, biz o zaman kendilerine, iddialarını çürütücü nitelikte daha bir dizi alıntı verebileceğimizi belirtmek isteriz.

*** Tahrifat üç:** Yine aynı konuşma yazısında Yılmaz Güney'in Türkiye'de demokratik halk devriminin yolu olarak "HALK SAVAŞI YOLUNU" savunduğu iddia edildi. Biz bu iddianın da tamamen desteksiz atılmış bir YALAN olduğunu okuyucuya göstermek istiyoruz.

En başta şunu tekrar yinelemek istiyoruz ki, Yılmaz Güney Türkiye'yi "yarı-sömürge yarı-feodal" bir ülke olarak görmüyor. O, Türkiye'nin "yarı-sömürge tipi kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu, bağrında yarı-feodal kalıntıları taşıyan" bir yarı-sömürge ülke olduğunu savunuyor. Bu tespitin bir sonucudur ki, o "kızıl siyasi iktidar"ların Türkiye'de kurulup yaşayabileceği, askeri stratejinin halk savaşı olduğu görüşünü vb. savunmamıştır. Biz biliyoruz ki, Menşevikler gerek ülkenin sosyo-ekonomik yapı tespitinden, gerekse ülkede baş çelişki tespitinden hareketle, Türkiye'de "kızıl siyasi iktidar"ların kurulma ve yaşama koşullarının varlığını savunmakta ve bu tezleri savunmayanların Halk Savaşını savunmadıklarını söylemektedirler.

Yılmaz Güney ölümünden kısa bir süre önce yazdığı "Faşizm Üzerine Bir Kez Daha" başlıklı yazısında, günümüz koşullarında Türkiye - Kürdistan'da baş çelişkiyi şöyle tespit ediyor: "Çeşitli milliyetlerden oluşan Türkiye-Kürdistan halkı ile askeri faşist diktatörlük arasındaki çelişme BAŞ ÇELİŞME olarak önümüzde duruyor. Bu çelişme, Türkiye-Kürdistan proletaryası ile burjuvazi arasındaki çelişmeleri bağrında taşımaktadır." (Mayıs 4, s.21)

Yine merak konusu bir diğer sorun şudur: Yılmaz Güney'in "bugün ülkemizde köylülüğü TEMEL GÜÇ ALARAK proletaryanın ÖNDER ROLÜNÜ bir avuç aydın'a yüklemeye çalışanlar özünde ülkemizdeki toplumsal, ekonomik ve siyasi gelişmeleri ve çağımızın niteliğini DOĞRU kavrayamamaktadırlar." (Güney 11, s.7)
şeklindeki değerlendirmesine rağmen, Menşeviklerin bu iddiası **hangi hesaba** hizmettir? Nalıncı keseri gibi, herşeyi kendine doğru yontma, klasik bir oportünizm değil de nedir?

*

YILMAZ GÜNEY HAKKINDA GENEL DEĞERLENDİRME SORUNUNDA BİZİM TAVRIMIZ ÜZERİNE:

Gerek geçen yılki bildirimizde, gerekse bu yıl çıkardığımız bildiride, Yılmaz Güney hakkında genel bir değerlendirme yapılmamaktadır. Her iki bildiride de, "genel değerlendirme" yapmanın önümüzde duran bir görev olduğu ortaya konmaktadır. Ben, yeterince tanınmayan, siyasi yazıları ve pratiği üzerine doğrudan tartışma yürütülmeyen Yılmaz Güney hakkında genel değerlendirme yapma işinin aceleye getirilmemesini doğru görmekteyim. Ancak bu tavrımızın doğruluğu, geçmişte bu alanda yaptığımız bazı hatalı davranışların özürü" olamaz.

Bununla ben, BP No 13, ve 14/15. sayılarda "Mayıs" üzerine çıkan yazılardaki hatalı davranışları belirtmek istiyorum. BP No 13'te Bolşevik Partizan Yazı Kurulu adına "Hayri" imzalı yazıda, "Mayıs" hakkında şu genel değerlendirme yapılmaktadır:

> " Açıktır ki bugün ülkemizde, mesela Rusya da Bolşevik Partinin otoritesine sahip bir Marksist-Leninist parti yoktur. Bu, bugün "partisiz sanat" adına ortaya çıkanlar açısından avantajlı bir durumdur. Onlar kolaylıkla, "Nerde ki Parti?", "Biz hangi partiye bağlı olarak sanat-edebiyat yapalım?" diyebilirler, ve nitekim de demektedirler. Ama bu durum da onları kurtarmaz. Eğer böyle bir parti yoksa, o zaman Marksist-Leninist olma iddiasındaki sanatçının birincil görevi, böyle bir partinin yaratılması ve inşası için çalışmaktır. Böyle bir görev **bugün** Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerinin; herşeyden önce de sosyalizm bilimi-sınıf mücadelesi alanındaki ilkelerin her türlü çarpıtmaya karşı savunulmasının birincil alınmasını gerektirir. Bunu yapmayan; bunun yerine başka görevleri önüne koyan sanatçı, Marksist-Leninist sanatçıdan başka herşeydir. Biz "Bugün TKP/ML(B) dışında komünist yoktur" şeklinde bir düşüncenin savunucusu değiliz. "Mayıs" çevresindekileri, onlar TKP/ML(B) çevresinde olmadıkları için Marksist-Leninist olmamakla suçlamıyoruz. Hayır. Onlar bugün Marksist-Leninist olmanın gereğini yerine getirmedikleri için, Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmayı, parti inşasını çalışmalarının merkezine koymadıkları için (ki bu TKP/ML(B) içinde ve çevresinde örgütlenmeden de yapılabilir... Böyle bir durumda, süreç içinde şu veya bu biçimde yakınlaşma, birleşme kaçınılmazdır) Marksist-Leninist değillerdir. Onların "partisiz"likleri öncelikle bu anlamda bir partisizliktir." (BP No 13, s.22)

Alıntıda "Mayıs ve çevresindekiler" hakkında yapılan "genel değerlendirme"nin Yılmaz Güney'i de içerdiği kesindir. O halde buradaki yaklaşım ile, bildirilerimizdeki yaklaşım arasında **köklü** bir farklılığın olduğunu, ve bu farklılığa bildirilerde dikkat çekmemiş olmamızın önemli bir hata olduğunu özeleştirici bir tarzda tespit etmeliyiz. Bu hatamızın, bizim doğru pozisyonumuzu zayıflattığını görmeliyiz.

"Mayıs ve çevresindekiler" için yapılan "Marksist-Leninist değillerdir" genel değerlendirmesinin hangi gerekçeye —ya da gerek-

çelere— dayandığı; bu değerlendirmedeki yaklaşım ile Menşeviklerin yaklaşımı arasındaki ayrım ve ortak yönlerin neler olduğu, tartışmamızın ana sorunu olmalıdır.

Bildiğimiz gibi, Menşevikler "Yılmaz Güney TKP/ML saflarına katılmadı. Onun için ML değildir!" şeklinde bir yaklaşıma sahipler. Peki, bizim yazı kurulu sorunu nasıl ele alıyor? Yazı kurulu diyor ki:

"Onlar bugün Marksist-Leninist OLMANIN GEREĞİNİ yerine getirmedikleri için, Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmayı, parti inşası çalışmalarının merkezine koymadıkları için... Marksist-Leninist değillerdir." (abç)

"Mayıs ve çevresindekiler" Marksist-Leninist değillerdir, çünkü bizim tespit ettiğimiz temel görev tespitini yapmıyor ve ona uygun davranmıyorlar! İşte yazı kurulunun gerekçesi budur.

Açıktır ki, bu gerekçe ile Menşeviklerin gerekçesi bir ve aynı değildir. Yazı kurulu yukarda tümünü aktardığımız alıntıda, TKP/ML (B) dışında da Marksist-Leninistlerin olabileceğini kabul etmektedir. Bu noktada Menşeviklerden ayrılmaktadır, ancak günümüz koşullarında Marksist-Leninist olmanın kıstasını, kendisine karşı takınılan tavırla veya kendisinin tespit ettiği görev tespitine karşı tavırla ölçme noktasında Menşeviklerle birleşmektedir.

Şu kesin bir gerçektir ki, her grup kendini Marksist-Leninist gördüğü için, kendi dışındaki kişi ve grupları eleştirirken, değerlendirirken, Marksizm-Leninizmi kendi kavrayışı temelinde algılayacak ve değerlendirmelerini bu ölçekte tartarak yapacaktır. Böylesi bir yaklaşım tamamen anlaşılır, ve doğrudur. Sorun, böyle davranıp davranmama sorunu değildir. Sorun şudur: Böylesi bir yaklaşım temelinde, değerlendirme yapan grubun bizzat kendisi, Marksist-Leninist ilkeleri savunma ve onun somuta uygulanması alanında ne durumdadır? Değerlendirme yaptığı kişi ve grubu tümüyle tanımakta mıdır? Kendisi dışında Marksizm-Leninizm adına hareket eden gruplarla ideolojik ve siyasi olarak hesaplaşmış mıdır? vb. gibi sorunların doğru cevaplanıp cevaplanmamasıdır. Eğer bu ve benzeri sorunlar da durum olumlu ise, o zaman genel değerlendirmelerin sağlıklı olacağı muhakkaktır. Ama durum bu vb. alanlarda olumlu değilse; bir grubun kalkıp kendi yaptığı görev tespitlerini savunup savunmamayı Marksist-Leninist olup olmamanın BELİRLEYİCİ KISTASI olarak öne sürmesi yanlıştır. İşte Bolşevik Partizan yazı kurulunun değerlendirmesi bu çerçeve için de ele alınmalıdır.

Somut olarak, Yılmaz Güney değerlendirirlirken, onun savunduğu siyasi tespitler, oluştuğu koşullardan kopartılmadan; o günün koşullarında uluslararası komünist hareketin durumu ve bizim durumumuzla bağı kurularak, **gelişme yönüne de** bakılarak değerlendirilmelidir. Herhangi bir kişi veya grubun değerlendirmesinde, kişi veya grubun ilk ortaya çıktığı anı ve sonraki gelişme çizgisi çok önemlidir. Ben bugün varolan incelemelerim temelinde, Yılmaz Güney'in Marksist-Leninist olmadığını veya Marksist-Leninist olduğunu belirtebilecek durumda değilim. Böylesi önemli bir konuda doğru bir değerlendirme, ancak onun gelişim süreci diyalektik materyalist bakış açısı temelinde, kapsamlı bir inceleme ve tartışma sonucu yapılabilir. Kendi geçmişimizle hesaplaşmanın bir parçası da, Yılmaz Güney'in bize getirdiği eleştirilere cevap vermektir.

Önümüzdeki dönemlerde, üzerine tartıştığımız, belli bir açıklığa kavuştuğumuz sorunlarda, Yılmaz Güney'in görüşleri üzerine de tartışmalar yürütmeli ve tavır takınmalıyız.

Sorunu bir bütün olarak çözmediğimin bilincinde olarak, şimdilik bu kadarla yetinmek istiyorum. Ayrıca Bolşevik Partizan yazı kurulunda eleştirdiğim değerlendirmeyi, önceleri benim de doğru bulduğumu, bu anlamda benim de bu hataya ortak olduğumu belirtmek isterim.

2.10.1985

Davut Toprak

*

Sorumlusu ve
Yazışma Adresi: U. T. W.
P.O. BOX 461
(V.i.S.d.P.:) LONDON E8 4JB

ENGLAND

FİATI:

5 DM; 15 FF; £1,25; 40 ÖS; 150 TL

Batı Alman emperyalizminin yeni bir cinayeti; ve GDS'in yeni bir şaşkınlığı!

Batı Alman emperyalizmi, 28 Eylül'de siyasi cinayetler dizisine bir yenisini ekledi. Frankfurt/Main'de Neo-Nazilerin açık provokasyon olan bir salon toplantısını, protestoculara karşı "koruyan" Batı Alman emperyalizminin polisi, Neo-Nazilere nefretini haykıran anti-faşistlerin üzerine azgınca saldırdı. Bu saldırıda Günter Sare adlı anti-faşist, su fışkırtıcısı panzerin tekerlekleri altında öldürüldü.

Bu cinayet, Batı Alman emperyalistlerinin siyasi cinayetler serisine eklenen yeni bir halkadır. Batı Alman emperyalizmi, nasıl geçmişte Andreas Baader, Ulrike Meinhof, Jan-Karl Raspe'nin öldürülmesinde, Sigurd Debus'un öldürülmesinde, Klaus Rattay'ın vb. öldürülmesinde, emperyalist devlete karşı ciddi olarak direnenlere karşı acımasız olduğunu gösterdi ise; bu cinayetle de protesto gösterilerine ancak bunlar "militan olmadığı" sürece; devleti doğrudan karşısına almadığı sürece, devlet tarafından çizilmiş sınırlar içinde hareket ettiği sürece "gözyumduğunu" ve fakat bunun ötesinde her hareketi ezmekte kararlı olduğunu, siyasi cinayetten çekinmeyeceğini bir kez daha gösterdi. Bir kez daha, burjuva demokrasisinin çirkin yüzündeki maske indi aşağıya. Burjuva demokrasisi, gerçek terörist yüzünü bir kez daha gösterdi.

Batı Alman emperyalizminin sözcüleri, bu cinayetin hemen ardından, Günter Sare'nin "talihsiz bir kazaya kurban" gittiği, araştırma yapılacağı, herhangi bir ihmal varsa, sorumluların cezalandırılacağı vb. yollu açıklamalar yaparak; araştırmaların Günter Sare'nin alkollü olduğunu gösterdiği vb. "sonuçları" açıklayarak, bu cinayet karşısında duyulan ve özellikle devrimci çevreler içinde militan eylemlere dönüşme eğilimi görülen nefreti karşılamaya çalıştılar. Ama bu çabalar pek fazla sonuç vermedi. Batı Almanya'da devrimci, anti-faşist-otonom gruplar, bir dizi militan eylemlerle gerçeği haykırdılar: Günter Sare'nin öldürülmesi, siyasi cinayettir!

Günter Sare'nin ölümü ardından, bir dizi siyasi güç tavır takındı. Bunların en iğrenci, kuşkusuz, revizyonist DKP'nin tavrı idi. Siyasi olarak Günter Sare ile hiçbir ilgisi olmayan DKP, militan anti-faşist yönelimi olan eylemlere örgütlü gücü ile katılarak, bu eylemlerin devlete karşı yönelmesini engelleyeceğini, bunları yalnızca Neo-Nazilerin şahsında somutlaşan açık Nazi eğilimlerine karşı yönelen, devleti demokrat gören, barışçı, devlete Nazileri yasaklama çağrıları yapan sınırlar içinde tutmaya çalıştı. Onlar Batı Alman emperyalist devletini saldırı hedefi olmaktan çıkartıp, Batı Alman emperyalist devletinin, Batı Alman emperyalistlerinin elinde şu anda içte faşistleşmeyi ilerleten; faşist baskıları uygulayan **esas araç** olduğunu, bu anlamda esas faşizm tehlikesinin bugün bu emperyalist devletten kaynaklandığı, bugün Batı Almanya'da faşizme karşı mücadelenin, **öncelikle bu devletin somut faşist tedbirlerine** karşı mücadele demek olduğu gerçeklerini gözlerden gizlemeye çalıştılar. Benzeri bir tavrı, şimdi Günter Sare'nin öldürüldüğü eylette hükümet ortaklığına hazırlanan Yeşiller takındı. Devrimciler bunlara layık oldukları ismi verdiler: "CESET SÖMÜRÜCÜLERİ".

Ama ceset sömürücülüğü yapan yalnızca bu emperyalist yanlısı güçler değildi. Batı Almanya'da Marksist-Leninist bir Parti inşası için organ olma iddiasındaki "Gegen Die Strömung" (GDS), ve Batı Berlin'de Marksist-Leninist bir Parti inşası için organ olma iddiasındaki "West-Berliner Kommunist" (WBK) de G. Sare'nin ölümünün hemen ardında takındığı tavırlarla, kendilerinin hiç de iddia ettikleri gibi Marksist-Leninist öncü olma yönünde bir gelişme içinde olmadıklarını, tersine, kendiliğinden gelişmekte olan hareketler karşısında secdeye yatan, onlara yağ çeken bir tavır giderek sistemleştirdiklerini gösteren bir konuma girdiler.

Konu ile ilgili elimizde WBK'nın 30 Eylül; GDS'in 1 Ekim tarihli bildirileri var. Bunları en azından Batı Berlin'deki eylemlerde WBK yoğun bir şekilde dağıttı. Ayrıca el pulları da yaptı.

GDS'in ve WBK'nın kendi dışında gelişen sınıf mücadelesi konusunda —parti inşasının birinci aşamasında bulunmak, yeterli teorik berraklığa sahip olmamak, güçsüzlük, vb. gerekçelerle— takındığı vurdumduymaz, pasif seyreden tavırla karşılaştırıldığında, GDS ve WBK'nın olayın hemen ertesinde sıcağı sıcağına tavır takınmış, gelişen bir harekete gücü ölçüsünde müdahalede bulunmuş olması, kuşkusuz geçmişteki genel tavırla karşılaştırıldığında olumludur. Ama olumluluk yalnızca tavır takınma olgusundadır. Takınılan tavrın içeriği gözden geçirildiğinde, bu olumluluk ortadan kalkmakta; GDS ve WBK'nın "ajitasyona başladığı anda kendini kendiliğindenciliğin kuyru

ğunda" bulduğunu göstermektedir.

Marksist-Leninistler açısından Günter Sare'nin ölümü ertesinde yapılması gereken şey, kuşkusuz **Marksist-Leninist temel görüşleri** hareketin içine taşımak; gelişen kendiliğinden hareketin zaaflarına dikkat çekmek, Marksist-Leninist bir Partide örgütlenme gerekliliği perspektifini götürmek; Batı Almanya'da sosyalist devrim stratejisinin propagandasını yapmak ve bunları propagandanın merkezine koymak vb. olmalı idi.

Ama ne WBK, ne de GDS bildirilerinde bunu yapmıyor.

*

WBK'nın bildirisi 30 Eylül 1985 tarihini, ve "Kahverengi Veba Devletten Kaynaklanmaktadır ... Faşizme Karşı Kendi Kendine Yardımı Örgütleyelim" başlığını taşıyor.

Bildirinin birinci bölümünde

> "Bir yanda anti-faşist Günter Sare'nin ölümüne kadar varan vahşi cop ve su fışkırtıcısı kullanımı; diğer yanda faşistler için babacan koruma ve destek"

düşüncesi işleniyor.

Burada doğru olarak "burjuva mahkemelerine", "Polise" hiç güvenilmemesi gerektiği; DKP, Yeşiller vb. gibi sahte dostlara da kanılmaması gerektiği yönünde öğütler veriliyor.

Bu bölümde ilginç olan şeylerden biri, G. Sare'nin polisçe öldürülmesinin, açıkca cinayet olarak adlandırılmamasıdır. Anti-faşist, devrimci güçler sokak gösterilerinde polisle çatışırken "Katiller", "Katiller" diye bağırırken, WBK'nın Günter Sare'nin "ölümünden" sözetmesi, siyasi cinayeti, açıkça siyasi cinayet olarak damgalamaması, —hangi nedenler le yapılırsa yapılsın— kendiliğinden hareketin gerisinde bir tavırdır.

İkinci olarak, özellikle polisle çatışma içinde bulunan militan kesim için —ki bu kesim bugün Marksist-Leninistlerin yapacağı propagandada öncelikle yönelmesi gereken kesimdir— "polise güvenmeme", "burjuva mahkemelerine güvenmeme" öğüdü boş bir öğüttür. Çünkü bu kesim bunlara zaten güvenmemektedir.

Yeşiller, ve DKP de bu kesim için güvenilir, dayanılır olma niteliğini eylemler için de giderek yitirmektedir.

Bu kesimin ihtiyacı olan şey, bildiklerini ve pratikte yaptıklarını ona tekrarlamak değil, bu hareketin önünü açacak perspektifler koymaktır. Marksist-Leninistler bu kesimin teori ve pratiğinde nelerin yanlış olduğunu; neden tek gerçek kurtuluş yolunun sosyalist devrimde olduğunu; neden işçi sınıfının devrimin öznesi olduğunu; neden devrimin zaferi için Marksist-Leninist bir partinin önderliğinin mutlak şart olduğunu; böyle bir partinin yaratılması çalışmasının neden bugünün en acil, en devrimci görevi olduğunu, bizzat pratik mücadeleler içinde, bunların değerlendirilmesi içinde ortaya koymak; ve öncelikle bunu yapmak zorundadır. Bu harekete katılan militan kesimin bilinç seviyesini ilerletici tavır takınmak zorundadır.

WBK'nın bildirisi bu anlayışı yansıtmamaktadır. Bildiride kendiliğinden hareket içindeki militan kesimin teori ve pratiğine en küçük bir eleştiri yoktur. Perspektif konusunda bildiride büyük harflerle öne çıkarılan 2 nokta vardır:

> "FAŞİZME KARŞI KENDİ KENDİNE YARDIMI ÖRGÜTLEYELİM"
>
> "KAHVERENGİ VEBA DEVLETTEN KAYNAKLANMAKTADIR"

Bunlardan birincisinin **nasıl** yapılacağı konusunda WBK bildirisinde tek laf etmemektedir. Halbuki bugün özellikle direnen militan kesimin ihtiyacı, "faşizme karşı direnmek gereklidir", "örgütlenmek gereklidir", "kendi gücümüze güvenelim" vb. laflar değil, bu örgütlenmenin **nasıl** olması gerektiği konusunda onlarla yürütülecek bir tartışmadır. WBK nasıl bir örgütlenme önermektedir? Bunu bildiriden çıkarmanın imkanı yoktur.

Halbuki, Günter Sare'nin ölümünün ertesinde militan kitle eylemleri içinde yeralan otonom grupların, anti-faşist grupların kendilerine özgü bir örgütlenme anlayışı vardır. Aynı şekilde, Günter Sare'nin ölümü ertesinde, bazı emperyalist tekellerin çeşitli temsilciliklerine kundak koyanların da belli bir örgütlenme anlayışı vardır. "Faşizme karşı kendi kendine yardım" böyle mi örgütlenecektir?

Eğer böyle örgütlenmeyecekse, bu hareket içinde bugün ne yazık ki belirleyici bir rol oynayan kendiliğindenciliğin eleştirisi gerekli değil mi? Marksist-Leninist alternatifin, Marksist-Leninist hedef, ve bu hedefe ulaşmak için araçların, yolun açıkça konması gerekli değil mi? WBK bunu neden yapmıyor? Acaba oportun görmediğinden mi?

WBK bildirisinde, devletin faşizmin kaynağı olduğunu (faşizmin devletten çıktığını) söylerken, önemli bir gerçeğe dikkat çekmektedir. O da şudur:

Bugün Günter Sare'nin Batı Almanya polisince öldürülmesi üzerine yapılan eylemlere katılan kitlenin, polisle doğrudan çatışmaya giren militan devrimci kesimi dışında kalanlar için **faşizm** yalnızca Nazi'lik biçiminde kavranmakta; faşizme karşı mücadele, açık Nazi propagandası yaparak ortaya çıkanlara; açıkça kafatasçı-ırkçı görüşler savunup bu temelde örgütlenenlere karşı mücadele olarak kavranmaktadır. Bunların revizyonizmin-reformizmin etkisi altında olan önemli bir bölümü için Batı Almanya'da faşizme karşı mücadele, kendi-

lerince demokrat olan Batı Alman devletini, **Nazizmi** yasaklaması için zorlama mücadelesidir. Yani bunlara göre bugün Batı Almanya'da emperyalist burjuvazinin iktidar aracı olan devlet, faşizme karşı mücadelenin karşısına alması gereken bir **hedef değil**, yanına alması, zorlaması gereken bir müttefiktir. Halbuki durum tersidir. **Faşizm**, emperyalizmin ürünüdür. **Faşizm** tekelci sermayenin iktidarının biçimlerinden biridir. Faşizmin kaynağı tekelci sermaye; Batı Almanya'da, Batı Alman emperyalizmidir. Batı Alman emperyalistleri, bugün Batı Almanya'da iktidarlarını Batı Alman devleti aracılığı ile sürdürmekte; bu devlet aracılığı ile faşist tedbirler alıp uygulatmaktadırlar. Bugün emperyalist Batı Alman devleti, Batı Alman emperyalist burjuvazisinin elinde içte faşist tedbirler alma; faşistleşmeyi ilerletmede kullandığı **esas araç** durumundadır. Nazi partisi gibi parti ve grupçuklar da, açıktır ki faşistleşmeyi geliştirmenin araçlarıdır, ama bugünkü esas araçlar durumunda değildirler. Bugün Batı Almanya'da faşizme karşı bir mücadele, **öncelikle** emperyalist Batı Alman devletinin aldığı faşist tedbirlere, öncelikle onun aracılığı ile geliştirilen faşistleşmeye, militaristleşmeye, intikamcılığa karşı mücadele olmak zorundadır. Batı Almanya'da faşizm tehlikesini toptan tarihe gömecek tek şey; Batı Alman emperyalizmini yerle bir edecek sosyalist devrim ve proletarya diktatörlüğüdür. Gerçek bir anti-faşist mücadele, Batı Almanya'da bu anlamda sosyalist devrim mücadelesine tabi kılınmak zorundadır. İşte bu nedenlerle, "faşizm devletten kaynaklanıyor" biçimindeki tespit, önemli bir noktaya dikkat çeken bir tespittir. Ama sorunu kısa formülleştirme çabası içinde, yukarıda ortaya koyduğumuz düşünceleri olduğu gibi yansıtmayan; faşizmin kaynağının emperyalizm olduğunu açıkça ortaya koyma yan bir tespittir de aynı zamanda. En önemlisi, bu tespit kendiliğinden gelişen hareketin yanlışlarına karşı savunulan bir tespit olma durumunda değildir.

Aynı paragrafta, devletin neden parçalanması gerektiğini gerekçelendirirken, WBK şöyle demektedir:

> "BU DEVLET işini Hitler faşizminin geleneğinde sürdürmektedir, o parçalanmayı gerçekten hak etmektedir."

Bugünkü Batı Alman devletinin suçlarına— onun Hitler geleneği üzerinde yükseldiği olgusuna— dikkat çeken bu ajitatif sözler, formülasyonlar üzerinde pek fazla durmayan bir örgüt tarafından çıkarılmış bir bildiride yer alsa; üzerinde durulmaya değmez. Ama WBK, GDS gibi, formülasyonlar içinde kılı kırk yaran bir örgüttür. Bu bilindiğinde, bu ajitasyon sözleri için şunları söylemek hakkımızdır:

Burada sanki Batı Alman emperyalizminin, Hitler faşizminin geleneği üzerinde hareket etmeyen bir başka devletin parçalanma gereği, devrimle yıkılma gereği olmayacakmış gibi; sanki faşist uygulamalar devleti parçalamayı gerektiriyormuş gibi bir tavır vardır. Bu tavır burjuva demokrasisinin gerçek anlamda hüküm sürdüğü bir ülkede —bu emperyalizm çağında uzun süreli mümkün değildir— devletin parçalanması, devrim gerekliliğini inkara açık bir tavırdır. Son çözümlemede faşizme karşı burjuva demokrasisini savunan bir tavırdır. WBK ajitasyon yapayım derken baltayı taşa vurmaktadır.

WBK bildirisinin sonunda, genel planda işçi sınıfı önderliği, sosyalist devrim, Marksist-Leninist parti önderliğinin propagandasını kısaca da olsa yapmaktadır. Bildiride en olumlu yer bu bölümdür. Bu bölümde söylenenler şunlardır:

> "Bu mücadeleyi zafere götürecek güç, işçi sınıfı olacaktır. Onun en önünde gerçek bir komünist, Marksist-Leninist parti içinde örgütlenmiş en iyi unsurları bulunacaktır. İşçilerin ve onun müttefiklerinin silahlı mücadeleleri bu devleti, bu kapitalist toplumu proleter devrimi ile şiddete dayalı bir biçimde parçalayacak ve yeni bir dünyayı, sosyalizmin ve komünizmin dünyasını inşa edecektir."

Bildiride en olumlu yer olarak değerlendirdiğimiz, ve kendiliğinden gelişen hareket içinde, onun bilinç seviyesinin ilerisinde bilinç veren yer olarak değerlendirdiğimiz bu bölüm de yakından incelendiğinde, bu bölümün de Marksist-Leninist talepler karşısında yetersiz olduğu açıktır.

Önce bu bölümde WBK görüşlerini yalnızca olumlu olarak ortaya koymaya, sakın ha(!) hareket içindeki otonom-anti-emperyalist militan grupların yanlışları ile polemiğe girmemeye özel önem vermektedir. O bu konuda bu grupların yanlış bir pozisyonda olduğunu açıkça ortaya koyacak yerde, susmayı tercih etmektedir. Bu, kendini yarandırmaya çalışan, korkak, oportünist, faydacı bir tavırdır.

İkincisi, bu kendini yarandırma çabası, kendiliğindenciler için bir kırmızı çuha olan "proletarya diktatörlüğü"nün adı verilerek açıkça propaganda edilmemesine kadar varmaktadır. WBK, "proleter devrim"den, "yeni bir dünyanın... inşasından" vb. sözetmektedir, ama Marksist-Leninistler ile Marksist-Leninist olmayanlar arasında en temel ayrım çizgilerinden biri olan "proletarya diktatörlüğü" konusunda susmayı tercih etmektedir.

Diğer yandan, mesela bizim çıkardığımız yayınların eleştirisi vb. sözkonusu olduğu zaman, en küçük bir belirsizlik altında oportünizm, revizyonizm, ya da kötü niyet arayan WBK, bildirisinde, her devrimin en temel sorunlarından biri olan müttefikler konusunda "belirsiz" davranmayı tercih etmektedir. O bildiride, "işçilerin ve onun müttefikleri -

nin silahlı mücadeleleri"nden sözetmektedir. Ama bu müttefiklerin kim olduğunu nedense söylememeyi tercih etmektedir. Herkes bunu istediği gibi anlayabilir. WBK da! Bu tavrın adını koymayı biz, ad koymaya çok meraklı WBK'ya bırakıyoruz.

İşte WBK'nın olayın hemen ertesinde takındığı tavır budur. Bu tavır içeriği itibarıyla, genelde, kendiliğinden hareketi ileri götürmeye hizmet etmeyen, ona yaranmaya çalışan, faydacı, oportünist bir tavırdır. Ama bu tavırdan daha berbatı da vardır. GDS'in çıkardığı bildiri ile karşılaştırıldığında, WBK bildirisinin hataları-eksiklikleri onca büyük görünmemektedir. Yani GDS bu somut olay bağıntısında çok daha sağ, çok daha oportünist bir tavır sergilemiştir. Biz bir ibret belgesi olan GDS bildirisini aşağıya olduğu gibi aktarıyor, parantez içinde de kendi düşüncelerimizi koyuyoruz:

VE GDS'İN YENİ BİR REZİLLİĞİ!

GDS'in bildirisinin başlığı şöyle:

"Bütün militan anti-faşistlere (ve öyle olmak isteyenlere)

MİLİTAN ANTİFAŞİSTLERE KARŞI KİRLİ ARGÜMANLARI PARÇALAYALIM!"

(Daha en başta GDS'in kendiliğinden hareketin kuyruğuna takılmaya çalıştığı belli oluyor. GDS "militan antifaşistlere" onların dilini kullanarak kendini sevdirmeye çalışarak başlıyor işe.)

"DKP/SDAJ'UN REZİLLİĞİ, ONLARIN DEVLET TARAFINDAN SATIN ALINMIŞ ŞİDDET YANLILARI YALANI

Daha geçen yıl DKP/SDAJ ve onlara yakın olan gruplar, Gallus'ta NPD'li faşistlere karşı yapılan bir yürüyüşü POLİSLE KONUŞARAK, zamanından önce bitirmişti. DKP bu yıl da POLİSLE KONUŞARAK VE POLİSİN İSTEĞİ ÜZERİNE kapanış mitingini yarım saat önceye, 19.30'a alarak, HUZUR VE SÜKUNUN sağlanmasına ve polisin gerçek antifaşistlere karşı daha rahatsız edilmeden saldırmasına katkıda bulundu. Ve gerçekten de DKP'nin yönettiği ve onlar tarafından "Şimdi artık son" barıştırıcı şiarıyla kapatılan mitingden sonra, Polis kendi bildiği biçimde Günter Sare'nin hayatına son verdi. Devlete sadık DKP fonksiyonerleri kendi paylarına düşen suçu taşımaktadır bu konuda. Bu kişilerin karakter olarak, ve siyasi yönden nasıl domuz köpeği oldukları, çıkardıkları bildiriden de görülmektedir. "Bir rezillik" başlığını taşıyan bildiride DKP, "onaylamaz çatışmalardan" kendini ayırma çabası içindedir. Gerçekten rezilliktir bu!

"Marx'a sadık olma", hatta "komünist" olma iddiası, yalnızca yüzeydir. Kendi melodimizi çaldığımızda, varolan taşlaşmış ilişkileri bile dans ettirmenin mümkün olduğunu yazan Marx, böylelerini onlarca kez şeytana gönderirdi.

SDAJ 30.9. tarihli bildirisinde daha da ileri gidip, 19.30'da DKP'nin "bitiş düdüğüne" uymayıp, NPD toplantısını gerçekten engellemek isteyen militan anti-faşistlere hakaret ediyor, ve onlara gerçekte paralı ajan damgasını basıyor. O, "devlet tarafından satın alınmış şiddet yanlıları"ndan sözediyor.

Militanca mücadele eden antifaşistler "devletçe satın alınmış"? Öyle mi? Namuslu antifaşistlerin böyle birşeyin propagandasını yapan kişilerle bir alış-verişi olamaz. (Geçerken söyleyelim: Eğer birileri devlet tarafından satın alınmış ise, o da DDR ile ve Afganistan halklarını acımasızca öldüren Sovyetler Birliği ile kardeşliği sır olmayan DKP'dir.)"

(GDS'in bildirisinin ilk bölümünde söylenenler bunlar. Burada, başlıkta ilk anda göze çarpan, kendini kendiliğindencilerin diline uydurma çabası sürüyor.

İçerik olarak GDS'in bütün bildirisinde en olumlu bölüm olarak bu bölüm görülmektedir.

DKP ve onun gençlik örgütü SDAJ, Günter Sare'nin ölümünden sonra da, Batı Alman emperyalist devletine sahip çıkmayı kendi esas görevi olarak kavrayıp, ona uygun hareket etmiş, hareketi pasifize edebilmek için elinden geleni yapmış; polise karşı militan tavır takınanları tecrit edebilmek için, "taş atıcılar", "kaosçular" vb. isimlerle adlandırdığı bu militan devrimci kesimin bir bütün olarak "devlet tarafından parayla satın alınmış" olduğu anlamına gelen tespitler yaparak bunları yaygınlaştırmayı esas işi saymıştır.

Bunlara karşı, militan direnişe sahip çıkmak, her devrimcinin görevidir. GDS bunu yapmakta, militan direnişçileri, pasifist-revizyonist devlet savunucularına karşı koruyan bir tavır takınmaktadır. Ama Marksist-Leninistler için tek ayrım çizgisi pasifizm/legalizm ile militan direniş arasındaki ayrım çizgisi değildir. Onun dışında, Marksist-Leninist ile, Marksist-Leninist olmayan devrimcilik arasında kesin ayrım çizgisi çekmek, Marksist-Leninist olmadığı halde, devlete karşı militanca direnenlere, yanlışlarını gösterip onları doğru, Marksist-Leninist yöne çekmeye çalışmak da —ve evet, bugün öncelikle de bu — Marksist-Leninistlerin görevidir. GDS, bildirisinin en olumlu bölümü olarak değerlendirdiğimiz bu bölümde, bu ikinci, önemli, bize belirleyici olan ayrımı çekmemekte, savunduğu militan direnişin zaaflarının üzerine gitmemekte, tersine onu idealleştirmektedir.

Mesela burada tartışılan bağıntıda, bu hareket içindeki gruplar içinde kendiliğindenciliğin hakim olduğu, bu gibi hareketlere provokatörlerin girmelerinin, mesela bir Marksist-Leninist parti içine girmesinden çok daha kolay olduğu, bugünkü hareketin bu yönde uyarılması gerektiği vb. GDS'in derdi değildir. Çünkü onun bu bildirideki derdi, "militan antifaşist" dediği harekete hiçbir eleştiri getirmeden, saldırılara karşı savunarak hareket'ten "yararlanmak"tır. Gerçekte yaptığı kuyrukçuluktan başka birşey değildir. GDS in mesela bize karşı tavrı ile karşılaştırıldığında, bu tavır büsbütün iğrençleşmektedir.

GDS için buradaki tek sorun, "militanca mücadele"dir. Militanca mücadele eden devlet tarafından satın alınmış olamaz. GDS'in "militan antifaşist" hareketi savunması böyledir. Ama bu savunma aptalca bir savunmadır. Dünya komünist hareketinin tarihi, devrimci hareketinin tarihi, "militanca savaşan"ların içinde de devlet tarafından satın alınmış olanların olabileceğini göstermektedir. O halde bu noktada savunma böyle olamaz. Bu noktada tek doğru savunma, "satın alınmış" iddiasının kimler tarafından hangi amaçla getirildiğinin teşhiri; bütün hareket için böyle bir iddianın adi bir iftira olarak geri çevrilmesi; tek tek unsurlar için getirilmesi halindeyse bu iddiayı getirenlerin ispatlamasının talep edilmesidir. GDS buradaki tavrı ile yağcılıktan başka birşey yapmıyor.

DKP'nin nitelendirilmesi konusunda da ilginç olan, DKP hakkında tek kelime olarak bile, revizyonist, ya da sosyal-faşist vb. nitelemeyapılmamasıdır. Onun yerine, "Sovyetler Birliği tarafından satın alınmış olduğu" söylenip geçilmektedir. DDR hakkında sosyal-faşist, Sovyetler Birliği hakkında sosyal-emperyalist nitelemesi vs. de yoktur. Söylenen herhangi bir burjuva gazetesinde de söylenen şeydir. GDS'in, sorun mesela bizimle ideolojik çatışma olduğunda, bize kolayca "sosyal-faşist", "revizyonist" vb. nitelemeleri yaptığı bilindiğinde, bu tavır büsbütün iğrençleşmektedir. Öyle ya, bu bildiri "militan anti-faşistlere ve öyle olmak isteyenlere" —çoğu kendiliğindenci, ideolojik olarak ortayolcu akımlardan etkilenen kişilere— seslenivor. Onlar ise Sovyetler Birliği'ni "sosyal-emperyalist" görmüyor, Marksizm-Leninizm ile, revizyonizm vb. ile fazla ilgilenmiyor. O yüzden onlara çıkarılan bildiride böyle laflar kullanılması oportun değildir! Bunun başka açıklaması varsa, GDS herhalde bize zahmet edip açıklar.)

"2. KİRLİ ARGÜMAN: POLİS YALNIZCA KAOSÇULAR YÜZÜNDEN MÜDAHALE EDİYORMUŞ?

Polis, basın ve Günter Sare'nin katledilmesine kızan (ve fakat ne yazık ki burjuvazinin başarılı "beyin yıkaması"na uğrayan) göstericilerden bazıları, BU DEVLETTEN VE POLİSİNDEN KORKMAYAN, ona karşı mücadele edip, ona zarar veren anti-faşist militanların "polisin saldırılarının" suçlusu olduğunu, aksi taktirde bizim polisimizin (ve genelde de bu devletin!!!) ne de güzel demokratik olduğunu yayıyor.

TAM TERSİ SÖZKONUSUDUR. Yeterli bir karşı-direniş olmadığında, diğer ülkelerden devrimcileri faşist işkencecilerine teslim eden, NPD faşistlerini koruyan bu devlet için temelde şu kural geçerlidir: **Bu devlet militan anti-faşistlerin tutarlı sert karşı-tedbirleri ile karşılaşmadığı ölçüde terbiyesizleşmekte ve kışkırtıcılaşmaktadır.** Polisin neler yapabileceğinin ve yaptığının ölçüsü yalnızca polise değil, tersine tam da militan antifaşistlerin mücadele derecesine de bağlıdır. Tam da bu yüzden bunları gözden düşürmek ve izole etmek için elden gelen yapılmaktadır. Dua eden, susarak üzülen, pasifist çağrılar yapan antifaşistler kuşkusuz bir TEHLİKE DEĞİLDİR. Ve gerekli olduğunda devlet bunlarla kolayca başa çıkabilir. Militan antifaşist mücadele kırıldığında, diğerini yoketmek kolay iştir. Nazilerin zamanında KPD tarafından yönlendirilen militan antifaşist işçi hareketini kırdıktan sonra, nasıl sosyal-demokratlara, katoliklere rahatça yönelindiği bilinmektedir.

Militan antifaşistler mümkün olan her yandan saygı ve aktif desteği hak etmektedir. Onun sokak mücadelesindeki deneyleri gelecek mücadeleler için önemlidir ve değerlendirilmek zorundadır. Gözden düşürme ve izole etme çabalarına gözyumulmamalıdır."

(Bildirisinin ikinci bölümünde GDS'in söylediği bunlar.

Burada "militan antifaşist"lerin idealleştirilmesi, onlara yağ çekimi birinci bölümden çok açıktır.

Bugünkü "antifaşist militanların", devrimin öznesi olan işçi sınıfından —ne yazık ki — kopukluğu, bunun sonucunda, devletin **çok kolay bir mücadele yürüttüğü,** vb. olgular bir kalemde es geçilmektedir. İşçi sınıfı tabanına oturmamış "militan antifaşistler"in "tutarlı sert karşı-tedbirleri" ile, devlete karşı mücadele, devrimci mücadele eşitlenmiş, antifaşist mücadele "militan antifaşistlere" yüklenivermiştir.

Onlar —ki onlar bugün Batı Almanya'da ancak ne yazık ki yüzlerle ifade edilen bir niceliğe; çoğunluğu açısından, işçi sınıfını devrimci özne olarak görmeyen bir siyasi anlayışa sahiptir— devletle çatışacaktır. Militanca mücadele edecektir. GDS bildiri çıkarıp, "hadi aslanlar" şeklinde destekleyecek, bu arada da "sokak mücadelesi deneylerini" değerlendirecektir... İşte GDS'in anti-faşist mücadelesi!!!

Bunun saçmalığı, bugünkü "militan antifaşist" mücadele ile, 1930'lardaki "militan antifaşist mücadele" karşılaştırıldığında iyice sırıtmaktadır. Bir yanda KPD önderliğinde yüzbinlerce işçinin militan antifaşizmi. Diğer yanda, işçi sınıfına ne yazık ki yukarıdan bakan, sayıları yüzlerle ifade edilebilecek, az sayıda devrimci işçi-işsiz gencin, militan işçi sınıfı mücadelesinden kopuk antifaşist mücadelesi. Birincisinin zafer imkanı vardır. İkincisinin yoktur. Ama GDS için ikisi de birdir!

Biz bugün Batı Almanya'da devrimci, militan mücadele veren bütün grup ve kişileri saygıyla anarız, ve onların mücadelesinde devrimci olan herşeyi destekleriz. Ama bunu GDS in yaptığı gibi, o mücadeleyi idealleştirerek, zayıf yanlarının üzerini örterek yapmayız. Ona yağ çekmeyiz. Batı Almanya'da faşizme karşı mücadelenin ancak proletarya önderliğinde sosyalist devrim mücadelesine tabi ele alındığında, ve işçi sınıfı temeline oturduğunda zafer kazanabileceği bilincini bu mücadele içine taşımayı esas görev olarak kavrar, bu yönde yanlışların üzerine gideriz.

GDS bunu yapmıyor. Tek kelime ile bugünkü antifaşist militan mücadelenin zaaf ve eksiklikleri, yanlışları üzerine gitmiyor. Kendini onun kuyruğunda bayağı rahat hissediyor.

Bir başka tartışma bağıntısında; mesela bizimle tartışma sözkonusu olduğunda; Marksist Leninist olma ile devrimci olmayı açıkça eşitleyen GDS'in; burada KPD önderliğindeki militan antifaşist işçi sınıfı hareketi ile bugünkü militan antifaşist hareket arasında paralellik kurması kendinin bugüne kadarki —doğru olmayan— çizgisinin açık inkarıdır; ama yanlış çizginin düzeltilmesi biçiminde bir inkarı değil; yanlışın yerine başka bir yanlışı koyma, bir aşırılıktan diğer aşırılığa kayma biçiminde bir inkarıdır. Bu tavır oportünist; faydacı, iğrenç bir tavırdır.

GDS, militan antifaşistler dediği devrimcileri devlet için **tehlike** olarak; **faşist gelişmeyi engelleyecek güç olarak** görüyor. (Yer yer GDS'in bunları devrimci olarak bile değerlendirmediği bilindiğinde, Marksist-Leninist olma ile devrimci olmayı eşitlediği bilindiğinde, çok ilginç(!!!) bir tavır!)

Bu, Marksizm-Leninizm ile ilgisi olmayan bir antifaşist mücadele anlayışıdır. GDS'in bugünkü "militan antifaşist" dediği gruplar, Batı Alman emperyalist devleti açısından **gerçek** bir tehlike değildir. Bu hareket ancak Batı Almanya'da devrimin öznesi olan **işçi sınıfının hareketi haline geldiğinde** devlet gerçek tehdit altına girer. Marksizm-Leninizmin öğrettiği budur. Ve GDS Marksist-Leninistse, bunun propagandasını yapmalıdır. Ama o bunun yerine başka şeyler yapıyor!)

"3. AMACIN YALNIZCA KARIŞIKLIK ÇIKARMAK OLDUĞU ARGÜMANI ADİDİR.

Polis ve devlet psikologları, militan antifaşist mücadeleye katılanların birçoğunun gençliğine, "daha iyi çevrelerden gelen insanlar olmadığına", birçoğunun işçi sınıfı kökenli olduğu gerçeğine dikkat çekiyor, ve bunların —ne sevindiricidir ki — bir ziyafetteki gibi uslu davranmadığını, sömürü ve baskı devletine duydukları nefreti sokağa taşıdıklarını söylüyor. Onlar bir bölümü genç olan bu militan antifaşistlerin, faşistlerin tekel ve devlet kademelerindeki kullanıcılarının kim olduğu konusunda, devletin Hitler faşizmi geleneğinde uyguladığı CÜRÜMLER konusunda, bu devletin Güney Afrika'da, Türkiye'de halkların kitleler halinde öldürülmesinde pay sahibi olduğu konusunda, SPD konusunda, ve şimdi Hessen'de olduğu gibi bir yandan bütçeye oy verip, şu fışkırtıcıların, hapislerin, silahların yapılıp alınmasına onay veren, sonra da: "Eyvah, kaza oldu, Günter Sare ezildi" diyen Yeşiller hakkında **berraklığa sahip**(abç) olmasını affedemiyor.

Militan antifaşistler, nerede Batı Alman emperyalizminin devlet aracı cürüm işliyorsa orada mücadele etmekte, ve allahın belası pasifizmin ve legalizmin sınırlarını parçalamaktadır. Bu iyidir, bu yalnızca böyle kalmamalı, aynı zamanda güçlendirilmeli ve iyileştirilmelidir."

(Burada GDS, bugünkü "militan antifaşist hareket"in bilinç seviyesi sorununu tartışırken de doğru bir tavır takınmamakta, bilinç seviyesini olduğundan daha ileri göstermekte yine kendini "harekete" yarandırma pozisyonunda durmaktadır.

Bugün "militan antifaşistler"in —bütününü bir yana bırakalım, önemli bir bölümünün- "faşistlerin tekel ve devlet kademelerindeki kullanıcılarının kimler olduğu" konusunda berraklığa sahip olduğu tespiti, abartmalı bir tespittir. Bugün bu hareket içinde yer alanların belki en ileri olan bölümü bile, mesela faşizmin bir bütün olarak emperyalizmin ürünü olduğu konusunda, faşizmi Batı Almanya'da yoketmenin tek gerçek yolunun bir bütün olarak Batı Alman emperyalizmini sosyalist devrimle yoketmek olduğu konusunda "berraklığa" sahip değildir. Bugün pratikte devletin polisiyle militanca çatışan, devletin takibatına uğrayan, bundan korkmayan antifaşist militanların, —ayrım yapmadan— devletin niteliği, emperyalizm/faşizm bağı konusunda berraklığa sahip olduğu anlamına gelen tespitlerde bulunmak, gerçekleri çarpıtmak, Marksist-Leninistlerin önünde duran bu alandaki büyük görevleri yok saymak demektir.

Aynı değerlendirmenin devamı olan, "anti-

faşist militanların...SPD konusunda, Yeşil - ler konusunda" berraklığa sahip olduğu şek - lindeki değerlendirme de gerçekler karşısında ayakta tutulacak bir iddia değildir. Bu ha reket içindeki en ileri kesim için SPD konusunda hayallerden önemli ölçüde sıyrıldığı tespiti yapılabilir. Ama militan hareket içinde yeralanların hala önemli bir bölümü, S PD'yi hala "kötünün iyisi" görme durumunda - dır. Yeşiller konusunda ise, hala bunlar ile "eylem birliği"ni mümkün gören anlayış, bunların "emperyalist yanlısı" gerçek yüzünü kav ramayan anlayışlar hakimdir. Hal böyle iken, tam da bu bağıntıda hareketin bu zaaflarına dikkat çekmek, mesela Yeşilleri teşhir etmek, SPD'yi teşhir etmek vb. Marksist-Leninistlerin görevi iken, GDS bu görevler yokmuş gibi davranıyor. Tabii bu arada WBK'nın bildiri - sinde bu konuda söylenenleri de "boş laflar" ilan eden bir tavır takınmış oluyor. WBK ise bu bildiriyi alıp, hiçbir eleştiri getirme - den, kendi bildirisinin yanında —aradaki bu noktadaki çelişme çıplak gözle görülür bir çe lişme olmasına rağmen— geniş biçimde dağıtı yor. Ne de olsa "kardeş"tirler!

Diğer yandan, eğer bugünkü "hareket" gerçekten de GDS'in yukarıda aynen koyup eleş - tirdiğimiz yerde yaptığı tespitlere uygun bir bilinç seviyesinde ise, o zaman somut olarak bu bildirinin bu harekete verdiği nedir? Bu bildiri —eğer gerçekten hareket, GDS'in iddia ettiği seviyede ise— o harekete, o hare ketin bilinç seviyesinin bile **gerisinde**, yağ çekmekten başka birşey yapmamaktadır. Eğer ha reket o bilinç seviyesinde ise, GDS'in kendi ni yarandırıcı bu bildirisine hiç mi hiç ihtiyacı yoktur. Onun ihtiyacı, onu daha ileri seviyeye götürecek olan Marksist-Leninist pro pagandadır. GDS'in bildirisinde bu — pertav sızla bile aransa— bulunmamaktadır.)

" İKİ ÜÇ HAFTA, İKİ ÜÇ YIL DEĞİL,
YİRMİ, OTUZ, ELLİ YIL DAYANMAK GEREKİR!

Bugünkü güncel mücadeleye yoğunlaşma gerekliliğinin yanında antifaşist militan - lar arasında "Nasıl sürecek?", hangi uzun yol, hangi amaç sorunu üzerine tartışma yürütülmek zorundadır.

"Beni ilgilendirmiyor" tavrı yalnızca ve mutlaka militan antifaşistler arasındaki her türlü ortaklığın dağılmasını, yokolma sını getirecektir. Yeralan grupların **amaç ve yolları** üzerine tartışılmak zorundadır. (FAU'nun anarşizmi üzerine, Komünizm amacı üzerine, faşistler ve bütün gericiler üzerinde, kitleler için sosyalist demokrasiyi öngören, diktatörlüğün kurulması üzerine vb.) Ve **kendi saflarımızın genişle - tilmesi** için mücadele yürütülmelidir. İşletmelerde destek için, BÜTÜN ÜLKELERDEN ANTİFAŞİSTLERİN mücadelede birlik ve ittifakı için mücadele edilmelidir. Çünkü söz konusu olan yalnızca şu ya da bu bankaya zarar vermek değil, uzun süreli **gerçek radikal** hedef, bütün bankaların, tekellerin mülksüzleştirilmesi, KAPİTALİZMİN YOKEDİLMESİ, DEVLET ARACININ SİLAHLI MÜCADELEYLE PARÇALANMASIDIR. Ve bu küçük birşey değildir. Bunu gerçekten isteyen, olayların akışına kendini kaptıramaz."

(Rezilliğin, Marksizm-Leninizm adına kendini kendiliğinden harekete yarandırmak için Marksizm-Leninizmin açık, berrak görüşleri - nin propagandasından vazgeçmenin bu kadarı gerçekten az görülür.

GDS, kendini yarandırabilmek için, bugüne kadarki bütün çizgisinin, kendi kendinin inkarı anlamına gelen "Bugünkü güncel mücadele ye yoğunlaşmak gerekliliği"nin kabulünü en başa koymakla başlıyor işe. GDS'in şimdiye kadarki **çizgisi** —doğru olarak— güncel mücadeleyi değil, büyük hedefi —Komünizme varma hedefini— merkeze koyan, bu büyük hedefe ilerleyebilmek için **bugün** Marksist-Leninist bir Parti inşasını, Marksist-Leninist **Partinin bizzat kendisini dikkatinin merkezine koyan,** güncel mücadelelere de bu esas göreve bağlı olarak yaklaşan çizgi idi, çizgidir. O, kendi dışında Marksist-Leninist olma iddiasındaki örgütleri, kendilerini güncel mücadelelere göre ayarladıkları noktasında doğru olarak eleştirmiştir, ve bizim de bu yönde yaptığı - mız bir dizi hataya doğru olarak dikkat çekmiştir. Şimdi aynı GDS, "militan antifaşistler"in hareketi —ki bu militan antifaşistlerin önemli bölümünün ortak özelliklerinden biri, Marksist-Leninist parti örgütlenmesine duydukları, proleter disipline duydukları derin antipatidir; güncel hareketi hedeflerden önemli gören kendiliğindenci tavırlarıdır — karşısında, işe, hiçbir ön açıklama getirmeden, "güncel mücadeleye yoğunlaşma gerekliliği"ni kabul! ile başlamayı tercih ediyor. Bu kendi kendinin varlık nedenlerini bile ortadan kaldıracak tavır, kendiliğindencilik karşısında teslim olma, ona yaranma çabası içine, onun kuyruğuna takılmadan başka hiçbir şekilde açıklanamaz.

Ardından GDS'in "tartışma" çağrısı geli - yor. GDS tam da Marksist-Leninist olarak tavır takınması, "Nasıl?", "Hangi hedef için?", "Hangi yol, ve araçlarla?" vs. sorularına ML lerin verdiği cevapların ne olduğunu ortaya koyması, tartışması, Marksist-Leninist görüşlerin propagandasını yapması gereken yerde, "tartışmak gerekliliğine" dikkat çekip orada durmayı tercih ediyor. Öyle ya, belki GDS "tartışma gereklidir" diyecek yerde, faşizme karşı mücadelenin emperyalizme karşı mücadele - nin bir parçası olduğunu; faşizmi ortadan kaldırmanın tek yolunun —Batı Almanya'da— sosyalist devrim olduğunu; bu devrimin öncü ve temel gücünün işçi sınıfı olduğunu; Marksizm

Leninizmin işçi sınıfının bilimi olarak devrimde yolgösterici bilim olduğunu; Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, işçi sınıfının en iyi unsurlarının içinde örgütlendiği bir Marksist-Leninist-Bolşevik parti önderliği olmadan sosyalist devrimin zaferinin mümkün olmadığını; bugün esas görevin "öncünün komünizm davasına kazanılması" olduğunu, bu gerçekleşmeden "hedefe doğru bir tek adım bile ilerlenemeyeceğini", Marksizm-Leninizmden bütün sapmalara karşı kararlı bir mücadele gerekliliğini, kendiliğindenciliğin çıkmaz yol olduğunu; sosyalist devrimin proletarya diktatörlüğünü getireceğini vb. Marksist-Leninist temel tezleri savunsa, bu pek "oportun" olmayabilir. O zaman bütün bu tezlere şimdiki halde önemli bir bölümü "batıl itikat"mış gibi bakan "genç antifaşist militan"lar, "yine eski Marksist-Leninist boş laflar" diyerek tartışmaya yanaşmayabilirler!!! Biz bu tavrın bir başka açıklaması olabileceğini düşünmüyoruz.

GDS bu faydacı, oportünist, gerçek görüşlerini gizleyerek "harekete yakınlaşma" "taktiğine" kendisini öylesine kaptırmıştır ki, Marksist-Leninist olma iddiasında bir örgüt olduğu halde, tartışma konularını sayarken, mesela sanki "FAU'nun anarşizmi"yle "Komünizm" hedefi arasında hiçbir fark yokmuş gibi, bunların ikisi de aynı değerde "tartışma konuları" imiş gibi, "tarafsız" bir münazara izleyicisi tavrı takınmaktadır. GDS tartışma konularını bile adlandırırken, katiyen kendiliğindencilere ters gelecek bir laf söylememeye özel bir çaba sarfetmektedir. GDS'e göre mesela şunlar üzerine tartışmalıdır: "FAU'nun anarşizmi, Komünizm hedefi, tüm faşistler ve gericiler üzerinde, kitleler için sosyalist demokrasiyi öngören, diktatörlüğün kurulması". Burada mesela "proletarya diktatörlüğü" kendiliğindenciler ve anarşist gruplar tarafından reddedildiği en baştan belli olduğu için, GDS Marksist-Leninistlerle Marksist-Leninist olmayanlar arasında en temel ayrım konularından biri olan bu konuda, bırakalım proletarya diktatörlüğünü savunmayı, onu isim olarak bile tartışma konuları içine almamayı tercih etmektedir. Onun yerine anarşist unsurların anti-komünist yargılarının ürünü olan, ve proletarya diktatörlüğüne karşı alternatifmiş gibi ileri sürdükleri "kitleler için sosyalist demokrasi" vb. laflar, GDS'in tercihi olmaktadır. Yine açık, berrak Marksist-Leninist sınıfsal kavramlar yerine, **"Bütün sömürücü sınıflar** üzerinde **proletarya diktatörlüğü"** yerine, ne idüğü belirsiz, sınıf temelinden kopuk bir "tüm faşistler ve gericiler üzerinde diktatörlük" üzerine tartışma GDS'in tercihidir. Bütün bunları, sorun başkalarını eleştirmek olduğu zaman, kavramlar konusunda kılı kırk yaran GDS savunmaktadır. Şaşırtıcı görülebilir, ama olgu görüldüğü gibi budur.

Bu bölümün en son üç satırında, GDS'in mücadelenin **hedefinin** ne olması gerektiği konusunda tespitleri yeralmaktadır. Bir kez daha aktaralım:

> "Çünkü sözkonusu olan, yalnızca şu ya da bu bankaya zarar vermek değil, uzun süreli **gerçek radikal** hedef bütün bankaların, tekellerin mülksüzleştirilmesi, KAPİTALİZMİN YOKEDİLMESİ, onun DEVLET ARACININ SİLAHLI MÜCADELE İLE PARÇALANMASIDIR."

Bu uzun süreli **gerçek radikal hedef** tespiti içinde dikkat çeken en önemli nokta, MLberraklık yerine, tercih edilen **muğlaklıktır.**

Önce, **kapitalizmin yokedilmesi, yokedilebilmesi için ön şart,** varolan **emperyalist devlet aracının** (nedense GDS "kapitalizm"den, kapitalizmin devlet aracından, kapitalizmin yokedilmesinden vb. sözediyor, ama bu kapitalizmin emperyalizm olduğunu söylemiyor? Tesadüfmü acaba???) İŞÇİ SINIFININ ŞİDDETE DAYALI SOSYALİST DEVRİMİ İLE PARÇALANMASI (GDS "silahlı mücadele ile parçalanması" lafıyla, "Kimin parçalayacağı", hangi sınıfın bunu yapabilecek tek sınıf olduğu sorusunu, **hangi devrimle** sorusunu geçiştirmektedir. Böylece her hangi bir silahlı mücadele ile, İŞÇİ SINIFININ ŞİDDETE DAYALI DEVRİM'ini bir ve aynı şeymiş gibi göstermektedir) VE SÖMÜRÜCÜ SINIFLAR ÜZERİNDE PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN KURULMASIDIR! (GDS hedef tespiti içinde, bu hedefin en temel unsurlarından biri olan, hedef konusunda Marksist-Leninist ile, Marksist-Leninist olmayanları ayıran en temel kıstaslardan biri olan PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ'nü saymamaktadır!)

İşte GDS'in hedef tespiti böyledir! GDS'in burada bilinçli olarak bıraktığı boşluklar, muğlaklıklar hiç de "küçük şeyler" değildir. GDS kendiliğindencilerle tartışabilme adına, açıkça sosyalist devrimin, işçi sınıfı önderliğinin, Marksist-Leninist partinin gerekliliğinin, proletarya diktatörlüğünün propagandasından vazgeçebilmiştir! Olan budur!

Bunun adı oportünizmdir!)

" GELECEK GÜNLER VE HAFTALARDA DİKKAT

Birçok militan antifaşistin mücadele azmi ve mücadele deneylerine rağmen hala ciddiye alınması gereken bir UYANIKLIĞA DİKKAT ETMEME sözkonusudur. Önümüzdeki günler kuşkusuz, seçilmiş tutuklamalar olacaktır. Buna, hedef olması muhtemel her kişi hazırlıklı olmalıdır. Bu arada, militan eylemlerden sonra bizzat tutuklamalara girişen provokatör ve casuslara da dikkat etmek pek zarar vermeyecektir.

Bunun dışında ciddi bir anti-faşist militan mücadelede, "Şimdi ben kendimi zenginleştirmeliyim" şeklinde ortaya çıkması muh

temel küçük kapitalistlerin yağmacılığına karşı da kayıtsız koşulsuz karşı çıkılmalı, bunlar hareketten sürülmelidir. Eğer yağmacılığa izin verilirse —bunu geçmişin ve şimdiki sokak mücadelelerinin tarihi gösteriyor—, bu, mücadele eden antifaşistlerin moraline etki yapar, o zaman siyasi mücadelenin sınırı aşılır, ve bugün polise karşı mücadele edip yarın onunla birleşen unsurların harekete girmesi sözkonusu olur. Kısaca mücadelenin dağılmasına hizmet eder.

Tam tersi gereklidir.

BU DEVLETE, BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE KARŞI MİLİTAN ANTİFAŞİST-ANTİEMPERYALİST MÜCADELENİN GÜÇLENDİRİLMESİ."

(İşte GDS'in önemli ölçüde dışardan seyrettiği "militan antifaşistlere" babacan bir tavırla verdiği öğütler de bunlar.

Tutuklamalara karşı uyanık olun! Bu laf, devletin niteliğini kavramış, bu konuda (GDS e göre) berrak fikirlere sahip olanlara söyleniyor! GDS militan antifaşistleri koruyucu pozda! Büyük baba, öğüt veriyor: "Çocuklar, dikkatli olun ha, gelebilirler"!

Bu arada "provokatörlere" de dikkat etmek zarar vermez! Hani "militan antifaşist mücadeleciler" devlet tarafından satın alınamazdı? Ne oldu bir sayfa önce söylenen? Nereye sokulacak o laflar?

Ondan sonra "yağmacılık" konusunda sekiz satır.

Zaten antifaşist militan mücadelenin de esas derdi, esas dikkat etmesi gereken şey bu! Bugün Marksist-Leninistlerin bu hareketi esas uyarması gereken nokta bu!!! Öyle değil mi!? Burada tam da bakkal ruhu konuşuyor GDS'in ağzından. Hayır, GDS'li baylar ve bayanlar! Eğer militan antifaşist harekete yardımcı olmak istiyorsanız, ona Marksizm-Leninizmi götürün! Burjuvazinin yarattığı, ve bu hareketin genelinin bugünkü sorunu olmayan yağmacılık öcüsünü değil!

WBK bildirisinde, iki satır da olsa, işçi sınıfının önderliğinden, Marksist - Leninist partinin gerekliliğinden, sosyalist devrimden vb. sözetmişti. GDS'in bildirisinde bunlar da yok! Sırra kadem basmış! İşte lafa gelince Marksist-Leninistliği kimseye bırakmayanların, iş Marksizm-Leninizmin somut propagandasına-ajitasyonuna gelince vardığı zavallı yer burası. Kötü ama gerçek.

Ve görünen o ki, bu tavır GDS'in çok sevdiği bir deyimle, "tesadüfi" bir tavır değil. GDS ve WBK, kendiliğinden hareket karşısında ajitasyona geçtiğinde "şaşırıyor". Ve takındığı tavır genelde hareketin kuyruğuna takılan, ona yaranmaya çalışan faydacı bir tavır oluyor.

Bugün "antifaşist militan" harekete yağ çeken tavır, dün K.Cemal Altun'un intiharı ertesinde —ölmeden önce onun savunduğu siyasi çizgiye ve örgüte devrimci denmesine bile şiddetle karşı çıkan GDS'in— onu "yoldaş" ilan eden, ve onun bu intiharı ile "Batı Alman emperyalizmine büyük darbe vurduğu", "nasıl mücadele edilmesi gerektiğini gösterdiği" vb. biçiminde aptalca değerlendirmeler yapan tavırdan; GDS kuyrukçusu Spartaküs'ün, açlık grevlerinde "içerdeki oportünistler"e "yoldaş", dışardakilerine "devrimci değil" diyen tavrından vb. bağımsız değildir. Hepsindeki tavır, eğer istenirse, "ölüm tacirliği"; pragmatizm tavrıdır. Oportünizmdir.

20.10,1985

*

1 Mayıs eylemleri ve Eylem Birliği üzerine tartışma

Aşağıda, Bolşevik Partizan'da bir dizi belgesini yayınladığımız 1 Mayıs eylemleri ve eylembirliği sorunu üzerine tartışmayı sürdüren bir yazı yayınlıyoruz. Bu yazıda, geçmişte 1 Mayıs'ta DGB'nin ardında blok kurarak yürümenin doğru olduğunu savunan bazı arkadaşlar, bu tavırlarını özeleştirici bir şekilde düzelten bir konum savunmaktadır. Yazıyı aynen yayınlıyoruz.

1 MAYIS YÜRÜYÜŞLERİ ÜZERİNE TARTIŞMALARDA GELİNEN AŞAMADAKİ TAVRIMIZDIR!

Yoldaşlar,

Bilindiği gibi, 1982'den bu yana en çok tartıştığımız sorunlardan birisi yurtdışında yapılan yürüyüşlerdir. Özellikle de 1 Mayıs yürüyüşleri üzerine olmuştur. 1 Mayıs yürüyüşleri üzerine tartışmada kutuplardan birini 1 Mayıslarda bugün içinde bulunduğumuz dönemde en doğru eylem biçimi olarak DGB'nin peşinde ayrı blok temelinde yürümeyi savunan yoldaşlar oluşturmaktadır. BP No 7'deki AK imzalı yazı ve BP No 14-15'deki ŞK imzalı yazıyı savunan yoldaşların bir bölümünü de biz oluşturmaktaydık.

Uzun bir dönemden beri yürüttüğümüz tartışmaların ve pratiğin gösterdiği tecrübelerden de yola çıkarak, geçmişte savunduğumuz görüşlerle hesaplaşmayı devrimci bir görev ve zorunluluk olarak kavrıyoruz. Ve bu yazımızda bu görevi esas olarak ŞK çoğunluğu imzalı 18.11.83 tarihli yazıya karşı Yazı Kurulunun eleştiri yazısının sistematiği içinde yerine getirmeye çalışacağız.

Taktik konularda ilkesel hata üzerine

Bilindiği gibi, BP No 7'de AK imzalı yazıda Merkez Komitesi ile 1 Mayıs yürüyüşleri üzerine görüş ayrılıklarının olmasına rağmen "geniş bir tavır takınmamanın esas gerekçesi olarak görüş ayrılığının taktik bir soruna ilişkin olmasından olduğu" belirtilmektedir. Yazı Kurulu cevabi yazısında haklı olarak bu sorunu eleştirmekte, taktik konularda da ilkesel hataların yapılabileceğini, ilkesel konularla taktik konuların yapılmaması gereken bir şekilde karşı karşıya konduğu şeklinde haklı bir temelde eleştirmiştir. ŞK imzalı yazıda biz bu hatamızı kabul etmemize rağmen, tartıştığımız sorunla ilgili bunun ne anlama geldiği, görünüşte aynı şeyler söylememize rağmen neden iki ayrı biçimde ısrar edildiği, bunun hangi anlayışlardan kaynaklandığı, bu anlayışların biçimsel mi, yoksa özsel mi olduğu noktasında sorunun tarafımızdan bilince çıkarılmadığı görüşündeyiz.

Tersine, yazıda Merkez Komitesinin görüş ayrılıklarının görünüşte biçimsel olmasına rağmen özünde ilkesel konularda olduğu tespitine karşı GDS'le Merkez Komitesi arasında geçen polemiklerden alıntılar yapılarak Merkez Komitesinin özsel tespitinin kendi kendisiyle çeliştiğini ortaya koymaya çalıştık. Bunun yapılması yanlış değildi. Merkez Komitesinin bu noktadaki çelişkileri gösterildi, gelinen aşamada 1982 öncesi 1 Mayıs yürüyüşlerinin değerlendirilmesi, Kızıl 1 Mayıs yürüyüşüne oportünistlerin çağrılması noktasındaki çelişkiler gelinen aşamada düzeltildi. Ama öncelikle bizim tavır takınmamız gereken neden 2 ayrı biçimde ısrar ettiğimiz, bunun hangi anlayışlardan kaynaklandığını tespit etmemiz gerekirdi. Yazı içerisinde bu sorun yeterli olmasa da tespit edilmeye çalışılıyor. Kitle çalışmasında, 1904 Gapon örneğinde, İngiliz İşçi Partisi örneğinde, sendikalarda çalışma sorununda yanlış temelde de olsa Merkez Komitesinin anlayışının sol olduğu söyleniyor, ama bunun ilkesel bir ayrılık olduğu tespit edilmiyor, esas anlayışların üzerine gidilmiyor, birkaç eylemden yola çıkarak bir eylem biçimini ilkeleştirme yönünde ilerlediği, bu noktada özsel bir görünüm kazandığı belirtiliyor. Bu açık bir şekilde taktik konudaki görüş ayrılığının derinliklerinde anlayış sorunlarının yattığını, bunun özsel sorunlar da olabileceğini kavramadığımızın bir göstergesidir. Bunu bilince çıkarmamız gerekir.

Bu sorunla ilgili diğer bir sorun da "taktiksel hataların stratejiye tekabül edeceği" sorunu. Görüşümüzce bu, Yazı Kurulunun cevabi yazısında ortaya koyduğu gibi:

> "Daha önce taktik konularda ilkesel hata olmayacağını savunmuşlardı, bu kez bu tezi geri çekip, "taktik hataların şu veya bu

ölçüde stratejiye tekabül edeceği"ni söyleyerek; **doğru stratejiye rağmen** yanlış taktikler olabileceğini yine reddediyor - lar. Şurası açıktır ki, "taktiksel hatala rın şu veya bu derecede stratejiye **tekabül** edeceği"ni söylemek; **doğru stratejiye rağmen** taktiksel hata kabul etmemek demek tir! Görüşümüze göre bu noktada yoldaşların tavrı, hataları üzerine cesaretle yürüyen bir tavır değil, kurtarabildiğini kurtarma tavrıdır..." (aoç) (BP 14-15, s. 30)

değildir. Hayır. Bu bir formülasyon hatası - dır. Bu formülasyonda anlatılmak istenen ve yanlış anlaşılan sorun şudur: Taktik konular da yapılan hatalar, eğer bunlar zamanında dü zeltilmezse, stratejik başarıyı da engelleye ceği; olanaksız kılacağı sorunudur, bu formü lasyonda da anlatılmak istenen budur. "Tekabül etmek" bu anlamda kullanılmıştı. Etkilemek anlamında, Yazı Kurulunun yazısını okudu ğumuzda; bu kelimenin esas olarak "dayanmak" veya "kaynaklanmak" anlamına geldiğini o zaman anlamıştık. ŞK çoğunluğunun yazısındaki konuyla ilgili şu paragrafı bütünlük içinde o kunduğunda:

"Sizin de işaret ettiğiniz gibi, taktiksel hataların şu veya bu derecede stratejiye tekabül edeceğini, bunun için taktiksel de olsa bunun üzerine gidilmesi gerektiğini, bunun sistemleşmesi halinde stratejik başarıyı engelleyeceğini..." (BP 14-15, s.24)

ne anlatılmak istendiği, yukarıda yaptığımız alıntıdan da görülebileceği gibi, biraz dikkatli okuyunca anlaşılacak bir sorundur. Sorun kısaca böyledir. Yoksa Merkez Komitesi - nin dediği gibi, "doğru stratejiye rağmen yan lış taktiklerin olacağını reddetmek" değil - dir. En azından yazının savunucuları olarak biz, bu anlayışta değildik. Yazı Kurulunun de vamla

"Görüşümüze göre bu noktada yoldaşların tav rı, hataları üzerine cesaretle yürüyen bir tavır değil, kurtarabildiğini kurtarmatav rıdır"

şeklindeki tespiti görüşümüze göre objektif değil, sübjektif bir tespittir. Bu tespit"te kabül" kelimesi üzerine kurulmuştur. Yoldaşlara önerimiz, yazıları dikkatle okumalı, an latılmak istenenin özünü kavramaya çalışmala rı, kelimelere takılmamalıdırlar. Açıktır ki entellektüellerin yazılarına karşılık, işçi yoldaşların yazılarında formülasyon ve kelime hatalarının daha çok olabileceğini gözönünde bulundurmaları, eleştirilerinde buna da dikkat etmeleri gerekirdi.

İçerikte anlaştığımız halde neden eylemin biçimi üzerine anlaşamadık da, ayrı ayrı eylem biçimlerini savunduk?

Bugün bu soruya da cevap vermemiz gerekir. Uzun bir dönemden beri yürüttüğümüz tartışmalar ve pratik tecrübeler ışığında, bu soruya cevap aramaya çalışalım.

Önce ŞK çoğunluğu imzalı yazıdan bir alın tı ile başlıyalım:

"EVET, MERKEZ KOMİTESİ GDS'E KARŞI BU GÖ - RÜŞLERİ SAVUNMAKTADIR. KISACA ÖZETLERSEK: KOMÜNİSTLERİN GÜÇLERİ ORANINDA, DEVRİMCİ HEDEFLER UĞRUNA, BAĞIMSIZ, KOMÜNİST YÖNELİMLİ KIZIL 1 MAYIS YÜRÜYÜŞLERİ VE İŞÇİ A RİSTOKRATİĞİ, EMPERYALİZM YANLISI SENDİKA YÖNETİMİNE KARŞI SİYASAL MÜCADELE EYLEMLE Rİ DÜZENLEMESİ İLKESEL BİR SORUNDUR.BUNUN DIŞINDA EYLEMİN NASIL DÜZENLENECEĞİ, EYLE MİN BİÇİMİNE TEKABÜL EDEN BİR SORUNDUR."

Devamla:

"GÖRÜŞÜMÜZCE SORUNUN BU ŞEKİL ORTAYA KON - MASI DOĞRUDUR." (BP 14-15, s.24) (BHBY)

Evet, alıntıdan da görüldüğü gibi, eylemin i çeriği konusunda Merkez Komitesi ile hemfiki riz. Yine alıntıdan görüldüğü gibi, "Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri"ni savunuyoruz!! AK imzalı yazıda ortaya konulduğu gibi, Merkez Komitesinin "Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri" savunup, oportünistleri eylembirliğine çağırmanın "Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri" anlayışıyla çelişti ğini tespit etmemize rağmen, kendimiz de "Kı zıl 1 Mayıs yürüyüşü"nü savunuyoruz, bu kendi anlayışımızla da çelişmektedir. Çünkü biz DGB'nin peşinde ayrı blok temelinde devrimci siyasetlerle eylembirliğini 1982, 1983 ve 84 yürüyüşlerinde gündeme getirmedik; bunu 1985 1 Mayıs yürüyüşü ile ilgili gündeme getirmemize rağmen, böyle birşeye anlayış olarak da karşı değildik. Bu çelişki geçmişte Merkez Komitesi için ne kadar geçerliyse, bizim için de o kadar geçerlidir. Bunu burada tespit et memiz gerekir.

Gelelim esas soruna: İçerikte anlaştığı - mız halde biçimde anlaşmadık. Bunun temelinde yatan anlayış farklılıkları neydi? Somut bir eylem biçimi üzerine karar alınırken göz önünde bulundurulması gereken, somut olarak içinde bulunduğumuz durumda gücümüz nedir, karşı gücün durumu nedir, eyleme en iyi şekilde hizmet edecek, eylemin içeriğini zayıf latmayacak, aksine güçlendirecek biçimin seçilip ortaya çıkarılması gerekir.

İçinde bulunduğumuz somut durumda, komünistler olarak gücümüz oranında devrimci hedefler uğruna, **bağımsız devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri** ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika ağalarının yönetiminde düzenlenen, Batı Alman emperyalizminin siyasi temsilcilerinin propagandasına karşı olduğumuz; kesin olarak reddettiğimiz, 1 Mayıs'ın devrimci içerikle kutlanması gerektiğini ve bunun pratikte de gücümüz oranında bugünden gösterilmesi gerektiğini, komünistler için **ilkesel** bir görev olarak tespit ediyorsak, ki en azından ŞK çoğunluğu imzalı yazıyı onaylayan yoldaşlar da yazıda görüldüğü gibi tespit etmektedirler, o zaman bu içeriğe hangi eylem

biçimi daha uygundur? Eylemin içeriğini hangi biçim daha güçlendirmektedir? Görüşümüzce pratikte yaptığımız 1 Mayıs eylemlerinin de gösterdiği gibi, DGB yürüyüşleri peşinde ayrı blok kurarak yürümek değil!

Binlerce çıkardığımız bildirilerde DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs gösterilerinin içyüzünü işçilere anlatarak, bu tür sahte gösterilerin sınıf bilinçli proletarya tarafından kesinkes reddedilmesi gerektiğini, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine sahip çıkılması gerektiğini, bunun da ancak devrimci içerikli 1 Mayıs yürüyüşlerinin düzenlenmesiyle olacağını, biz komünistlerin, DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs gösterilerine karşı devrimci içerikli bir yürüyüş düzenlediğimizi, çeşitli milliyetlerden işçileri bu yürüyüşümüze çağırarak; DGB miting alanında bu içeriğe bağlı olarak yaptığımız sözlü-yazılı propagandayla ve devrimci yürüyüşümüze çağrı yaparak, devrimci yürüyüşümüzü yapmamız, üzerinde anlaştığımız eylemin içeriğine en iyi şekilde somut durumda hizmet eden eylem biçimidir. 1985 1 Mayıs somutunda da görüldüğü gibi, en azından Partizan bu tür eylem biçiminden aslında yana olduklarını açıklamaları, Duisburg'da Partizan, Dev-Yol ve bir-iki Alman grubunun "yarı-gönüllü de olsa" bu yönde adım atmaları, bizim yaptığımız 1 Mayıs eylemlerinin verimli toprağa düştüğünün bir göstergesidir. Birincisi bu.

İkincisi: Biz içerik olarak, Batı Alman emperyalizminin işçi sınıfının içindeki uzantısı olan karşı-devrimci DGB sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen, sahte 1 Mayıs eylemlerini kökten reddettiğimiz, bu eylemlerde desteklenecek bir yanın olmadığını, görevin bu karşı-devrimci sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen sahte 1 Mayıs gösterilerine karşı; kendisine devrimciyim, komünistim diyenlerin güçleri oranında devrimci 1 Mayıs eylemlerini düzenlemelerinin ilkesel bir sorun olduğunu söylediğimiz halde, eylem biçimi olarak kökten reddettiğimiz DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs yürüyüşünün peşinde ayrı blok kurarak yürümeyi seçmemizin (bugünkü gücümüzü de gözönüne aldığımızda) eylemin içeriğini zayıflattığını, bir anlamda eylemin içeriğine ters düştüğünü, somut durumda yaptığımız DGB'nin sahte 1 Mayıslarından coğrafi olarak da ayrı **bağımsız** devrimci 1 Mayıs yürüyüşlerinin eylemin içeriğini güçlendirdiğini görmedik.

Görüşümüzce bunu iki nedenden dolayı göremedik.

Birincisi: Kitle sorunu. İkincisi: DGB peşinde ayrı blok kurarak yürüdüğümüzde, komünizmin daha geniş propagandasını yapacağımız sorunu.

Kitle sorunu: Bugün **tüm** oportünistlerin / revizyonistlerin DGB yürüyüşlerinin içinde ve ya peşinde yürüdüklerini gözönüne aldığımızda, bizim alternatif yürüyüşleri **esas** olarak kendi gücümüzle gerçekleştirmemiz, siyasi bilinci geri, ama 1 Mayıs yürüyüşlerine katılan, herhangi bir oportünist-revizyonist örgütle ilişkisi olmayan kesimi bizim ayrı yaptığımız yürüyüşlere seferber etmemiz oldukça zor olmaktadır. (Bu bir anlamda normaldir de.) Ama DGB peşinde ayrı blok kurarak yürüdüğümüzde, bu unsurları seferber etmek daha kolaylaşmaktadır; bunlara ayrı yürüyüşün önemini kavratmak oldukça zordur. Biz, bu unsurları ayrı yaptığımız eyleme götüremediğimizde de, bu unsurları oportünist-revizyonistler götürmektedirler. Bizim, bunların da bizimle yürüyebilmeleri için, en uygun eylem biçimi olarak DGB peşinde yürümeyi savunmamızda rol oynayan faktörlerden birisi olduğunu kabul etmeliyiz!

Yazı Kurulunun, bizim DGB peşinde yürümeyi savunmamızın esas faktörü bu olduğunu söylemesine haklı olarak karşı çıkarken, tepkici bir şekilde, bu sorunun da rol oynayıp oynamadığının üzerine düşünmedik, ama sakin kafayla düşünüldüğünde, her yoldaş bunun da **rol oynayan** faktörlerden biri olduğunu teslim etmek zorundadır. Çünkü bu bizim somutumuzda objektif bir olgudur.

Komünizmin daha geniş propagandası sorununa gelince:

DGB peşinde ayrı blok kurarak yürüdüğümüzde daha geniş komünizmin propagandasını yapacağımız sorunu, görüşümüzce bizim DGB'nin peşinde ayrı blok kurarak yürümeyi savunmamızın **esas** gerekçesi olmuştur. Hatta bizim bölgemizde DGB'nin peşinde yürümeyi savunan yoldaşlar (bildiğimiz kadarıyla), esas gerekçelerini bu şekilde temellendirmektedirler. Mesela onlar (geçmişte biz de dahil olmak üzere), "DGB'nin peşinde ayrı blok temelinde yürürsek, daha geniş komünizmin propagandasını yaparız" diyorlar. Bizim geçmişte ve hala DGB peşinde ayrı blok olarak yürümeyi savunan yoldaşların kavramadığı sorun; bizim yaptığımız ayrı yürüyüşlerin, bizim 1 Mayıs'ta yaptığımız komünizmin propagandasının en önemli aracı olduğunu kavramamaktan geliyordu.

Neden bu eylemlerimiz en önemli araçtır?

Çünkü yaptığımız yazılı propagandada DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs gösterilerini en açık bir biçimde komünistler olarak reddettiğimizi, bu sahte 1 Mayıs gösterilerine karşı mücadele etmenin hayati öneme sahip bir görev olduğunu, kendisine devrimciyim, komünistim diyenlerin böyle yapması gerektiğini; bugün bizim bunu yaptığımızı, reddetmek ile de kalmadığımızı, 1 Mayıs gösterilerinin alternatifinin devrimci 1 Mayıs yürüyüşleri olduğunu, bizim de yapacağımız ayrı yürüyüşlerle bugün bu yürüyüşler güçsüz de olsa, 1 Mayıs'ın devrimci içeriğine sahip çıktığımızı açıkberrak bir şekilde propaganda yapmamızı ko-

laylaştırmakta; bugün 1 Mayıs'ta neye karşı olduğumuzu, neye sahip çıktığımızı işçilere, özellikle ileri işçilere anlatmada önemli avantajlar sağlamakta, oportünist-revizyonistlerin yüzünü daha iyi teşhir etmemize imkan sağlamaktadır. Propagandamızı daha güçlü kılmaktadır. Birincisi bu.

İkincisi: Pratikte DGB miting alanında yazılı propagandanın yanısıra sözlü propaganda ile de, DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs gösterisinin içyüzünü gücümüz oranında teşhir etmemiz; bununla birlikte, oradaki işçileri devrimci yürüyüşümüze çağrı yaparak, tüm dikkatleri üzerimize çekerek devrimci yürüyüşe geçmemiz, bunu orada toplanan kitlenin gözü önünde gerçekleştirmemiz, 1 Mayıs'ta bugün yaptığımız propagandanın özünü pratik eylem olarak da en açık biçimde işçilere göstermektedir. Yaptığımız kısa ayrı yürüyüş tam da bunları yapmamıza hizmet etmektedir. Bunları görmeyip, yaptığımız kısa ayrı yürüyüşe "kendi kendimize propaganda yapmaktır" demek, soruna yüzeysel yaklaşmaktır. Geçmişte bizim düştüğümüz hata da budur.

DGB'nin peşinde ayrı blok temelinde yürüdüğümüzde; DGB'nin yürüyüşü boyunca ve yürüyüş başlangıç yerinde kitlesel olarak sözlü propaganda yapma imkanı sağlamaktadır. Ama sorun üç-beş slogan fazla atma sorunu değil, sorun DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs gösterilerine kökten karşı olduğumuzu, buna karşı 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine sahip çıktığımızı en iyi şekilde İŞÇİLERE GÖSTERME SORUNUDUR. Bundan dolayı da DGB'nin peşinde ayrı blok temelinde yürümek, coğrafi olarak da yapılan ayrı BAĞIMSIZ DEVRİMCİ 1 MAYIS YÜRÜYÜŞÜNÜN alternatifi değildir. Olamaz.

DGB'nin peşinde ayrı blok temelinde yürümeyi savunan yoldaşların (tabii ki bizim de) ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ SÖMÜRÜYE, BASKIYA KARŞI MÜCADELE GÜNÜ OLAN 1 MAYIS'TA, içinde yaşadığımız ülkede değişik MİLLİYETLERDEN DEVRİMCİLERİN, KOMÜNİSTLERİN yaşamasına rağmen, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN bir görevi olan pratikte de bunlarla birlikte hareket etmek için hangi çabayı sarfettiğimiz sorunudur. Çaba sarfetmesini bir kenara bırakalım, teorik olarak bile bunu savunmadık. GDS ve "eski kardeşler"le Merkez Komitesi arasında kıyasıya bu sorunlar tartışılırken, bunlar sanki bizim sorunlarımız değilmiş gibi, sorunu önemsemedik ve dönüp kendi kendimize sormadık bu noktada bizim pozisyonumuz nedir diye.

Bu sorun (proleter enternasyonalizm sorunu) bizim tarafımızdan Bolşevik 10'da Recai yoldaşın yazısını tartıştığımız dönemde, tartışmalar içerisinde kafamıza dank eden sorun olmuştur. Bu aşamada bilince çıkmıştır. Bu konuda bizim geçmişimizde MİLLİYETÇİ bir pozisyonda durduğumuzu tespit etmek zorundayız. PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİN gereklerine gereken önemi vermeliyiz, bunu PRATİKTE DE aşmak için gereken çabayı harcamalıyız. KOMÜNİST OLMANIN EN ÖNEMLİ GEREKÇELERİNDEN BİRİ DE PROLETER ENTERNASYONALİST OLMAKTIR!!

Damga basma sorununa gelince:

Bu konuyla ilgili de, Recai yoldaşın Bolşevik sayı 10-11'de ortaya koyduğu görüşlere ve getirdiği eleştirilere katılıyoruz. Bundan dolayı yeniden aynı şeyleri tekrarlamayı doğru görmüyoruz.

Ayrıca SBKP tarihinde 1904'te Papaz Gapon önderliğinde yapılan eylemlere karşı, Bolşeviklerin tavrını örnek vermemiz üzerinde de durmak istiyoruz.

Önce bu örneğin yanlış bir örnek olduğunu tespit etmek istiyoruz. Çünkü Yazı Kurulunun da tespit ettiği gibi, 1904'te RSDİP'nin kitle temeliyle, bugün bizim durumumuz karşılaştırılamayacak kadar farklıdır. Birincisi bu. İkincisi: RSDİP'nin sağlam bir çekirdeğe sahip olması, birinci aşamanın sonlarında bulunmasıdır; bu anlamda da bizim durumumuzla karşılaştırılacak bir yönü hemen hemen mümkün değildir. Bizim durumumuz hepimizce malum.

Üçüncüsü ve en önemlisi: Rusya Bolşevikleri, Papaz Gapon önderliğinde yapılan eylemlere çağrı yapıp ayrı blok veya ayrı yürüyelim dememişlerdir. Bizzat Papaz Gapon önderliğinde yapılan eylemlere karşı çıkmışlar ve böyle eylemleri engellemeye çalışmışlardır. Bunu başaramadıklarında da, bu eylemin içinde propaganda yapmışlar; Gapon önderliğinde düzenlenen eylemde karşı-devrim işçilere silahla saldırdığında da işçilerle birlikte yiğitçe savaşmışlardır! (Okuyucu bu olay için SBKP tarihinde üçüncü bölüme baksın.)

Bugün 1 Mayıs'larda işçiler haklı talepler temelinde sokağa döküldüler de, devlet güçleri bunlara saldırıyor da, biz bunları gücümüz olduğu halde yalnız mı bırakıyoruz, destek mi vermiyoruz? Yoksa tersi mi? Bugün 1 Mayıs'ta emperyalist burjuvazinin işçi sınıfı içindeki uzantıları ve siyasi temsilcileri bizzat kendi önderliğinde eylemler düzenleyerek, 1 Mayıs'ı kendi emperyalist propagandanın bir aracı olarak mı kullanıyorlar? Böyle yaptıkları, hepimizin üzerinde birleştiğimiz bir olgudur. Durum böyle olduğunda, benzemeyen iki şeyi birbirine benzetmek, bu temelde örnek vermek (Gapon örneğini kastediyoruz) yöntem olarak da yanlıştır.

Bu durumda yapılması gereken işçilere gerçek destek, emperyalist burjuvazinin propaganda aracı olan böyle 1 Mayıs kutlamalarına karşı çıkmalarını gerekçeleri ile birlikte propaganda etmek; nasıl kutlanması gerektiğinin pratikte işçilere güç oranında gösterilmesi gerekir. Bugün yapılması gereken işçilere en iyi destek budur! Bugün bizim yaptığımız da budur!

Bir eylem biçiminin ilkeleştirilmesi sorununa gelince:

Damga basma sorununda Merkez Komitesi ile aramızda varolan çelişki hala çözülmemiştir. Çünkü Merkez Komitesi çeşitli yürüyüşlere, devrimci örgütlerin önderliğinde yapılacak yürüyüşlere de katılıp katılmayacağımızın esas kıstası "damga basma" anlamına gelecek gerekçelerle soruna yaklaşmaktadır. Recai ve Fehmi yoldaşın yazılarında bu örnekler ortadadır. Biz bundan bağımsız olarak bugünkü şartlarda önemli bir değişiklik olmadığı sürece, DGB sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen sahte 1 Mayıs gösterilerine karşı, coğrafi olarak da ayrı BAĞIMSIZ DEVRİMCİ 1 MAYIS YÜRÜYÜŞLERİ DÜZENLEMEK DOĞRUDUR! Bu bir eylem biçimini ilkeleştirmek değildir. Yazı Kurulunun da yazısında belirttiği gibi, soruna bu açıdan yaklaşırsak, o zaman DGB'nin peşinde sürekli yürümeyi savunanlara da, bir eylem biçimini ilkeleştirdikleri suçlamasını getirmek doğrudur. Açıktır ki, soruna böyle yaklaşmak doğru değildir.

Ayrıca biz bugün, 1982 öncesi Batı Almanya'da yaptığımız 1 Mayıs yürüyüşlerinin Yazı Kurulu tarafından değerlendirmesini de doğru buluyor, katılıyoruz.

Sorunun sendikal çalışmayla bağına gelince:

Bu noktada Yazı Kurulunun ortaya koyduğu görüşler ve bize getirdiği eleştiriler doğrudur. Yazı Kurulunun da belirttiği gibi, bizim getirdiğimiz eleştiri kendi içinde bile tutarsızdır. Çünkü aynı tehlike ayrı blok temelinde, DGB sendika ağalarının sahte 1 Mayıs gösterilerini hedef aldığımız ölçüde vardır. Bu anlamda da ayrı blok temelinde yürümek bu tehlikeyi kaldırmamaktadır.

Bu tehlikenin ortadan kaldırılması ancak DGB'nin yürüyüşüne çağrı yaparak kalkar. D"K"P ve T"K"P'li ve diğer revizyonistlerin yaptığı gibi... Bugün bizim görevlerimiz ve için de bulunduğumuz durumda biraz sakin kafayla düşünüldüğünde bunun saçmalığı hemen kendisini gösterecektir.

Ve bu anlamda da somut bir eylemden yola çıkarak, Merkez Komitesinin kızıl sendika anlayışına yakın görüşler savunduğu şeklindeki eleştirimiz kökten yanlıştır. Eğer öyle bir eleştiri getirilecekse, bu bağıntıda ayrı blok temelinde yürümeyi savunduğumuzda, kendimize de getirmemiz gerekir.

Bugün somut durumumuzu, yurtdışında bulunmamızı, esas görevlerimizi gözönüne almadan, somut bir durumu genel bir durummuş gibi gördük ve bu temelde eleştiri inşa ettik. Yazı Kurulunun da gösterdiği gibi, yanlış bir temelde İngiliz İşçi Partisi örneğini verdik. Bu örnek de soruna yüzeysel yaklaştığımızın başka bir göstergesidir.

Bu sorunun bizim tarafımızdan bilince çıkması

Bilindiği gibi, uzun bir dönemden beri bu sorunlar tartışılmaktadır. Son olarak da 1 Mayıs 1985 eyleminden önce güneyde eylembirliği üzerine merkezi bir toplantı yapıldı. Adı geçen toplantıda yeniden 1 Mayıs eyleminin biçimi üzerine tartışılırken, DGB arkasında ayrı blok olarak yürüyüş yapılmasını savunanlarla; DGB'den tamamen bağımsız (coğrafi olarak da bağımsız) yürüyüş savunan yoldaşlar arasında yürütülen tartışmalarda, biz (yani DGB arkasında ayrı blok temelinde yürümeyi savunan bir kesim olarak biz), BP No 7, BP No 14-15'te yayınlanan yazıların proleter enternasyonalizm konusunda, yazıların eksik ve yanlış olduğunu belirtmiştik. Proleter enternasyonalizm konusunda MİLLİYETÇİ bir konumda olduğumuzu belirterek, özeleştiri vermiştik. Ayrıca yazılara tekrar bakılmasının yararlı olacağını söylemiştik.

Kısaca adı geçen toplantıda karşıtların görüşlerinde bir değişiklik, sadece bizim proleter enternasyonalizm konusunda verdiğimiz özeleştiri ile sınırlı kaldı; onun dışında temelde karşıtların görüşlerinde bir değişiklik olmadı.

Bu toplantıdan sonra 1 Mayıs hazırlıklarına başlanmıştı. 1 Mayıs eylemi yaklaştığında elimize Merkez Komitesinin 1 Mayıs eylemi ile ilgili genelgesi geçti. Biz bölgemizde genelge üzerine yaptığımız kısa tartışmada yeni gelişmeleri de dikkate alaraktan (bu yeni gelişmeleri hepimiz bilmekteyiz: Devrimci örgütlerin bir kesiminde "yarı-gönüllü de olsa" DGB'den ayrı eylemlere yönelme vs.), esasında Merkez Komitesinin 1 Mayıs'ta düzenlemiş olduğu, devrimci 1 Mayıs eylemlerinin doğru olduğunu ve bu doğru eylemin, bugün oportünistlerin bir kesimi üzerinde de etki yaptığını, bizim buna rağmen DGB arkasında ayrı blok temelinde yürümemizin (gelişmeleri de dikkate aldığımızda) tutucu olduğunu; Merkez Komitesinin de genelgede belirttiği gibi, diğerlerinin "yarı-gönüllü de olsa" ileri attıkları bu adımın desteklenmesi ve ilerletilmesinin görev olduğunu, net bir şekilde olmasa da eğilim olarak savunduk. Tartışmada bir kesim yoldaş ise, "aceleci davranılmaması gerektiğini" belirttiler. Kısaca 1985 1 Mayıs eylemi öncesi gelişmeler bizde yukarıda anlattığımız gibi oldu.

1 Mayıs eylemini pratikte görüp yaşadıktan sonra, bizde varolan eğilim daha da gelişti. Bu noktadan itibaren bizim için görev, geçmişte savunduğumuz görüşlere bakılması, bunların üzerine düşünülmesi ve görebiliyorsak yanlışların tespit edilmesi, kendi pozisyonumuzun yeniden değerlendirilmesi bizi bir görev olarak bekliyordu. Biz bu görevi şimdi

bu yazıyla yerine getirmeye çalıştık.

Kamptaki tartışma

Bu sene yapılan kamptaki tartışmalarda, biz konu ile ilgili durumumuzu belirtirken; bir kesim yoldaş deyim yerindeyse hemen rahatsızlığını ortaya koyarak, bizim vermiş olduğumuz özeleştirinin tutarsız olduğunu,"bir tek yürüyüşle" görüş değiştirdiğimizi belirttiler. İşin ilginç yanı, bu yoldaşların bir kesimi bizde yürüyüş öncesi varolan gelişmeyi iyi biliyorlardı, buna rağmen çıkıp, "bunlar bir yürüyüşle" görüş değiştirdiler demeleri, kelimenin tam anlamıyla ilginç, ilginç olması ile birlikte bizim "tutarsız" özeleştirimizin arkasına gizlenerek, özeleştiriden nasıl rahatsız olduklarının bariz bir örneğini gösterdiler.

Biz, bu kesim yoldaşların olguları çarpıtıklarını, bizim gerçek durumumuzu ortaya koymadıklarını belirterek geçmek istiyoruz. Ayrıca kamp söz tutanağı çıktığında da gerekli konuyla ilgili açıklamamızı, gerekse bizi tutarsızlıkla eleştiren yoldaşların konuşmalarını ele alıp değerlendireceğiz.

Sonuç olarak bugün hala DGB arkasında ayrı blok olarak yürümeyi savunan yoldaşlara söyleyeceklerimiz:

Yoldaşlar, uzun bir dönemden beri yürütülen tartışmalar ve sosyal pratiğin de gösterdiği gibi; bizim DGB arkasında ayrı blok olarak yürümeyi savunmamız (buna muhalefet blok da desek, ki muhalefet blok olarak yürümeyi savunuyoruz) birçok soruna cevap vermemektedir. Mesela PROLETER ENTERNASYONALİZM!! Mesela DBG önderliğinde düzenlenen SAHTE 1 MAYIS EYLEMLERİNİ KÖKTEN REDDETTİĞİMİZ vs. vb. gibi sorunlara **açık** cevap vermemektedir. Tüm bu sorunları ve bu sorunlarla birlikte var olan son gelişmeleri de dikkate aldığımızda, Merkez Komitesinin düzenlemiş olduğu Devrimci 1 Mayıs eylemlerinin doğruluğu kendisini göstermiştir.

Bugün hala DGB arkasında ayrı blok temelinde yürümeyi savunan sizlerin (bizim de geçmişimiz buna dahil), BP No 7, BP No 14-15'te çıkan yazıların birçok noktasında yanıldığımızı ve yanılabileceğimiz üzerine düşünmenin de KOMÜNİST BİR TAVIR OLACAĞINI belirterek, yazıyı noktalamak istiyoruz. Ayrıca sizlerin bu yazımızı TÜM önyargılardan BAĞIMSIZ bir şekilde incelemenizi ve YAZILI tavır koymanızı bekliyoruz.

05.09.1985

Cemal
H. Yeter

****
++++++++++
****
++++++++++

==========
Sayfa 71'den devam
==========

9. Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol, en geniş devrimci kamuoyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10. Bu konuda eğitime önem verilmeli, devrimciler arasında, kamuoyu önünde — en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren— açık ideolojik mücadelenin ve eylembirliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

DGB'Lİ SENDİKA AĞALARININ »SOSYAL BİR GELECEK İÇİN PLAN«I HÜKÜMET POLİTİKASININ SAHTE ALTERNATİFİDİR! BU PLAN -bugünkü Hükümet politikası gibi- BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN BİR POLİTİKASIDIR!

DGB Ekim'in üçüncü haftasını, CDU-CSU-FDP hükümetinin politikasına karşı "Eylem Haftası" ilan etti. Bu hafta içinde 400'e yakın salon toplantısı, miting, gösteri, yürüyüş yapıldı. 19 Ekim'de yapılan yürüyüşlere toplam katılımı DGB 600 000 kişi olarak açıkladı. Bir bütün olarak DGB'nin reformist çizgisinin damgasını vurduğu bu eylemlerde, işçilerin-emekçilerin hükümet politikasına karşı duydukları tepki, SPD'nin iktidar mücadelesinde bir araç haline getirilmeye çalışıldı. Bu gösterilerde, Bolşevik Partizan adına çıkartılan aşağıdaki bildiri, Almanca ve Türkçe olarak dağıtıldı:

DGB'li sendika ağaları yine "mücadeleci" kesildiler. Bir kez daha yüksek sesle "işsizliğe karşı", "sosyal kısıtlamalara ve yeni yoksulluğa karşı", "işçilerin haklarına karşı girişilen saldırılara karşı" mücadeleden sözetmeye başladılar.

Onlar "Federal Hükümetin yanlış politikasına karşı"(*) DGB'nin "Sosyal bir gelecek için plan"ını sundular. Şimdi "İşçileri, hizmetlileri, memurları ve emeklileri" "Federal Hükümetin yanlış politikalarına karşı" ve kendi "plan"ları için "protesto eylemleri"ne çağırıyorlar.

****

HÜKÜMET VE DGB: BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN ÇIKARLARINI SAVUNMA NOKTASINDA İLKESEL BİRLİK İÇİNDE

****

DGB'li sendika ağaları "hükümetin yanlış politikası"ndan sözettiklerinde, kastettikleri, bu politikanın Batı Alman emperyalizminin uzun erimli çıkarları açısından, emperyalist Batı Alman devletinin uzun süreli çıkarları açısından yanlış olduğudur. Bunu başka türlü de kastedemezler. Çünkü DGB'nin başındaki sendika ağaları, Batı Alman emperyalist sermayesinin, Batı Almanya'da ve Batı Alman emperyalist sermayesinin olduğu diğer ülkelerde işçilerin sırtından edinilen maksimal kârları, ve yarı-sömürgelerdeki ekstra kârları ile ödenen işçi aristokratları, işçi bürokratları olarak, bizzat kendileri Batı Alman emperyalist burjuvazisinin parçası olmuşlardır. DGB'nin kendisi, Batı Almanya'nın en büyük tekellerinden, en büyük "işveren"lerinden biridir. DGB aracı, Batı Alman devlet aracıyla iyice içiçe girmiştir. Bu yüzden DGB'li sendika ağalarının "hükümetin yanlış politikasına karşı" "mücadele"si, hangi politikanın Batı Alman emperyalizminin çıkarları açısından en iyi politika olduğu konusundaki bir "mücadele"dir.

DGB'nin çıkarlarını savunduğunu iddia ettiği işçiler için Batı Alman emperyalizminin **her politikası**, Batı Alman emperyalizminin çıkarlarını savunan **her politika** kötüdür. Batı Al

(*) Alıntıların hepsi DGB'nin eylem çağrısındandır.

manya'daki bütün Alman ve yabancı işçiler açısından tek "iyi politika", Batı Alman emperyalizmini, buradaki bütün işçilerin, ve bütün dünya halklarının bu büyük kan emicisini parçalamaya yönelik olan siyasettir.

İşçi sınıfının durumunda köklü bir değişiklik isteyenler, üçretli emek sistemini, ücret köleliği sistemini yıkmak için mücadele etmek zorundadırlar. **Ücret köleliği sistemi çerçevesi içinde**, işçi sınıfının durumunda olabilecek bütün değişiklikler, onun ücret köle si durumuna son vermeyen tali değişiklikler olacaktır. DGB güya işçi sınıfının çıkarlarını savunan bir örgüttür. Ama bu örgütün ücret köleliği sistemine karşı bir itirazı yok tur. O, ücret köleliği sisteminin ortadan kalkması için değil, işçilerin bu sistem için de iyice yerleşip, kendilerini rahat hissetmeleri için "mücadele" etmektedir. O, işçi sınıfının çıkarlarının temsilcisi değil, ihanetçisidir. DGB Batı Alman emperyalizminin — kendisinin ayrılmaz bir parçası olduğu bu sistemin— savunucusudur. Eylemlere çağrısı, bu gerçeğin yeni bir kanıtıdır.

****

İŞSİZLİK EMPERYALİST SİSTEMİN KAÇINILMAZ YOL ARKADAŞI; ONUN ÜRÜNÜDÜR!
İŞSİZLİĞE KARŞI GERÇEKTEN MÜCADELE ETMEK İSTEYEN, EMPERYALİZMİN YIKILMASI İÇİN MÜCADELE ETMEK ZORUNDADIR!

****

DGB'nin eylemlere çağrısında, işsizlik konusunda şu sahte alternatifler karşı karşıya ko nuyor:

1. Hükümet politikasının bilançosu: Kalkınma vaad edildi. İşsizlik yükseldi. 1982'den bu yana işsizlik 500 000 arttı."

"1. İşsizlik ve toplumun bölünmesi yerine: Herkese iş. Nitel büyüme ve iş süresinin kısaltılması yolu ile."

DGB çağrısında açık bir biçimde emperyalizmin iktidarı şartlarında da daha "iyi" bir po litika ile (tabii emperyalizmin çıkarları açısından daha iyi bir politika), "herkese iş" temin edilebileceği inancını yaymaktadır. Yalnızca "Nitel büyüme için yatırım seferberliği", "İş süresinin hissedilir bir biçimde azaltılması" ve "Üretimde gelişmenin toplumsal kontrolu" gereklidir!!! Bunlar oldu mu, "herkese iş" olacaktır, mümkündür!!!

DGB bu görüşlerle **bilinçli olarak**, sermayenin çıkarlarına uygun olarak, kapitalizmin iş sizlik olmadan olamayacağı gerçeğinin; kapitalizmin işsizliğe ihtiyacı olduğu, ve onun ürettiği gerçeğinin; kapitalizmin varlık şartlarından birinin işçiler arasındaki reka - bet olduğu, kapitalizmin ihtiyacı olan "sanayi yedek ordusu"nu kendisinin yarattığı ger çeğinin; kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmde, sistemin dünya çapında yayılması ile, emperyalizmin çok daha geniş "yedek sanayi ordu"larına sahip olduğu gerçeğinin; bütün bu ve benzeri sebeplerden emperyalist sistemin herhangi bir ülkesinde uzun süreli bir "herkese iş"in mümkün olmadığı, bunun bir yalan olduğu gerçeğinin üzerini ört mektedir.

Emperyalist sistemin herhangi bir ülkesinde "herkese iş" çağrısı, ancak bu çağrı, düzeni parçalamak için bir çağrı olarak kavranıp, öyle propaganda edildiğinde işçi sınıfının çı karlarını savunan bir çağrıdır. Eğer "herkese iş"in ancak emperyalizmin yıkılması, işçi sınıfının iktidarının kurulması şartlarında; üretimin amacının maksimal ve ekstra kâr ol maktan çıkıp, üreticilerin maddi ve manevi ihtiyaçlarını azami ölçüde karşılamak olduğu şartlarda mümkün olduğu propaganda edilirse, o zaman böyle bir çağrı, anlamlı, devrimci bir çağrıdır. Yok ama bu çağrı, DGB'nin çağrısında olduğu gibi, emperyalizm şartlarında da "herkese iş"in mümkün olduğu; işsizliği üretenin emperyalist sistemin kendisinin değil, yalnızca bazı kötü politikacılar olduğu hayalini yaymaya hizmet ediyorsa, o zaman bu çağrı işçi düşmanı bir çağrıdır. O zaman bu çağrı işçileri emperyalist sisteme bağla maya hizmet eden bir çağrıdır.

DGB'nin çağrısında, işsizliğin sebebinin bizzat emperyalizmin kendisi olduğuna dair tek kelime yoktur. Bu noktada çağrı berrak bir şekilde Batı Alman emperyalizminin savunucularının çağrısıdır. Açık ki, DGB'li sendika ağaları, Kohl/Strauss ve ortaklarından değişiktirler. Ama Batı Alman emperyalizminin çıkarlarını savunmak konusunda aralarında bir lik vardır. Yalnızca DGB'li sendika ağaları Batı Alman emperyalizminin sosyal-demokrat, revizyonist, biraz da son dönemde moda olan yeşil renge bürünmüş savunucularıdır. Onla-

rın hükümete karşı kavgasının merkezinde duran soru "sosyal barış"ın en iyi korunnması için "yatırımların" nasıl olması gerektiği sorusudur!

Biz Komünistler de açıktır ki, emperyalizm şartlarında da işçi sınıfının yaşama, çalışma, mücadele şartlarının düzeltilmesi için mücadeleden yanayız. Tabii ki biz de iş zamanının kısaltılması, daha fazla ücret vb. için mücadeleden yanayız. Ama biz bu mücadeleleri kesinlikle emperyalist dünya sisteminin parçalanması için devrim mücadelesine tabi olarak ele alır, bu mücadelelerin sistemin reforme edilmesi, ve reforme edilmiş bir sistemin korunması için; böylece işçi sınıfının temel çıkarlarına aykırı bir biçimde kullanılmasına kesinlikle karşı çıkarız.

****

HERKES İÇİN SÜREKLİ SOSYAL GÜVENLİK EMPERYALİZM ŞARTLARINDA İÇİ BOŞ BİR BALON VE BİLİNÇLİ BİR YALANDIR!

****

Sosyal politika konusunda DGB şu iki sahte alternatifi karşı karşıya koyuyor:

"2. Hükümet politikasının bilançosu: Sosyal kısıtlamalar ve artan yoksulluk. Ama zenginler hep daha zengin oluyor."

"2. Sosyal kısıtlama ve yeni yoksulluk yerine: Sosyal güvenlik. Herkese ve sürekli. Sosyal sigortada reformlar aracılığı ile."

Yine DGB'nin büyük bir yalanı ile karşı karşıyayız: Kapitalizmin, ve onun en yüksek aşaması olan emperyalizmin buhransız olmayacağı, buhranın kapitalizmin ve emperyalizmin kaçınılmaz yol arkadaşı olduğundan tek söz yok. Batı Alman emperyalistlerinin tüm sözcülerinin övünerek örnek gösterdikleri "Sosyal ağ"ın maksimal ve ekstra kârlar üzerine kurulduğundan, buhran döneminde bu "ağ"ın deliklerinin büyümesinin kapitalizmin tabiatı gereği olduğundan tek söz yok. Yine bu "ağ"ın örülmesinde önemli rol oynayan; sömürge ve yarı-sömürgelerde halkların sırtından edinilen ekstra kârların kaynağının, sömürge/yarı sömürge ülkelerde devrimle kurutulması sonucu da bu "ağ"ın iyice çözülmesinin de mümkün ve kaçınılmaz olduğundan tek söz yok. Emperyalizm şartlarında "herkes için sürekli sosyal güvenlik"in mümkün olmadığı söylenmiyor. DGB çağrısında işçilere, herkes için sürekli sosyal güvenliği sağlamak için önşartın, emperyalizmi proleter devrimle paramparça etmek olduğu söylenmiyor. Tam tersine: DGB çağrısı işçilere, emperyalist sistem çerçevesi içinde de "herkese sürekli sosyal güvenlik" sağlanabileceği masalını anlatıyor. "Kötü politika" gitsin, yerine iyi politika gelsin. Sosyal sigortada bazı reformlar yapılsın. Böylece "herkese sürekli sosyal güvenlik" sağlanmış olacak! Ölme eşeğim ölme! Emperyalizm iyi ama, hükümet politikası kötü(!) İşte DGB'nin sosyal politika konusundaki "katkısı" bu sözlerle özetlenebilir!

****

"İŞYERİ VE TOPLUMDA YÖNETİME KATILMA" DEĞİL, İŞÇİ SINIFI DİKTATÖRLÜĞÜ!

****

İşçi hakları konusunda DGB çağrısının birbirinin karşısına koyduğu sahte alternatifler şunlar:

"3. Hükümet politikasının bilançosu: İş alanlar için ve onların çıkarlarını savunanlar için daha az hak. İşverenlere daha çok iktidar."

"3. İşçi haklarına ve özgür sendikalara karşı girişilen saldırılar yerine: Güçlü ve ortak temsilcilikler. İşyeri ve toplumda daha fazla yönetime katılma aracılığı ile."

İşçi sınıfının haklarının Batı Alman devletinin saldırısına uğradığı, dün olduğu gibi bugün de gerçektir. Bu saldırılara karşı yorulmaz bir mücadelenin gerekli olduğu da gerçektir.

Nasıl ki hayatın bütün alanlarında faşistleşmenin ilerletildiği, militarizmin açıkça körüklendiği, intikamcılığın kendini hiç gizlemeye gerek görmeyen bir açıklıkta ortaya çıktığı gerçek ise. Batı Alman emperyalizminin bu çeşitli somut görünümlerine karşı mücadele görevdir.

İçteki sürekli ilerleyen faşistleşme, her gün daha açıkça ortaya çıkan Batı Alman intikamcılığına, ve Batı Alman militarizmine karşı DGB çağrısında tek kelime yoktur. DGB için, demokrasi mücadelesi, "daha fazla yönetime katılım" mücadelesidir. O kadar! Onun yönetime katılımdan anladığı ise, gerçekte işçi sınıfını uyutmaktır. O, işçi sınıfına, mülkiyet ilişkilerinde en küçük bir değişiklik olmadan, "yönetime katılma" aracılığı ile, alınacak önemli kararlarda söz sahibi olabileceği yalanını anlatmaktadır.

İşçi sınıfı, gerçek üreticiler, ancak siyasi iktidarı kendi ellerine aldıkları; emperyalistleri mülksüzleştirdikleri, üretim araçlarını toplumun mülkü haline getirdikleri şartlarda, gerçekten söz sahibi olabilir. Yalnızca proletaryanın diktatörlüğü şartları, proletaryaya gerçek karar gücünü verecektir.

Demokrasi konusunda da durum aynıdır. Biz, kazanılmış demokratik hakların savunulması, ve yeni demokratik haklar kazanmak için mücadele ederken, bu mücadelelerin işçi sınıfının ve emekçilerin yaşama, çalışma, mücadele şartlarını düzeltmek amacı ile yürütülen ve **genel**, emperyalizmin yıkılması mücadelesine, **devrim mücadelesine bağlı** olan tali mücadeleler olduğunun bilincinde hareket ederiz. Böyle yürütülmediğinde, bu mücadelelerin işçi sınıfının uzun süreli çıkarlarına hizmet etmediğinin bilincinde oluruz. Biz, işçi sınıfı açısından gerçek demokrasinin ancak proletarya diktatörlüğü şartlarında elde edileceğini bir an bilincimizden çıkarmayız.

DGB, bütün bu gerçeklerin üzerini örtmektedir. O, "demokrasinin ekonomiye taşınması"nden sözetmektedir. Sanki demokrasi konusunda, ekonomi dışında her şey güllük gülistanlık! Ama DGB'nin bu tavrı kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu yalnızca DGB'nin demokrasiden ne anladığını göstermektedir. Komünist gruplara —tabii ki kendine komünist diyen, ve fakat DGB'li sendika ağalarının komünist olmadığını çok iyi bildikleri DKP dışında— üyeliğin, DGB'ye üyelikle bağdaşmadığı yönünde karar alan DGB'li sendika ağaları, gerçekte demokrasi anlayışlarının ne olduğunu geçmişte de yeterince göstermişlerdi.

DGB, bütün "sosyal gelecek için plan"ında, Batı Almanya'da işçilerin önemli bir bölümünü oluşturan ve Batı Alman emperyalizminin ilk saldırı hedefleri içinde yer alan yabancı işçilerle ilgili tek söz etmiyor! Alman işçileri ile yabancı işçiler arasında emperyalizme karşı mücadele birliğinin sağlanması görevinden tek söz yok! Bunun için DGB'ye düşen öncelikli görev, Batı Alman şövenizmine karşı mücadele'den tek söz yok! Anlaşılan DGB'nin "sosyal gelecek"i içinde yabancı işçilere yer yoktur! Bu, DGB'nin sosyal-şöven bir örgüt olduğunun, Batı Alman emperyalizminin bir örgütü olduğunun, düzenlenen "yabancı haftaları" vb.nin yalnızca sosyal-şöven siyasetin üzerine örtülen incir yaprakları olduğunun yeni bir ispatıdır.

DGB, "lokavtın yasaklanması"nı istiyor. Gerekçesi şu: "Çünkü lokavt mücadele eşitliğini ortadan kaldırmaktadır"!!! Sanki emek ile sermaye arasındaki sınıf mücadelesinde bir eşitlik varmış ve olabilirmiş gibi! Bu sendika ağası baylar ve bayanlar sınıf mücadelesinden artık onca uzaktır ki, sınıf mücadelesini centilmenler arası bir spor karşılaşması ile birbirine karıştırmaktadırlar. Lokavt yasaklansa bile, "mücadele eşitliği" olmayacaktır. Emperyalist burjuvazinin ordusu vardır, polisi vardır, sınır koruma muhafızları vardır, mahkemeleri vardır, ve evet, DGB gibi işçi sınıfı içinde çalışan örgütleri vardır... vs. Bu şartlarda "mücadele eşitliği"nden sözetmek, ve sanki lokavt yasaklansa böyle bir durum ortaya çıkacakmış gibi saçmalamak, büyük bir yüzsüzlüktür.

Biz tabii ki lokavtın yasaklanmasından yanayız. Lokavt yasaklanınca, işçiler ile patronlar arasında "mücadelede eşitlik" sağlanmış olacağından değil! Hayır! Yalnızca işçi sınıfının mücadele şartları biraz daha iyileşeceğinden dolayı.

Ama emek ile sermaye arasında olmayan, ve hiçbir zaman olmayacak olan "mücadele eşitliği" de işçi sınıfının tarihi misyonunu yerine getirmesini uzun sürede engelleyemeyecektir. Bütün dünyada proletarya er geç gerçek Marksist-Leninist partiler önderliğinde örgütlenecek, silahlı anti-emparyelist demokratik, ve sosyalist devrimlerle emperyalizmin iktidarını paramparça edecek, bütün köleleştirilmiş, sömürülen kitlelerin önünde büyük hedefe, Komünizme doğru ilerleyecektir.

Bu perspektif bugün istediği kadar her türden revizyonistler tarafından, herşeyden önce de Rus sosyal emperyalizminin ideolojik temeli olan Kruşçev revizyonizmi tarafından karartılmış olsun... Bu perspektif bugün istendiği kadar Çinli modern revizyonistler, ve Arnavutluk'taki gelişmeler sonucu da gözden düşürülmüş olsun... Bu perspektif istendiği kadar, kaşarlanmış revizyonist euro-komünistlerce alaya alınmış olsun; emperyalist yanlısı moda yeşilciler tarafından artık modası geçmiş sayılsın... Emperyalizmin hristiyan-demokrat tutucusundan, sosyal-demokratına kadar bütün sözcüleri tarafından ölümüilan edilmiş olsun... Emperyalizm Türkiye gibi, Şili gibi yarı-sömürgelerinde istediği kadar bu perspektifi en ağır faşist terörle kan içinde boğmaya çalışsın; yeni Evrenler, Pinoçetler yaratsın... Uğrunda mücadele etmeye değer, ve geleceğe yolu açan biricik perspektif budur!

"DAYANIŞMA SİLAHIMIZDIR!" — SOSYAL BARIŞ İÇİN DEĞİL, SINIF SAVAŞI İÇİN!

DGB'Lİ SENDİKA AĞALARI İLE DEĞİL, ONLARA DA KARŞI!...

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE Ö L Ü M !

EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE Ö L Ü M !

Y A Ş A S I N P R O L E T E R D Ü N Y A D E V R İ M İ !

basıyor. Artık, cunta şefi Evren'in direktifleri doğrultusunda esir alınmayan, bir sürek avındaki gibi izi sürülerek "sıkıştırıldığı" yerde vurulan, "eşkiya" adı verilen devrimcilerin resimleri basılıyor... "Eşkiyanın sonu" diye başlıklar atılarak.

16 Ağustos günü, Türk faşist devletinin Genelkurmay başkanlığı adına bir basın toplantısı yapıldı. Bu basın toplantısında hakim sınıfların faşist ordusunun sözcüleri, Kürdistan bölgesinde PKK önderliğinde 15 Ağustos 1984'te girişilen gerilla eylemleri ertesinde başlatılan, ve giderek yoğunlaştırılan "operasyonları" hakkında; Kürdistan bölgesinde süren savaş hakkında kendi açılarından bilgi verdi, bu savaşın dökümünü yaptılar. Onların verdiği, ve kendilerine uygun gelen bir biçimde "düzeltildiği, düzenlendiği"nden kuşku duyulmaması gereken rakamlara göre; 15 Ağustos 1984'ten bu yana Kürdistan'da süren savaş içinde Türk faşist ordusunun ve diğer güvenlik güçlerinin kaybı ölü olarak 56; "bölücü örgüt" dedikleri, savaşın diğer tarafını oluşturan PKK, ve onun önderliğindeki HRK, ERNK'nın ise ölü sayısı 97'dir. Türk faşistleri, bunun yanında "63 vatandaş"ın da "teröristlerce katledildiği" biçiminde bilgi vermektedirler. Hakim sınıfların artık gizleyemediği, ve özel olarak Genelkurmaylıkça düzenlenen basın toplantıları ile duyurmak ihtiyacı duydukları, her gün boyalı basında haberini verdikleri olayın gerçek yüzü nedir? Bu olaylar karşısında sınıf bilinçli proletaryanın tavrı ne olmalıdır?

Neyi destekliyoruz?

Hakim sınıfların boyalı basınında "bölücü çete", "eşkiya" vb. olarak tanıtılan; Genelkurmay başkanlığının basın toplantısında adıyla ortaya konduğu gibi, PKK adlı örgüt, ve onun önderliğindeki ERNK, HRK gibi örgütlerdir. PKK, 12 Eylül sonrasında bir güç toplama, ve hazırlık süreci içine girmiş; bu süre içinde belli kadro ve sempatizanlarını eğitimden geçirmiş; ve ağırlıklı olarak Türkiye Kürdistanında ulusal kurtuluş mücadelesi yürüterek, Kürdistan'ın bu bölümünde --Kürdistan'ın diğer bölümlerinde oluşturulacak bağımsız bir Kürdistan devletinin parçası olacak-- bağımsız bir Kürdistan devleti kurma yönündeki programını, kendi deyimleri ile "halk savaşı" yolu ile gerçekleştirmek için, bir anlamda bir ilk adım olarak 15 Ağustos 1984 tarihinde, geniş çapta gerilla eylemlerine girişmiştir.

Bu, PKK'nın kendi örgütlü gücü ile faşist Türk devletine karşı açtığı bir savaş ilanı; Türkiye Kürdistanında halka savaşa katılma çağrısıdır. PKK bu eylemlerine, halk yığınlarının yükselen kendiliğinden mücadelesi şartlarında değil; kendiliğinden mücadelenin hemen hemen hiç olmadığı şartlarda, salt kendi örgütlü gücü ile, halk yığınları açısından ise genelde sessizce seyretme'nin hakim olduğu şartlarda girişmiştir. Ama PKK'nın programı bir noktada açıkça Türkiye Kürdistanındaki halk yığınlarının milli baskıya, milli zulme karşı çıkan taleplerinin, onların özgürlük isteğinin bir ifadesidir. **PKK, savaşı esas olarak kendi örgütlü gücü ile de yürütse; halk savaşı adına savunduğu teori, gerçekte foko teorisi de olsa, onun faşist Türk hakim sınıflarına karşı yürüttüğü savaş, milli zulme son diyen yanı ile; Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan, Kürt ulusunun devlet kurma hakkının gaspı; Türk olmayan tüm milliyetlere hak eşitliğinin çiğnenmesi üzerinde kurulu zoraki birliği parçalamaya yönelen yanı ile kesinlikle haklı; bu yanı ile kayıtsız-koşulsuz desteklenmesi gereken bir savaştır.** Ve kuşkusuz PKK savaşında, programının bu yönü ile, Türkiye'de ezilen bütün Kürtlerin sevgi, saygı ve sempatisini toplamaktadır. Bu sevgi, saygı ve sempati, bugün Kürtlerin çoğunluğu açısından aktif destek biçiminde kendini ifade etmese bile, onlarca yıldır Kürt işçilerine, Kürt köylülerine, Kürt emekçilerine milli zulmün her türlüsünü uygulayan faşist Türt devletinin, bu zulmü uygulamada esas araç olan, ve Kürdistan bölgesinde tam bir işgal ordusu görünümünde hareket eden Türk ordusunun subaylarına, erlerine vurulan her darbenin, ezilen yığınlarda, yüksek sesle söylenmese bile, derin bir memnunluk yarattığını bilmek için kahin olmaya gerek yoktur. Ve yine kuşkusuz ki, bütün milliyetlerden sınıf bilinçli proletarya da, PKK'nın savaşının --halk yığınlarının kendiliğinden mücadelesinden bağımsız da olsa-- bu yanına sempati duymaktadır; ve onun bu yanını desteklemektedir, destekleyecektir. Sadece bu değil; **PKK'nın faşist devlet ile tutuştuğu savaş, Türkiye'nin üzerine çöken ölüm sessizliğini yırttığı; sınıf mücadelesinin üzerine serpilmiş ölü toprağını harmanladığı; hakim sınıfların "ezdik, astık, kestik, yokettik" türküleri söyledikleri bir ortamda, onların suratına bir şamar gibi patladığı; faşist hakim sınıfların devletinin hiç de göründüğü kadar güçlü olmadığını gösterdiği; kararlı, silahlı, hazırlıklı küçük bir grubun saldırıları karşısında bile yer yer**

Bugün Türk hakim sınıflarının PKK-ERNK-HRK savaşçılarına karşı yürüttüğü savaş; özel olarak Kürt halkına, genel olarak da bütün Türkiye halkına karşı, faşistlerin giriştiği savaşın bir parçası, bugünkü uç noktasıdır. Bu yüzden bu savaşta, Türk faşistlerinin karşısında tavır takınmak bütün devrimcilerin, demokratların görevidir.

Neye karşıyız?

Bizim, Türk faşistlerinin saldırıları karşısında PKK-ERNK-HRK savaşçılarını savunmamız, hiçbir şekilde, bizim onların ideolojik-siyasi-örgütsel çizgileri, ve uygulamaları; onların taktikleri vb. ile hemfikir olduğumuz anlamına gelmez; ve bu, onları Türk faşistlerinin saldırıları karşısında korumamızın önşartı da değildir. Biz yukarıda PKK-ERNK-HRK'nın savaşını, ne ölçüde, nereye kadar desteklediğimizi, destekleyeceğimizi belirttik. Bizim bu desteğimiz ötesinde, PKK'nın çizgisine bir dizi eleştirimiz vardır. En kaba hatları ile bazılarını belirtirsek:

★ Biz PKK'nın Türkiye Kürdistanındaki devrim ile ilgili strateji ve taktiklerinin işçi sınıfının bakış açısı ile değil; milliyetçi burjuvazinin bakış açısı ile ele alındığını düşünüyoruz. PKK'nın programı, Türkiye Kürdistanındaki devrimi, Türkiye devriminden ayrı olarak ele alan; milli sorunun çözümünü merkeze koyan, milli sorunun çözümünü proletarya önderliğinde devrime bağlı olarak ele almayan bir bakış açısının ürünüdür. PKK için Kürt ulusunun milli mücadelede birliği; çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının ve emekçi yığınların işçi sınıfı önderliğinde devrim için birliğinden; bütün ülkelerin işçilerinin birliğinden önde gelmektedir. PKK, kendine işçi partisi adı verdiği halde, ve Marksizm-Leninizme atıfta bulunduğu halde, gerçekte Marksist-Leninist değil, programı itibariyle burjuva milliyetçisi bir örgüttür.

★ PKK'nın izlediği askeri strateji, Leninist askeri strateji değildir. Onun izlediği askeri strateji, halk savaşı adına, foko teorisine uygun bir askeri stratejidir.

PKK bugün faşist Türk devletine, ve dolayısı ile onun ardındaki emperyalist güçlere karşı silah elde savaş yürütmesine rağmen; tutarlı anti-emperyalist; bir bütün olarak **aciz durumlara düşen bu faşist devletin, devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfı, emekçi kitleler, bütün ezilen halk yığınları silah elde, örgütlü bir biçimde ayağa kalktığında bir kağıt kadar değeri olmayacağını gösterdiği noktada, olumlu, sınıf bilinçli proletaryanın, ve bütün devrimcilerin sahip çıktığı, çıkmak zorunda olduğu bir savaştır.**

Biz çeşitli milliyetlerden Türkiyeli Komünistler, işte bu anlayışla; faşist Türk devletinin PKK'ya karşı savaşında; kesinlikle PKK'nın yanındayız. Biz bu savaşta PKK ve onun önderliğindeki ERNK, HRK savaşçılarının, milli zulme karşı çıkan, ve Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan yönlerini kayıtsız-şartsız destekliyoruz. Yine onların faşizme boyun eğmeyen, teslim olmayan yönlerini de destekliyor, örnek alınması gerektiğini söylüyoruz.

Biz, faşist Türk hakim sınıflarının PKK, ERNK, HRK savaşçılarına karşı yürüttüğü sürek avını; onların giriştikleri katliamları lanetliyoruz.

Faşist hakim sınıfların bugün öncelikle PKK, ERNK, HRK savaşçılarına karşı yürüttüğü savaş, yalnızca onları hedef almamaktadır. Bu savaşta faşist Türk ordusu, gücünün büyük bir bölümünü Kürdistan bölgesine kaydırarak, bu bölgeyi adeta yeniden işgal altına almıştır. Ve Kürt halkına kan ağlatmaktadır. Hemen tüm Kürt köylerine karakollar kurulmuştur.

Özellikle çatışmaların yoğun olduğu bölgelerde köylere giriş-çıkış kesin kontrol altındadır. İşkencenin, zulmün bini bir paradır. Kürdistan, tarihte gördüğü en ağır baskı dönemlerinden birini yaşamaktadır. PKK, ERNK, HRK'ya karşı savaşta, Türk hakim sınıfları, bu savaşta kendilerine aktif destek sağlamayan Kürt köylerini de kendilerine hedef almıştır. PKK, HRK, ERNK savaşçılarına karşı Türk faşistlerinin yürüttüğü savaş, Kürt halkına uygulanan ve yoğunlaştırılan milli zulümle birlikte, Kürt halkının ulusal ve sosyal kurtuluşu için mücadeleye atılmasını engelleme amacını gütmektedir. Vurulanların boy boy resimlerinin basılması, özellikle Kürt halkına, ama yalnızca ona değil, Türkiye'nin bütün milliyetlerinden halkına, "mücadeleye atılanın sonu budur" gözdağını verme amacını taşımaktadır.

emperyalist sistemi hedef alan; emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe yönelen bir çizginin savunucusu değildir.

★ PKK, uluslararası planda, Rus sosyal-emperyalizmi olgusunu reddetmektedir. Onun ötesinde, bugünkü sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ni, saldırgan bir biçimde sosyalist bir güç olarak savunmakta; Kürdistan (ve genelde Türkiye) devriminin müttefiklerinden biri olarak görmekte; mesela Afganistan işgalini "proleter enternasyonalisti destek" vb. olarak değerlendirmektedir. İzlediği pratik ittifaklar siyaseti, bu anlayışların ürünü olan siyasetlerdir. PKK bu siyasi çizgiyi değiştirmediği sürece ve ölçüde, Rus sosyal-emperyalizminin bir oyuncağı haline gelme tehlikesini içinde barındıran bir örgüttür. Gelişmenin bu yönde olup olmayacağını belirleyecek olan, PKK'nın oldukça güçlü görünen ulusal bağımsızlıkçı, milliyetçi yanı ile; tutarsız anti-emperyalistliğinin; özellikle de Sovyetler Birliğini sosyalist gören yanının pratikte çelişmesi halinde, hangi yanın ağır basacağı sorunudur. Bu soru bugünden somut cevaplanabilir bir soru değildir.

★ PKK, kendi içinde siyasi görüş ayrılıklarında da; diğer "sol" örgütlerle ideolojik çatışmalarda da, belli bir aşamadan sonra, devrimci olmayan, Karşı-Devrime hizmet eden yöntemler kullanmakta; ispatlamadan "provokatör" vb. damgalar basmakta bir sakınca görmemekte; yer yer karşı-devrimci, sosyal-faşist nitelikte şiddet eylemleri ile "çelişme çözme"ye kalkmaktadır.

Biz, PKK'nın bu ve benzeri hataları konusundaki görüşlerimizi defalarca yazdık. Bundan sonra da bu hatalara karşı amansız bir ideolojik mücadele yürütmeye devam edeceğiz. İsteğimiz, PKK çevresindeki devrimcilerin bu olumsuzlukları görerek, aşmaları yönünde onlara yardımcı olmaktır.

Ama bizim PKK'nın yanlış çizgisine karşı ideolojik mücadelemiz, onunla faşist devletin savaşında, onu faşist devlete karşı koruma, ve desteklememizin engeli değil!

Biz aynı zamanda, çeşitli Türkiyeli oportünist-revizyonist örgütlerin; başta Rus sosyal-emperyalizminin uşağı T"K"P ve "Sol Birlik"çilerin; onların yanında Partizan, Dev-İşçi, HK/Emeğin Sesi gibi bazı devrimci grupların derin bir pratik "PKK düşmanlığı"nı sudan bahanelerle merkezi siyasetlerinden biri haline getirmesini; PKK'nın da özellikle devrimci örgütlere karşı, devrimci olmayan yöntemlerle tavır takınmasını kınıyoruz.

Biz, "PKK düşmanlığı"nı son dönemde merkezi siyasetlerinden biri haline getiren örgütlerin bu tavrında, Kemalizmden miras kalan Büyük-Türk şövenizminin (özellikle Türkiye devrimi adına konuşan örgütler açısından), ve PKK'nın eylemleri karşısındaki örgüt kıskançlığı tavırlarının (özellikle Kürt milliyetçisi örgütler açısından) belirleyici rol oynadığını düşünüyoruz.

Biz Türk ve Kürt milletinden ve tüm milliyetlerden TKP/ML(B) içinde örgütlü olan Türkiyeki Komünistler, sözlerimizi Türkiye proletaryasının önderi İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın daha Aralık 1971'de ortaya koyduğu, bugün de aşılmayan şu tespitleri ile noktalamak istiyoruz:

MARKSİST-LENİNİST HAREKETİN MİLLİ MESELE İLE İLGİLİ GÖRÜŞLERİNİN ÖZETİ

Marksist-Leninist hareket, bugün Türk hakim sınıflarının Kürt milletine ve azınlık milliyetlere uyguladığı milli baskıların en amansız ve en kararlı düşmanıdır; milli baskılara, diğer diller üzerindeki baskılara, milli imtiyaza karşı en önde mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk burjuva ve toprak ağaları tarafından ezilen Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrılma ve bağımsız bir devlet meydana getirme hakkını her dönemde ve kayıtsız şartsız tanır ve savunur. Marksist-Leninist hareket, devlet kurma hakkı konusunda da imtiyaza karşıdır. Halk demokrasisinin en temel ilkeleri bunu zorunlu kılmaktadır. Aynı zamanda Türk burjuva ve toprak ağalarının Türkiye'deki azınlık milliyetlere uyguladığı şimdiye dek görülmedik milli baskılar da bunu zorunlu kılıyor. Bu aynı zamanda bizzat Türk işçilerin ve emekçilerin özgürlük mücadelesi tarafından zorunlu kılınmaktadır, çünkü onlar, Türk milliyetçiliğini yıkamazlarsa, onlar için kurtuluş imkansız olacaktır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, "bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder". Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur.

Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler.

Marksist-Leninist hareket, Kürt milli hareketinin başını çeken burjuva ve küçük toprak ağalarına karşı da, Kürt proletaryasının ve emekçilerinin sınıf mücadelesini yürütür ve yönetir. Kürt bur-

juva ve toprak ağalarının milliyetçiliği güçlendirmeyi hedef alan eylemlerine karşı, Kürt işçi ve emekçilerini uyarır. Marksist-Leninist hareket, çeşitli milliyetlerin burjuva ve toprak ağası sınıflarının kendi üstünlükleri için giriştikleri mücadeleler karşısında kayıtsızdır.

Marksist-Leninist hareket, milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, şeyhlerin, mollaların vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Türk hakim sınıflarıyla işbirliği yapan Kürt büyük feodal beylerinin, din adamlarının, büyük burjuvalarının, işçileri ve emekçileri bölme çabalarını, el altından Türk burjuva ve toprak ağalarıyla, bütün milliyetlerin emekçi halklarının aleyhine dalavereler yürüterek işçileri ve emekçileri uyutma çabalarını, çoğu zaman milliyetçi sloganlarla örtbas etmeye çalıştıklarını bilmektedir ve bunlara karşı mücadele eder.

Marksist-Leninist hareket, Lenin yoldaşın da işaret ettiği gibi, bütün ülkelerin ve hele ezilen ülkelerin geniş emekçi yığınları önünde bıkmadan, usanmadan siyasi bakımdan bağımsız devletler kurma maskesi altında, gerçekte iktisadi, mali ve askeri alanlarda kendilerine tamamen tabi devletler yaratan emperyalist devletlerin sistemli biçimde uyguladıkları aldatmacayı açıklar ve suçlar.

Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. Çünkü değişik milliyetlerin işçileri ve emekçileri, uluslararası sermayeye ve gericiliğe karşı ancak bu şekilde başarılı mücadele yürütme imkanına kavuşur; bütün milliyetlerin toprak ağalarının, din adamlarının ve burjuva milliyetçilerinin propagandasıyla ve gerici özlemleriyle ancak bu şekilde başarıyla mücadele etmek imkanına kavuşur.

Marksist-Leninist hareket, ülkemizde her milliyetten burjuva ve küçük-burjuva oportünist partiler ve akımlar tarafından genellikle benimsenen "kültürel-milli özerklik" planını kesinlikle reddeder. Çünkü bu plan, bir tek devletin eğitim işlerinin milliyetlere göre bölünmesini önermektedir; böylece, her milliyetin işçi ve emekçilerini, o milliyetin burjuva ve toprak ağalarının kültürüne bağlamayı ve onları manevi bakımdan köleleştirmeyi hedef almaktadır. Dolayısıyla, hem demokrasi açısından, hem de proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından son derece zararlıdır.

Marksist-Leninist hareketin demokratik halk diktatörlüğü sisteminde milli meseleye getireceği çözüm şudur:

Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, herhangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına herhangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın ***bölgesel özerklik*** *ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir.*

Milli meseledeki temel şiarımızı bir kere daha tekrarlayalım:

"Bütün uluslar için tam hak eşitliği; ***ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı;*** *bütün ülkelerin işçilerinin (ve ezilen halkların) birleşmesi"."*

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.256-259, Ocak Yayınları, İstanbul 1979.)

V.i.S.d.P.: U. T. W., P. O. BOX 461, LONDON E8 4JB, ENGLAND.

Biz, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin, PKK ve onun eylemleri konusunda takındığı bu tavrı bütünüyle doğru buluyoruz. Bu tavır açık bir şekilde neden yana, neye karşı olduğunu ortaya koyan; PKK hareketinde milli baskıya karşı çıkan, zoraki birliği parçalama yönündeki haklı demokratik yanı desteklerken, PKK'nın çizgisindeki bir dizi yanlışa açıkça karşı çıkan Marksist-Leninist bir tavırdır. TKP/ML(B) MK tavrında PKK'nın yanlışları konusunda kabaca tavır takındığı bölümde, diğer şeylerin yanında, PKK'nın Türkiye devrimci hareketinde göze batıcı bir şekilde öne çıkan bir özelliği hakkında şunları söylemektedir:

" * PKK, kendi içinde siyasi görüş ayrılıklarında da, diğer "sol" örgütlerle ideolojik çatışmalarda da, belli bir aşamadan sonra devrimci olmayan, karşı-devrime hizmet eden yöntemler kullanmakta, ispatlamadan "provokatör" vb. damgalar basmakta bir sakınca görmemekte, yer yer karşı-devrimci, sosyal-faşist nitelikte şiddet eylemleri ile "çelişme çözme"ye kalkmaktadır."

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin PKK'da dikkat çektiği, ve ne yazık ki Türkiye devrimci hareketinde oldukça yaygın olan bu tavrın yeni bir örneği, yukarda belgelediğimiz bildiri çıktıktan hemen sonra İsviçre'de Basel kentinde yaşandı.

Gerek PKK adına, gerek Partizan adına olay sonrasında yayınlanan bildirilerde, her iki tarafın da, diğeri tarafından kendisine karşı girişilmiş "bir katliam denemesi" olarak değerlendirilen olayların gelişmesi hakkında

şimdiye kadar gerek PKK ve Partizan, gerek başka grupların verdiği bilgilere dayanıldığında, şu tablo ortaya çıkmaktadır:

+ Partizan ile PKK arasındaki 12 Eylül sonrasındaki cephe kurma görüşmelerine kadar varan "iyi ilişkiler" süreç içinde bozulmuştur.

+ Partizan; PKK'nın 15 Ağustos eylemleri ertesinde yaptığı bir değerlendirmede, PKK'nın eylemlerinin bölgede Rus sosyal-emperyalizminin çıkarlarını savunan bir siyasetin devamı olduğu anlamına gelen bazı tespitlerde bulunmuştur.

+ PKK bunun üzerine yayın organlarında Partizan'a cevaplar vermeye başlamış, bu cevaplar içinde Partizan'ın bugünkü yöneticilerinin "polis ile anlaşmalı kaçtıkları", Partizan'ın bugün polisler tarafından yönetildiği ima edilmeye, yer yer açıkça söylenmeye başlanmıştır. Bunlar söylenirken PKK'nın kullandığı yöntem kesinlikle hiçbir ispat çabası göstermeden, belirli, PKK yayın organlarının okuyucularının **denetleme, sınama imkanı olmayan bazı olgu iddialarını, olgu imiş gibi ortaya koyma yöntemidir.** PKK'nın bu yazılardaki tavrı, Partizan'ı karşı-devrimci olarak değerlendirme yönünde gelişmenin önünü açan, böylece Partizan'a karşı fiili bir saldırının, onunla çelişmelerin "şiddet" yolu ile çözülmesinin ideolojik hazırlığını yapan bir tavırdır.

+ TKP/ML YDB adına İsviçre'deki olaylardan sonra çıkartılan bildiride, İsviçre olayları öncesinde Libya'da bir şiddet olayının yaşandığı aktarılmakta, şöyle denmektedir:

> "Görüşmeye davet ettiğiniz bir yoldaşımızın üzerine 7-8 kişilik bir timle saldırmak, kaçırmak ve katletmek için zorla arabaya bindirmek, başaramayınca da öldüresiye dövmek, kimin hizmetindeki kahramanlıktır?"

Açıktır ki, bu bir şiddet olayının, olayı yaşayan yalnızca **bir taraf** tarafından ortaya konmasıdır, ve olayın ille de burada ortaya konduğu gibi geliştiğini iddia edecek durumda değiliz. Ancak açık olan birşey vardır:

o İSVİÇRE OLAYI ÖNCESİNDE, PKK İLE PARTİZAN ARASINDAKİ "İDEOLOJİK MÜCADELE" ARTIK FİİLİ ÇATIŞMAYA DÖNÜŞMÜŞTÜR. VE PKK AÇISINDAN BUNUN İDEOLOJİK OLARAK HAZIRLIĞI DA ÖNEMLİ ÖLÇÜDE VARDIR.

+ İsviçre'de gerek Partizan, gerekse HK'nın ve gerekse diğer bazı devrimci kişi ve grupların verdiği bilgiye göre, PKK taraftarları 25 Ağustos öncesinde yer yer HK, Dev - Yol ve Partizan'ın ajitasyon - propagandasını engellemeye yönelik —şiddeti de içeren— girişimlerde bulunmuştur. Biz bu bilgilerin —tekyanlı olduğu halde— PKK'nın genel tavrı gözönünde bulundurulduğunda, doğru olması ihtimalinin büyük olduğunu düşünüyoruz. Biz mesela kendi pratiğimizden, PKK'nın eylemlerinde; içinde PKK'ya da eleştiri olan yayın organlarının satımını engellediğini biliyoruz. Bunun yalnızca PKK'ya ait bir tavır olmadığı, bir dizi devrimci örgütün, mesela Partizan'ın da benzer tavırlar içinde olduğu da olgudur. PKK'nın, devrimci grupların —kendi işine gelmeyen— ajitasyon ve propagandasını engellemeye yönelik tavrının bütünü ile yanlış bir tavır olduğunu tespit ediyor, bu tavrı mahkum ediyoruz. Şimdi PKK'nın kendilerine saldırıları karşısında onun tavrını mahkum eden diğer devrimci grupları da, aynı noktada kendi durumlarını bir kez daha gözden geçirmeye çağırıyoruz.

+ Partizan 25 Ağustos'ta Basel'de, konusu PKK'nın son saldırıları üzerine tavır takınmak olan bir toplantı düzenlemiştir. Toplantı ve olayların somut gelişmesi hakkında şimdi iki tarafın verdiği bilgiye bakalım:

TKP/ML YDB adına çıkartılan bildiride şöyle deniyor:

> "Sempatizanlarımız; "PKK"nın öteden beri düzenlediği provokatif saldırıların ve bunların dayandığı siyasi ve ideolojik hattın tartışılmasını konu alan bir toplantı kararı almışlardı. Bunun yanısıra, "PKK"nın hayata geçirmeye başladığı provokasyon senaryosuna gelinmemesi, gerek faşist Türk devletinin, gerekse emperyalist burjuvazinin halkı bölmek, parçalamak ve birbirlerine kırdırtmak için giriştikleri çabalar konusunda duyarlı olunması, çekilmek istendiğimiz provokasyon ortamına karşı ağırbaşlı, olgun, bilinçli bir yaklaşım gösterilmesi ve bütün senaryoların boşa çıkarılması, siyasi ideolojik teşhir yoluyla oynanmak istenen bütün oyunların açığa çıkarılarak devrimci yığınların uyarılması konusu da toplantının gündemindeydi. Bu amaçla, sempatizanlarımız toplantı için bir salon kiralamışlardı. Toplantı saatinden önce salona gelen bazı yoldaşlarımız, "PKK"nın kalabalık bir grupla salonu işgal ettiği gerçeğiyle karşılaştılar. Bu baskın "PKK" tarafından çok yönlü hazırlıklı bir şekilde gerçekleştirilmişti. Amaçları, toplantıyı dağıtmak, yoldaşlarımıza saldırmak ve böylelikle onları sindirmekti. Toplantı saatinin yaklaşmasıyla birlikte salona gelen diğer yoldaşlarımız da aynı gerçekle karşılaştılar. "PKK"; senaryoyu hayata geçirmek için sataşmaları arttırıyordu. Yoldaşlarımız sataşmalar karşısında kargaşa çıkarmama, provokasyonlara girişmemeleri ve bunun doğuracağı zararlı sonuçları, burjuvazinin neleri dört gözle bekledikleri vb. konusunda "PKK"lıları uyardılar. Sataşma, küfür, kargaşa şeklindeki "PKK" girişimlerine karşı olgun bir tavır sergilediler. "PKK"nın hiç bir şeye aldırdığı yoktu. Saldırıyı önceden ka

rarlaştırmışlardı: "Biz "PKK"ya laf söylettirmeyiz", "Bu toplantı yapılamaz" biçimli acizlik ibaresi kışkırtıcı konuşmaların ardından, daha önce tespit ettikleri parola temelinde sopa, zincir, silah gibi araçlarla yoldaşlarımızın üzerine çullandılar. Yaptıkları silahlı tarama eşliğinde sürdürülen bu karşı-devrimci saldırı karşısında yoldaşlarımız, gayet meşru ve haklı olarak savunma temelinde karar - lıca kendilerini korudular."

Aynı konuda İsviçre'de Partizan taraftarları adına çıkartılan bildiride şöyle deniyor:

" Basel'de Partizan taraftarlarının 25.8. 1985 tarihinde yapılan bir salon toplantısı, yine aynı gerekçelerle 100-150 kişilik PKK taraftarlarınca, silahlı, sopalı bir şekilde basılmıştır. İçerideki Partizan taraftarları ve devrimci, demokrat örgüt taraftarları topyekûn imha edilmek istenmiştir.

Bugüne kadarki pratiği ile PKK'dan daha da provokatör olan Basel'deki örgüt şeflerinin talimatıyla başlayan saldırı ve provokasyon, Partizan taraftarlarının devrimci sorumluluk ve militanca karşı koyuşları sonucu 100-150 kişilik çapulcu grubu salondan dışarı atılmıştır. Bu çapulcular halktan birçok insanı aldatarak bu olayda maşa olarak kullanmışlardır. Bu insanlar provokatör şeflerini yalnız bırakmışlardır. Daha önce yine bir demokratik derneğin basılması sırasında provokatör şeflerine açıktan açığa "Bizi niye birbirimize kırdırıyorsunuz"! diye tepkide bulunmuş - lardır.

KARDEŞLER

PKK yaptığı baskında sert ve militanca bir direnişle karşılaşınca provokasyonlarının diğer perdesini oynamaya başladılar. Onlar sert direniş karşısında şaşkına dönerken, oyunlarına polisle işbirliği yaparak devam etmişlerdir.

Onlar tek tek devrimcileri polise göstererek emperyalist İsviçre burjuvazisinin eline teslim ettiler. Polis, PKK taraftarlarının üzerine çullandığı devrimcileri yakalarken, onlara hiçbir şey yapmadı. Daha sonra bu provokatörlerin ihbarı sonucu demokratik bir dernek de polis tarafından basıldı."

Aynı konuda ERNK Avrupa Temsilciliği adına çıkartılan bildiride şöyle deniyor:

" 25 Ağustos 1985 günü bir toplantıya giden, içinde kadın ve çocukların da bulunduğu yaklaşık 150 kişilik ERNK sempatizan topluluğuna, kendisine "Partizan" ismini takmış halk düşmanı katiller güruhunca silahlı bir katliam girişiminde bulunulmuş ve 14 yurtsever yaralanmıştır."

Görüldüğü gibi, her iki taraf da saldırılanın kendisi olduğunu ortaya koymakta, ve fakat olayların nasıl geliştiği hakkında tam bir somut bilgi vermemektedir. Bizim şimdiye kadar gerek Partizancılardan, gerek PKK'cılardan, gerekse diğer gruplardan devrimcilerden sözlü olarak aldığımız bilgiler, yazılı bilgilerle karşılaştırıldığında şu tabloyu ortaya çıkarmaktadır:

- Partizancılar 25 Ağustos'ta konusu PKK'nın çizgisini konu alan bir toplantı düzenlemiştir.
- İsviçre'nin her yerinden gelen, içinde kadın ve çocukların da bulunduğu 150 kişilik PKK sempatizanı, taraftarı bir grup, toplantı saatinden önce, Partizancılar da gelmeden önce salona gelmiştir.

o PKK'nın salona toplantı saatinden erken bir saatte, bunca büyük bir kitle ile gelmesi, PKK'nın düzenlenen tartışmaya katılmaya değil, onu engellemeye geldiğinin bir göstergesidir. PKK'nın daha önceki tavırları bilindiğinde, bundan başka bir yorum mümkün değildir. Bu tavır provokasyon tavrıdır.

- Daha sonra salonda Partizan taraftarları ile sürtüşmeler ve kavga çıkmış; bu kavgada silah da kullanılmış; bir (ya da iki) PKK taraftarı kurşunla olmak üzere, çok sayıda kişi yaralanmıştır.

İki taraf da birbirine olay sonrasında silah kullandığı suçlamasını getirmiştir. Katliam planladığı suçlamasını getirmiştir. Ama Partizancıların olayda silah kullandığı, ve silahla en az bir PKK taraftarını yaraladıkları **olgudur.**

Bizim için salondaki kavgayı kimin başlattığı, meselenin özünü değiştiren birşey değildir.

o Olayın başlangıcında İsviçre'deki PKK taraftarlarının, Partizan'ın bir toplantısını engelleme girişimi provokasyonu olduğu açıktır. Önce bu mahkum edilmelidir.

İkinci olarak, Partizan'ın bu provokasyon karşısındaki tavrı, "kendini koruma" adına provokasyonu sonuçları itibarı ile başarılı kılan bir tavırdır. Devrimci kitlenin karşı karşıya getirildiği, tansiyonun yüksek olduğu böyle bir ortamda, toplantının iptali, PKK'ya geçici moral üstünlüğü sağlasa bile, kuşkusuz devrimci sorumluluk açısından doğru bir tavır olurdu.

Biz, açıktır ki, toplantının iptalinin, içinde bulunulan ortamda doğru bir tavır olacağını söylerken, hareket ettiğimiz ilke pa-

sifist, "sana bir tokat vurana öbür yanağını uzat" ilkesi değil. Karşı karşıya gelen kitlenin devrimci olduğu gerçeği, öyle ya da böyle bir şiddet eyleminin —somut durumda— ancak emperyalizme, gericiliğe yarayacağı gerçeğidir.

Biz, açıktır ki, saldırı karşısında kişinin kendini korumasının onun en tabii hakkı olduğunu, bu bağıntıda Partizancıların ilan ettikleri bir toplantıyı yapabilmek için "meşru müdafaa" konumunda olduklarının söylenebileceğini (ki Partizan'ın söylediği de bu), bunun bir anlamda doğru olduğunu biliyor, kabul ediyoruz. Ama sorun kimin "meşru müdafaa" da olduğu sorunu değil, bu meşru müdafaa adına yapılanın siyasi sonuçlarının ne olduğu, kime yaradığıdır. Ve başka türlü bir tavırla devrimci harekete verilen zararın daha az tutulma imkanının olup olmadığı, bu imkanın kullanılıp kullanılmadığı sorunudur. Görünen odur ki, PKK Basel'de ne kadar "hazırlıklı" bir provokasyon içinde ise, Partizan da o kadar "meşru ve haklı...kararlıca kendini korumа"dan, kitleye karşı silah kullanmayı anlayacak biçimde "hazırlıklı" gelmiştir toplantıya.

- PKK'nın olay sonrasında polise ihbar yaptığı şeklindeki bilginin doğru varsayılması halinde, biz bu tavrın bütün devrimcilerce kökten mahkum edilmesi gereken bir tavır olduğunu düşünüyoruz.

Olayların gelişmesi hakkında şu an söyleyebileceğimiz şeyler bunlardır. Bizce olayın somut gelişmesinde ortaya çıkmamış daha bir dizi yön vardır. Ama bunlar sorunun detayıyla ilgili şeylerdir. Her halde iki tarafın da birbirini kendine karşı "katliam" girişimiyle suçlaması; olayın boyutlarını abartan; ve yeni olaylar kışkırtan bir tavırdır.

o Bizce en az olayın kendisi kadar, olay sonrasında takınılan tavırlardaki, öncelikle de PKK'nın tavrındaki olumsuzluk da mahkum edilmesi gereken bir olgudur.

ERNK Avrupa Temsilciliği adına olay sonrasında çıkarılan bildiri, bizce yangına körükle gitmenin, devrimci kitleyi birbirine karşı kışkırtmanın, devrimcilik yerine feodal intikamcılık propagandasının, devrimci sorumluluktan nasibini almamış bir tavrın örneğidir. Gerek dil, gerek içerik açısından bu bildiri vahim bir bildiridir. Okuyucuya somut değerlendirme yapabilmesi için bu bildiriden bazı pasajlar almayı gerekli görüyoruz. ERNK bildirisinde Partizan - TKP/ML hakkında şu değerlendirmeler yapılıyor:

"Genç-yaşlı, kadın-çocuk ayrımı yapmaksızın 150 kişilik ERNK sempatizan topluluğuna saldıran bu katiller, hangi örgüte mensuptur ve bu örgütün iç yüzü nedir?

Bu örgüt, 1980 sonrası, içindeki devrimci unsurların tasfiyesi ile Kontrgerillanın denetimi altına giren ve bugün yöneticiliğini, önceleri yakalanıp meçhul bir biçimde Avrupa'ya taşırılan bir ajan-provokatörün yaptığı ve çeşitli provokatörlerden oluşan bir caniler kliğidir.

Bu örgüt, 1980 sonrası İbrahim KAYPAKKAYA'nın direniş bayrağını yırtan, bunun yerine binasına provokasyon bayrağını diken ve direnmek isteyen kendi örgüt üyelerini silahsız bırakarak faşist cuntaya katlettiren bir provokasyon çetesidir.

Bu örgüt, Kürdistan halkının iç çelişkilerini "sol" adına körüklemeye çalışan, bu nedenle bölgecilik ve mezhepçilik temelinde örgütlenen, Kürdistan halkının ulusal birlik mücadelesine karşı ülke içi ve dışında provokasyonlar geliştiren Kemalizmin kışla kültürüyle yoğrulmuş, çingene çadırının kültürüyle yetişmiş, siyasal ve toplumsal ahlaksızlığı kural edinmiş bir güruhtur.

Bu örgüt, ülkede silahlarını satan, Dersim gençliğini mücadelemizin geliştiği bir dönemde Türk devletiyle yaptığı sınır antlaşması doğrultusunda ve yoksul insanlardan binlerce lira para alarak yurtdışına çıkarmaya çalışan, insan ticareti yapan bir tacirler topluluğudur.

Bu örgüt, özellikle Dersim halkı üzerinde oynamaya çalışan, bunun için cezaevlerindeki "Genç Kemalistler" ve dışardaki uzantısı olan Semir provokasyonuyla yoğun ilişki halinde bulunan ve bu yolda Dersimi direniş kalesi haline getirmemizi engellemek isteyen TC'nin sivil milis örgütüdür.

Bu örgüt, bir dönem İbrahim KAYPAKKAYA'nın devrim kaçkını diye teşhir ettiği ve adına "Şafak Revizyonizmi" denilen, enkazı üzerinde kemalist "Aydınlık" çetesinin kurulduğu TKİP kalesine sığınmış bir reddimirasçılar ve inkarcılar güruhudur.

Bu örgüt, PKK ve direnişine önderlik ettiği Kürdistan halkına düşman provokatörlerin ve özellikle Semir provokatörünün içinde yuvalandığı, İbrahim KAYPAKKAYA'yı kalkan olarak kullanmaya çalışan ve böylece Kürdistan halkına yönelik provokasyon ve katliamlarını daha rahat bir ortamda yürütmeyi amaçlayan PKK düşmanı, Kürdistan halkının düşmanı, direnişin düşmanı karanlık bir çetedir.

Bu örgüt, sadece provokasyonlarıyla değil, halkımızın ahlaki değer yargılarına olan saldırılarıyla ve bu yönlü yarattığı olaylarla da devrimci prestiji yıpratmaya çalışan, halklarımıza Evren-Özal ahlak anlayışını aşılamak isteyen bir düşkünler izbesidir.

Kısacası bu örgüt, 1980 sonrası faşist Kenan Evren'in cezaevlerinde ve dışarda ya-

ratmak istediği "sol kemalist" birlikle - rin tipik bir örneği; kemalist Uğur Mumcu nun "sağıyla, soluyla bütün gruplar bölücülüğe karşı savaşmalıdır" çağrısına öncü lük eden, pişmanlık yasasının mayasıyla yoğrulmuş azgın bir kemalist yöneticiler topluluğudur."

Burada söylenen olgu iddialarının hiçbiri bu bildiri tarafından ispatlanmamaktadır. PKK tarafından bir başka yerde de ispatlanmış değildir. Buna rağmen ispatlanmamış olgu iddiaları ile bir devrimci örgüt —hem de çok değil, daha iki-üç yıl önce "cephe" pazarlıkları yapılan bir örgüt!— "TC'nin sivil mi - lis örgütü", "karanlık bir çete" vb. vb. ilan edilmektedir. Biz bu tavrı kökten red ve mahkum ediyoruz. ERNK'nın elinde eğer belge var ise, o zaman bu söylediklerini ispatlasın. Yok, yoksa, o zaman yaptığı bu değerlendirmeleri geri almak zorundadır.

PKK'nın bu devrimci olmayan tavrına karşı çıkardığı bildirilerde Menşevikler ise şimdi PKK'yı mahkum ettikleri, devrimcilere karşı şiddet kullanma yöntemi konusunda kendi tavırlarını pir-ü pak gösteren, sahtekar bir tavır içine giriyorlar.

Onlar sanki, bizimle ayrılık döneminde "örgüt mallarını korumaya alma" adına BP taraftarlarına karşı şiddet kullanan, kafa-göz kıran kendileri değilmiş gibi; bir dizi çapulcu eylemi planlayan, uygulayan, doğru bulanlar kendileri değilmiş gibi; çok değil, daha iki ay önce Viyana'da bir BP sempatizanına hiç ispat gereği duymadan "polis" olduğu çamuru atan kendileri değilmiş; aynı sempatizanı polisiye metotlarla ormana götürüp "sorgulayan" kendileri değilmiş gibi, "Karşı-devrimci saflara gitmedikleri müddetçe, ayrılanlara karşı partimizin biricik yöntemi demokratik yöntemdir. Yani eleştiri, tartışma, eğitim, ikna, tekrar proletarya davasına (Siz şimdi oportünizme anlayın! -YN) kazanmadır" diyebiliyor, bundan utanmıyorlar!

Biz, devrimciler arasındaki çelişmelerde nasıl davranılması gerektiği konusunda görüşlerimizi bundan dört yıl önce ortaya koymuştuk. Aynı görüşlerimizi bugün bir kez daha bütün devrimcilere sunuyor, bir kez daha bu görüşler konusunda bütün devrimci örgütleri **somut** tavır takınmaya davet ediyoruz:

"1. Bütün devrimci gruplar, **devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan çözülmesini** ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdırlar.

2. Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, **devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı-devrime hizmet ettiğini** ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3. Bütün devrimci gruplar, bu sorunu "**ilkesel bir sorun**" olarak görmeyen gruplara karşı ortak tavır almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4. Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5. Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında bizzat **saldırı sırasında** saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii haktır. **Saldıranlar, saldırı içinde karşı-devrimci konumdadırlar.** Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde **karşı-saldırı** ile cevap verilmesi reddedilmelidir.

6. Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan-provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan-provokatör örgüt", "karşı-devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır reddedilmelidir.

İlke olarak, **ispatlanmayan iddialar** reddedilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, **iftiracı ve gayri-ciddi** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7. Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı-devrimci", "ajan-provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşı-devrimci eylemler** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de **karşı-devrimci** nitelikli eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı-devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün, **hakim sınıflarla birleştiğini**; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini **ispatlamak** gerekir.

8. Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı-devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

(Devamı s. 59'da)

PKK'YA SESLENİYORUZ:
PARTİZAN HAKKINDA YAPTIĞINIZ "KATİL ÇETE" DEĞERLENDİRMESİNİ TERKEDİN!
PKK VE PARTİZAN YÖNETİCİLERİNE SESLENİYORUZ:
TÜRKİYE DEVRİMİNE KARŞI SORUMLULUĞUNUZUN BİLİNCİNDE HAREKET EDİN!
PKK VE PARTİZAN TARAFTARLARINA SESLENİYORUZ:
İDEOLOJİK AYRILIKLARI ŞİDDET YÖNTEMLERİ İLE "ÇÖZME" YÖNÜNDE DİREKTİFLERE UYMAYIN!
BUGÜN PKK VE PARTİZAN ARASINDAKİ SİLAHLI ÇATIŞMAYA KADAR VARAN ŞİDDET EYLEMLERİ; HANGİ GEREKÇE İLE GERÇEKLEŞİRSE GERÇEKLEŞSİN, KİM TARAFINDAN BAŞLATILMIŞ OLURSA OLSUN; YALNIZCA KARŞI-DEVRİME YARAR!

Ağustos 1985 sonunda TKP/ML(Bolşevik) Merkez Komitesi, Türkiye'de hakim sınıfların PKK, HRK, ERNK savaşçılarına karşı yürüttüğü azgınca saldırılar karşısında tavır alan bir yazı yayınladı. Bolşevik Partizan tarafından bildiri olarak çoğaltılan, ve 12 Eylül ile ilgili eylemlerde yoğun olarak dağıtılan bu belgeyi, aşağıda bir kez daha yayınlıyoruz.

Faşist Türk devleti PKK, HRK, ERNK savaşçılarına azgınca saldırıyor!

TKP/ML(B) içinde örgütlü Türk; Kürt ve diğer milliyetlerden Komünistler olarak Türk faşistlerinin PKK, HRK, ERNK savaşçılarına karşı saldırılarını lanetliyoruz!

PKK, HRK, ERNK savaşçılarına karşı saldırı ve katliamlar; Kürt halkına soykırım tehdit ve uygulamalarının bir parçasıdır!

PKK, ve onun önderliğindeki HRK, ERNK savaşçılarının faşist devletle savaşlarında, milli zulme karşı olan; Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan; zoraki birligi parçalamaya yönelen yönü kayıtsız koşulsuz destekliyoruz!

Kahrolsun milli zulüm! Kahrolsun Büyük-Türk şövenizmi!

Milli zulme gerçekten son vermenin; Kürt ulusuna ayrılma hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlamanın yolu, proletarya önderliğinde demokratik halk devrimidir!

Devrimciler... Yoldaşlar!.. Türkiye'nin bütün milliyetlerinden sınıf bilinçli işçiler!..
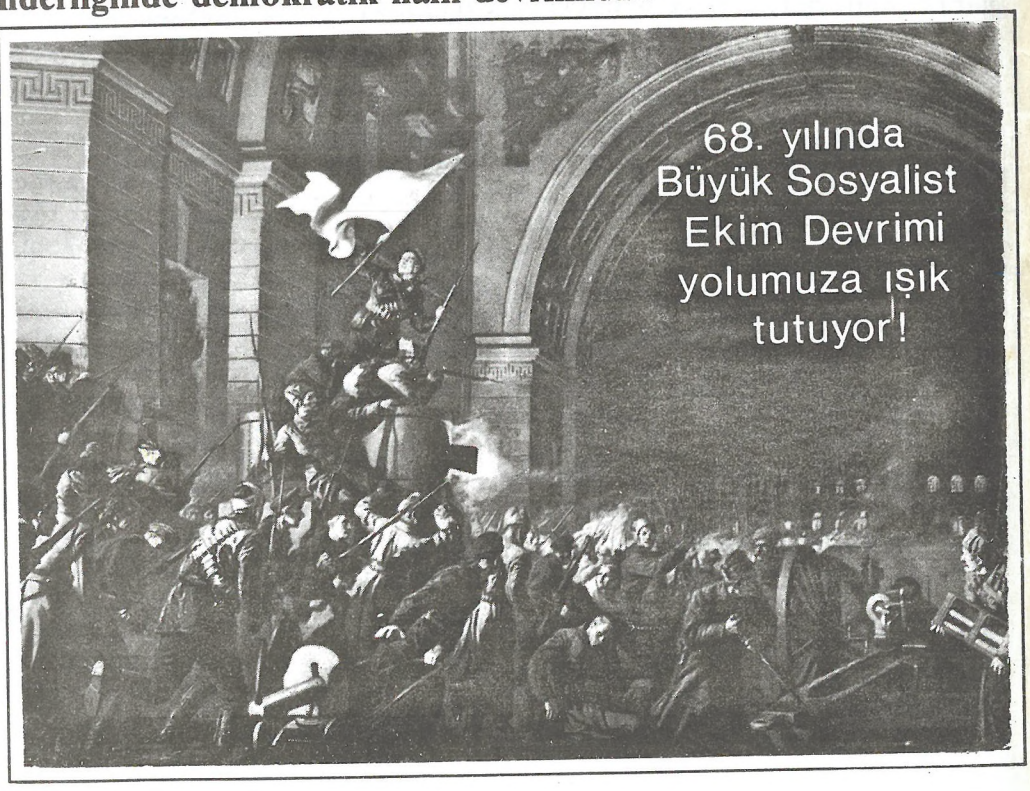
Faşist hakim sınıfların boyalı basını, gün geçmiyor ki, Türkiye Kürdistanı'ndan "takip edilen", "izi sürülen", dağların doruklarında "köşeye sıkıştırılan" "bölücü hainler", "bölücü çeteler"den haber vermesin! Gün geçmiyor ki, "kahraman Türk ordusunun bölücü eşkiyaya karşı başarılı operasyonlarından" haber vermesin. Boyalı faşist basın, esir alınan göçer Kürt kadınlarının; basılan göçer çadırlarının renkli büyük boy fotoğraflarını... (Devamı s. 64'te)